

ЛЮДМИЛ ЯТАНСКИ

ПРОПОВЕДИ ВЪРХУ
ЕВАНГЕЛИЕТО СПОРЕД
МАТЕЙ

ЧАСТ 1

Сяч 2000

Людмил Ятански – автор 2001

Първо българско издание
Издателство Сеяч 2000 ООД

София; жк. Западен Парк;
ул. "Суходолска" 2; бл. 52; вх. А; ап. 4
Електронна поща: blagavest@mail.bol.bg
Тел. 21 73 65

За повече информация: www.blagavest.org

ISBN 954–90682–3–4

Редактори:
Виолета Рашева
Румяна Щилианова

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	5
УВОД	7
МАТЕЙ ГЛАВА ПЪРВА	13
МАТЕЙ ГЛАВА ВТОРА	29
МАТЕЙ ГЛАВА ТРЕТА	49
МАТЕЙ ГЛАВА ТРЕТА, стихове от четвърти до седемнадесети; МАТЕЙ ГЛАВА ЧЕТВЪРТА, стихове от първи до единадесети;	65
МАТЕЙ ГЛАВА ЧЕТВЪРТА, стихове от дванадесети до двадесет и пети.	87
МАТЕЙ ГЛАВА ПЕТА, стихове от първи до единадесети	101
МАТЕЙ ГЛАВА ПЕТА, стихове от дванадесети до двадесет и шести	111
МАТЕЙ ГЛАВА ШЕСТА, стихове от първи до осми	127
МАТЕЙ ГЛАВА ШЕСТА, стихове от девети до десети	145
МАТЕЙ ГЛАВА ШЕСТА, стихове от единадесети до дванадесети	165
МАТЕЙ ГЛАВА ШЕСТА, стихове от тринадесети до петнадесети	183

ПРЕДГОВОР

Вие държите в ръката си особено четиво - не е проза, нито поезия, а проповед. Не е написана, а изговорена. За да се запази вкусът на изреченото слово, редакторите не са премахнали всичко онова, което би подразнило ухото и окото. Желанието ни е записаното да пренесе читателя в атмосферата на църковното събрание и да го направи съпричастен на разглеждания текст.

Целта на тази книга е да ни помогне да познаем по-добре нашия Господ и приятел Исус Христос, и така да Го обикнем още повече, да Му отдадем живота си и да Го прославим.

УВОД

Днес започваме разглеждането на Евангелието според Матей. Вярвам и съм убеден, че тази сутрин Господ ще говори на всички нас. Въпросът е, дали ще отворим ушите и сърцата си, за да чуем Неговия глас. Тъй като не е имало касетофони, или компакт дискове по онова време, Бог е благоволил да запише Своето Слово на книга, така че да можем да четем това, което Той е изрекъл и да го препрочитаем, отново и отново да чуваме Неговия глас, да го запомним и да не ни омръзва да го слушаме. Както не ни втръсва всяка сутрин като станем, да си отрязваме по едно парче хляб и да го изяждаме с наслада, така да се наслаждаваме на Божието Слово, което е по-вкусно от хляба, който не ни е втръснал никога.

Новият Завет се състои от 27 книги, първите от които са четири евангелия. Тия четири евангелия откриват личността на Исус Христос – обещаният Цар, обещаният Месия. Първото евангелие на Матей или според Матей, най-точно казано, ни разкрива Исус Христос като суверен Цар, Който идва на земята да царува, бива отхвърлен от Своите и обещава, че ще дойде втори път, за да установи Своето царство и да влезе в Своята законна длъжност. И точно тоя момент ние очакваме всеки ден. Аз съм сигурен, че Исус Христос ще дойде всеки момент, точно както ни казва и Писанието. Исус Христос може да дойде всеки момент. Може би в следващите три секунди, някои казват пет. Кой знае кога? Той идва! Така че

нека бъдем готови и да очакваме Неговото идване като Цар, защото Той наистина копнее да дойде.

Матей разкрива Исус Христос като Цар. Марк разкрива Христос като слуга. Евангелието според Лука разкрива Христос като Човешкия Син, а пък Евангелието според Йоан разкрива Исус Христос като Бог, като Божий Син. Вижте колко е интересно – Матей и Лука дават родословието на Исус Христос по линия на Неговия баща и по линия на Неговата майка. Йоан дава родословието на Исус Христос по линия на Небесния Отец. Всъщност Христос няма начало! Той не е сътворен – съществува вечно! Не е причинен – тук се водят големи спорове – какво значи роден или вечнороден. Това е прието на Съборите в една от изповедите на вяра. Какво значи вечнороден? Не знам какво значи, но знам едно – Христос няма начало! Той казва: „Аз съм първият и последният, няма никой преди Мене.” И всички ние, заедно с Него, ще стигнем Вечността. Няма да стигнем края, защото Вечността няма край. Какво ли ще бъде – не знам, обаче, ще бъде прекрасно! Така че, чакаме нашия Цар. Четирите евангелия Го описват като Цар, като слуга, като Човешкия Син и като Бог. Христос е съвършен Човек и съвършен Бог!

Евангелието според Матей е писано от Матей. Това можем да кажем поради запазените надписи в най-ранните преписи на Евангелието според Матей. Там е записано, че това евангелие е според Матей. Това е един от аргументите, които ни карат да вярваме, че то е писано точно от него. Никъде вътре не се споменава: „Аз, Матей, написах това евангелие. Боже, помни ме за добро, че написах тези думи. Какъв добър автор

съм аз.” Матей смирено пише анонимно и не споменава за себе си, че е автор. Друга причина да вярваме в авторството на Матей е, че ранните Отци категорично свидетелстват, че апостол Матей е авторът на това евангелие. Въз основа на тези няколко факта, ние приемаме, че това евангелие е писано от Матей.

Евангелието е писано преди разрушаването на Храма, което става през 70 г. сл. Хр. Много важно и твърде интересно е да знаем, че пророчествата, които са записани вътре са изречени преди да са се случили някои неща в Йерусалим и преди Храмът да е бѐде разрушен.

Действието се развива в Римската империя, където римски сенатори са имали възможност на публичен търг да спечелват и купуват определена област, в която да събират данъците. Съществували два вида данъци: единият приличал на днешния вид данък върху печалбата – много сериозен и голям данък. Другият бил данък за земята. И когато спечелвали дадена област, всичко, което сенаторите събирали над изискваните данъци, отивало в техния джоб. Колко съвременно ми звучи това! Тези сенатори, наречени публикани, от своя страна, като спечелвали търга, намирали хора, които пък да осъществят събирането. Това обикновено били хора от самата област, обложена с данъци. Те ставали митари и бирници, които обикаляли и събирали данъците. Не били доброволци, скъпи братя и сестри, и от любов към Римската империя да събират данъците за нея. Всичко, което събирали над определеното, отивало в техния джоб. По този начин, бирниците допълнително натоварвали населението със суми и такси. В

Израел бирниците и митарите били мразени. Защо ли? Мразели ги като изнудвачи и предатели! Като изнудвачи за това, че притискали хората за пари, а предатели за това, че служели на Римската империя. Били считани като едни от най-нисшите прослойки на обществото, заедно с проститутките, грешниците и езичниците. На последно място били бирниците и митарите. Богати, но презрени! Заедно с това, те неофициално били изключени от синагогата и в много случаи – изключени от Храмовите празници. Пред нас сега може да изпъкне ясно образа на бирника. Закхей беше бирник. Един мъничък, нисък човек, който обичаше парите, обаче, обичаше и Господа и се беше качил на едно дърво, за да Го види отвисоко. Той беше нисък на ръст и понеже искаше да види Исус Христос и ако е възможно да Го пипне, беше се качил на едно дърво и гледаше. Ето Го Христос! И Христос като го видя му каза: „Закхей, слез долу! Днес ще ям у вас.” Сега можем да разберем какъв шок е било това за тълпата наоколо! „Този изнудвач и този предател се качил на дървото да гледа незаконно Спасителя! Не го пускаме в Храма, не го пускаме в синагогата, той, обаче, се покатерил на дървото и „гледа през ключалката,” да види Бога.” И Бог откликна на неговата молба, на тоз нечестивец! Как е възможно?! Матей е бил същият. Презрян и мразен като предател и изнудвач! А Исус Христос избра Матей и му каза: „Ела след мене.” И той стана, остави бирничеството, остави всичките си парички и потегли след Исус Христос. Ей, не е ли това велико! Не е ли това прекрасно! Какви хора избира Бог? Като се замислим за себе си и се обърнем назад, виждаме, че всички ние сме били

праведни и чисти, без грях! Нищо лошо не сме направили! И затова Бог ни избра! Така ли?

О—о—о! От калпав по—калпав – хвани единия, та удари другия! Не знам дали с вас е било така, но поне с мене е било. Преди Божият Дух да слезе върху мене и да ми каже: „Ти си грешен!“ – аз си мислех, че съм най—добрият човек на земята. Мразех всички хора, но това беше, защото бях „най—добрият“. Когато Святият Дух слезе върху мене, аз си казах: „Как е възможно да съм такъв нечестивец! Има ли за мене място под слънцето?“ И Бог ми каза: „Има! Аз съм, Който те обичам и приемам такъв, и искам да те очистя. И ти прощavam.“ Прекрасен е нашият Господ!

Същият този Матей пише евангелието и върху Него пада изборът на Христос, защото Христос е благодатен Бог. И мисля, че това е едно насърчение за нас. Няма значение какъв си ти, какъв си бил – сега можеш да следваш Исус Христос. Няма значение дали си съгрешил. Ако се покаеш днес – Бог прощава всеки грях и ни прави от грешни и нечестиви човеци – Негови инструменти. Това е изключително насърчително и ме радва много. Като християнин, може да си сгрешил и да си казваш: „За мене няма надежда.....“ Напротив! Има надежда! За това е изпратено Божието Слово до нас, за да ни покаже какво Исус Христос направи за нас и какъв е Неговият избор. Той не пада върху нас заради нашите добри дела, но заради милостта и любовта, и благодатта на Бога!

Той ни прави нови хора, като ни очиства от греховете ни.

Матей глава първа

Четем от първа глава на Свящото евангелие според Матей:

Родословието на Исуса Христа, син на Давида, син на Авраама. Авраам роди Исаака; Исаак роди Якова; Яков роди Юда и братята му; Юда роди Фареса и Зара от Тамар; Фарес роди Есрона; Есрон роди Арама...

Матей 1:1–3

Можем да си зададем няколко въпроса. Най-напред: Защо има нужда от това родословие? Когато четях Библията си в началото на моята вяра, си казвах: „Какво значение има това?“ И много хора като отворят Новия Завет, попадат първо на родословието и казват: „А–а! Не мога да я чета тая Библия – само имена вътре, имена, имена.“ И нашият съвет е: „Просто ги прескочи и карай нататък.“ И така, ние ги прескачаме, защото за нас те са нещо маловажно и незначително. Дали, обаче, е така? Това родословие има невероятна сила и стойност! Първото нещо, което ме озадачи, когато четях Библията беше следното: Започнах да чета родословието, записано в Матей и това в Лука. До Давид всичко върви добре. От Давид, обаче, нататък Матей казва: „Давид роди Соломон.“, а пък Лука казва: „Давид роди Натан.“ И започва едно размиване. Казах си: „Какво става тука, Господи? Някаква грешка ли стана? Тия, двамата, сигурно не са се познавали и не са

се съобразили един с друг? Защо съществува тази разлика?” Бях шокиран! Има различни предложения за разрешение на проблема. Това, което мисля, че е най-близо до истината е, че родословието според Матей говори за линията на Йосиф, бащата на Исус. Обаче, Йеремия произнася едно пророчество за Йехония и за неговите потомци, че от него няма да излезе цар или, ако излезе, той ще бъде под проклетие. Има един парадокс: Как така Христос е от линията на Йехония, който беше проклет от Бога? Веднага след това, виждаме родословието в Лука, за което се предполага, че е по линията на Мария. В действителност, Йосиф дава законното право като земен баща на Христос да бъде от линията на Давид, от царско потекло, а Мария е тази, която осигурява кръвната връзка с Давид. И затова е посочено нейното родословие, което минава през Натан. Имаме тези две родословия на двамата земни родители на Христос, за да може да се докаже, че Исус Христос е законен цар. Исус Христос е очакваният Месия, Царят, чието Царство ще трае до века. Завинаги! За евреина е изключително важно да бъде доказано, че Исус Христос е с царско потекло.

И знаете ли какво се случва след 70 г. сл. Хр.? Израел бива напълно разрушен, унищожен и край с родословията – няма ги вече, биват унищожени. Евреите са пазели преписи и записи на своите родословия – официални документи, които са доказвали родословието на този или онзи. Всеки един, който е искал да види откъде произлиза Христос, е могъл да се увери, че наистина Неговата линия стига обратно до Давид, от Давид до Авраам и от Авраам до Адам. И това е било

документ. След 70 г. сл. Хр. няма такива документи.

Вие знаете ли откъде произлизате? Кой знае, може и аз да произлизам от Авраам. Ние, тук в България, сме така смесени, че знае ли човек откъде произлиза? В едно съм сигурен – произлизам от Адам. Затова всички сме сигурни – няма нужда от документ.

След 70 г. сл. Хр. няма доказателства за това кой откъде е. Днес, ако някой дойде и каже: „Аз съм Месия,” той не може да докаже, че е от Давидовото коляно. Защо е толкова важно това? Защото този документ ни доказва, че Христос има законното право да бъде Този, за Когото се представя.

Преди известно време трябваше да открием една банкова сметка. Аз мислех, че като отидем в банката, просто казваме, че искаме да открием банкова сметка и те казват: „Слава на Бога! Откога ви чакахме?” Пишат ми една бележка и ми казват: „Ето ви бележка, че имате банкова сметка.” Отидохме в банката и носехме за всеки случай всички документи, де що имахме. Като, разбира се, преди това нашият касиер беше ходил на „разузнаване”. И като отидохме, ни казаха така: „Какви сте вие?” отвърнахме: „Ние сме църква.” „Какво лице сте вие?” Отговорихме: „Ние сме юридическо лице.” „Как ще ми докажете това?” „Ето документ.” Банковият служител прочете документа.” Аха, тук пише, че вие сте юридическа личност. Добре.” Следващият момент беше: „Кой представлява тази юридическа личност?” Ние можехме да кажем: „Исус Христос.” И тя да каже: „О, добре, тогава – довиждане.” Но, ние бяхме достатъчно мъдри да кажем: „Пастирът я представлява.” „Така ли? Добре, докажете ми, че пастирът я

представлява.” „Добре, ето ви устав.” И четохме заедно там Устав на Б.Е.Ц. „Блага вест” и в този устав пише, че пастирът е, който представлява църквата пред официалните органи на властта. И тогава жената запита: „Чудесно, къде е пастирът?” Един въпрос, който ми го задават редовно. Обикновено, като дойде някой да търси пастира и аз говоря с някой, той винаги отива при другия. Гледам се в огледалото и си казвам: „На какво приличам? На пастир? Какъв пастир съм тогава?” Но, както и да е. Господ е решил аз да бъда пастир, има чувство за хумор, както обикновено. И тази жена изглежда, че в момента нямаше прозрение, защото каза: „Къде е пастирът?” Аз отвърнах: „Ето го, в плът и кръв, пред вас.” „Така ли? Много хубаво, обаче, къде пише?” И аз си казах: „Може би трябва да пише на челото ми.” Беше нужно да го пише някъде, на някакъв документ. И почнахме да ровим. Къде пише, че аз съм пастирът? Намерихме някаква хартийка, на която пишеше кой е пастирът. Тя видя документа и каза: „Добре, сега съм уверена, документите доказват, че вие сте пастирът, че вие сте юридическа личност – имате банкова сметка.” Сега имаме банкова сметка. И това е заради документите, които ние представихме. Ако не бяхме представили тези документи, нямаше да имаме банкова сметка. Ако аз и ти не си представим паспорта на границата – няма да минем границата.

Чувал съм за случаи, при които евреи, които са чели само родословието, в първа глава на Матей, са били ужилвани в сърцето си и са казвали: „Това е Месията, Когото ние сме чакали. Това е нашият Месия!” Защото не е възможно повече

никой да докаже своето родословно дърво, от днес нататък. Така че, ние, скъпи братя и сестри, имаме документ, написан от Господа, който ни доказва, че Исус Христос има законно право да бъде Цар на целия свят, според пророчествата и обещанията дадени на Божиите служители в Стария Завет. Христос изпълни тези пророчества и ние имаме документирано това, в тази скъпоценна Книга. И тази скъпоценна Книга се приема за документ, защото е с изключителна история и е достоверна! Тъй че, ти и аз, в това, на пръв поглед, незначително родословие, имаме документа, който доказва, че Исус Христос, Божият Син, е законният Цар, Месия, Който Бог изпрати. Той е нашият Цар, Когото юдеите отхвърлиха, но според пророчествата – Цар, Който идва, възкръснал, в Своята слава, да царува над цялата земя. И сега ние градим нашето гражданство в Божието Царство, като слушаме и се покоряваме на Неговата воля и на Неговото Слово. Амин!

Един ден, ти, който седиш на удобната седалка, ако отхвърлиш Исус Христос, ще бъдеш доведен на Съд, да дадеш отчет защо си презрял Царя! И ако още не си се покаял, имаш невероятния шанс да изповядаш греховете си и да приемеш Исус Христос като Месия и като свой личен Господ и Спасител.

Четем в родословието някои уникални неща. На тези от вас, които още не са чели Стария Завет, може би името Тамар не говори нищо. Името Юда, може би, също. А пък на тези, които са го чели веднъж и са забравили, вероятно, също нищо не им говорят тези имена. На нас, които сме го чели много пъти и помним, това нещо ни говори много. Тамар беше сна-

ха на Юда. Вижте тук се казва: „...Яков роди Юда и братята му; Юда роди Фареса и Зара от Тамар.” От Тамар, от своята снаха. Законът казва така, че никои няма право да се ожени за жената на своя син. Забранено е. А тук виждаме едно нарушаване на закона. Да си спомним какъв беше случаят – Юда имаше двама сина, като единият от тях беше лош пред Господа и Бог го уби. Но, този син имаше съпруга, която се казваше Тамар. Тя нямаше деца от него и когато той умря, според закона на хората, живеещи в древния Близък Изток, братът на починалия трябваше да влезе при своята снаха и да въздигне потомството на своя брат. Това се нарича Законът на Левиратния брак. Умря и вторият брат, който взе Тамар за жена. Третият беше малък и Юда каза на Тамар: „Чакай докато порасне и ще ти го дам”. Синът порасна, обаче, бащата отказа да даде сина си на своята снаха. И тази жена, която беше по-праведна от Юда, каза: „Така ли? Ти ме излъга!” Преоблече се като блудница, застана на един ъгъл и Юда я хареса, влезе при нея и преспа с нея. Тя забременя. И когато му докладваха, че снаха му е бременна, той каза: „Да се изгори!” А тя предвидливо беше взела неговия ширит и жезъла му. И когато трябваше да я изгорят, тя каза: „Изпратете на Юда тези неща, пък нека каже на кого са. Те са на човека, от когото аз съм бременна.” Когато Юда ги видя, каза: „Тази жена е по-праведна от мене.” И я пощади. Така че, Фарес и Зара са синове от брака на един свекър с неговата снаха. И това е записано в Библията, скъпи братя и сестри. И тази жена, Тамар, е пра-пра-прабаба на Исус. Как е възможно това!

По-нататък виждаме, че Вооз, героят от книгата Рут, който се ожени за Рут, е син на една блудница. Коя беше тази блудница? Раав! Живееше в Йерихон. Единствено тази жена беше спасена! Да си припомним какъв беше случаят – евреите идваха да завладеят Обещаната земя и Йерихон беше на пътя им. Раав, единствена от целия град повярва в живия Господ ЙАХВЕ и знаеше, че Бог ще предаде целия град в ръката на Израил. Затова каза на съгледвачите, които бяха изпратени „Аз ще ви помогна” и ги спаси. В резултат от това, те обещаха да опазят нейния живот и на всички в дома ѝ. Тази жена, от една блудница, стана героиня на вярата, защото за нея е писано в посланието към Евреите 11 глава и тя е сред героите на вярата. Раав чрез вяра се избави, избави и целия си дом, защото повярва в живия Бог. О, може би имаше много نابожни и религиозни мъже в Йерихон, които се покланяха на своите божества и си мислеха, че живеят много свят живот. Но, отхвърлиха Бога, а една блудница Го прие. И понеже Го прие, Той я обърна от грешница в светица, в свята жена! И ѝ подари нов живот.

Това на нас днес ни говори, че Бог е един благодатен Бог и Той търси хора, които са със смирено и разкаяно сърце, меко сърце. Ако ние се сравняваме и си казваме: „Аз съм по-праведен от тоя, аз съм по-праведен от оня!” и се бием в гърдите, като си казваме: „Благодаря Ти, Господи, че аз не съм като тоя грешник, ами аз постя два пъти в седмицата, моля се всяка сутрин и Ти благодаря, че не съм жена, о-о, слава на Бога, благодаря Ти, че съм такъв!” – Писанието казва, че нямаме оправдание. Но, тия, които се каят и не смеят да вдигнат гла-

вата си и да кажат: „Прости на мене, грешника!“ – излизат оправдани. Господ е благодатен Бог. И Той не се срамува от тези, които са обърнали гръб на греха, избрали са Него и са били умити и очистени в кръвта на Христос. Това ми говори страшно много.

По-нататък продължаваме да четем за това и виждаме, че в линията на Христос влиза и Вирсавее, жената на Давид, която той открадна от нейния мъж и го уби, за да я има.

Рут макар и чужденка беше праведна жена. Но, тези три жени! Може би някой би искал съвсем тактично да ги скрие от своето родословие, но Христос не се срамува от тези хора, които са Го избрали и са станали пример.

Няма значение какъв е бил животът ти. От днес можеш да живееш един пълноценен живот! Защото Бог е благодатен Бог. Това ни показва, обаче, още едно много важно нещо. И то е , че Мария – майката на Исус беше един обикновен човек, какъвто съм аз и какъвто си ти. Мария не е богиня. Мария не е жена, която заслужава поклонение. Тя е една обикновена жена. Свята и праведна, но поради милостта и благодатта на Бога. Исус Христос дойде, за да спаси и нея. Тя не се е възнесла. Не е била възкресена след своята смърт и не се е възнесла. Някои са я канонизирали. Това е една заблуда и лъжа. Мария е един обикновен човек. Да, вярно е, че тя е родила Исус Христос и е уникална в своята служба, затова заслужава нашето уважение. Но, в никакъв случай тя не е обект на нашите молитви, тази, към която ние да отправяме молитвите си. Абсурд!

Това са няколко доказателства, които имаме чрез това ро-

дословие – прекрасни неща, които ни говорят как трябва да изградим нашия живот: да познаваме благодатния Бог, да знаем, че Той е нашият законен Цар и го е доказал в Писанието. И иска да царува над нас. Избираме ли Христос да бъде нашият Цар? Очакваме ли Го като Цар – Той е Цар.

18 А рождението на Исуса Христа (Помазаника) биде така: след като бе сгодена майка му Мария за Иосифа, преди да бяха се съединили тя се намери непразна от Светия Дух.

Прекрасни думи! Първото, което виждаме в 18 стих е рождението на Христос. Исус Христос е роден от девица, която не беше познала мъж, но беше зачнала от действието на Светия Дух. Това е основата на Християнската доктрина. Това може да звучи парадоксално, невероятно, но е факт! И с напредването на медицината, ние започваме да си мислим, че не е чак толкова парадоксално, защото Бог е в контрол. Той е направил Вселената и владее всички нейни закони. Така е решил и така е направил. Христос беше заченат по един свръхестествен начин. Става въпрос за Неговото човешко тяло. Това ни говори за няколко неща. Най-напред виждаме, начина на живот в древния Близък Изток, в Израел с други думи. Преди двамата да са сключили брак – никакви сексуални взаимоотношения! Никакви! Сексуалните отношения преди брака са мерзост пред Господа – блудство! Така че, ако живееш по този начин, ти все едно заплюваш Господа в лицето. Бог е милостив и иска да ти прости и ще ти прости, но това, което се изисква от нас е да спрем греха и да живеем чист живот.

Амин! Това е, което Библията ни учи, че е редно и добро. Сексът е предназначен само и единствено за брака. Ако тегне на съвестта ти това нещо – покаяй се и започни наново, на чисто и не го повтаряй. Амин!

Другото, което ни говори това слово е, че показва как Христос дойде на този свят и това е свързано с цена. Христос дойде, за да плати цена. И тази цена беше толкова висока, че единствено Бог можеше да я плати. Това зачатие говори, че Исус Христос е Бог. И единствено Той може да плати тази висока цена, която да бъде достатъчна, за да може аз и ти да бъдем изкупени и да бъдем спасени.

Преди години, когато бях ученик, отидохме с един съученик да хапнем в една закувалня. Хапнахме в закувалнята доволно. Станахме с омазани усти, избърсахме се щастливи и тръгнахме към касата да платим. И когато отидохме на касата и погледнахме цените, започнаха да ни обливат студени и топли вълни, защото се оказа, че цените не съвпадат с тези, които очаквахме! Моите големи спестявания не бяха достатъчни. Пот ни избви и се чудехме какво да правим. Моят съученик нямаше пукната стотинка. Отидохме на касата и преживяхме най-големия срам, който си спомням да сме преживявали! Защото това, което бяхме взели, не можехме да го върнем. (Но, дори и да можехме да го върнем – никой нямаше да иска да го вземе!) Не можахме да върнем нищо и преживяхме срам, защото не ни стигнаха парите. Влизал съм в магазини и се е случвало покупката ми да надхвърли това, което нося в джоба си. Тогава съвсем просто, съм изваждал нещо и съм го връщал на щанда и са се покривали разходите

за стоките, които съм купил. Помислих си, че на това прилича много пъти и нашият живот. Имаме приятели и познати, на които разчитаме, че ще ни помогнат в определени случаи, в беда. Идва бедата, нашите приятели идват да ни помогнат и се оказва, че не могат да ни помогнат. Няма достатъчно пари. Няма достатъчно сила и не могат да ни помогнат. И колкото и да ни обичат и да са добри приятели, те са безпомощни, защото нямат средства.

Не знам дали сте гледали този прекрасен филм, „Списъкът на Шиндлер.” Един германец, на когото Бог докосва сърцето, започва да спасява евреи като ги прави свои работници. Накрая, когато войната свършва, започва да употребява капиталата, който е натрупал чрез тези, които е наел, за да ги изкупува от германците, като спасява техния живот. Изхарчва почти целия си имот, като купува евреи и ги спасява. Накрая остава с една кола и с един пръстен. Когато свършва всичко, плаче и си скубе косата, и казва: „Ако бях продал тази кола и ако бях продал пръстена си, можех да купя още няколко души, които да не загинат!” И сърцето му остава свито. Този филм наистина ме поразил! И си казах: „Невероятна жертва!” Този човек плака, че не е купил още няколко души, но дори да ги беше купил и да беше похарчил целия си имот, щяха да останат още.

Величието на това, което Христос направи е, че Той даде толкова голяма сума, че няма да бъде върнат нито един, ако дойде при Него и поиска помощ. Ако дойдеш при Христос и ако дойда аз при Христос, Той е платил такава цена, че тя е достатъчна за всеки един, за всеки един проблем, за всяка

една болка и за всяка една болест. И той плаща достатъчно. Той не плати със Своята златна халка, не плати със Своя костюм или Своята кола, не прати някой ангел в ада или да бичува някой ангел. Той даде Своя собствен живот! Даде най-скъпото – Себе Си. И по този начин, Той покри цената.

Този начин на рождение, скъпи братя и сестри, ни доказва следното: че Христос плати нужната, достатъчната цена. И всеки, който вярва в Него, има вечен живот. Амин! Ей, това е нещо невероятно! Това е нещо велико! Исус Христос плати за мене. И ако аз извикам към Него, няма да остана на улицата. Ако ти извикаш към Него, няма да останеш гладен. Ако ти извикаш към Него, Той ще те избави от силата на греха! Може вълните на смъртта да са те обградили и да те заливат, Христос плати цена, по-голяма, от смъртта. Той е нашият Избавител, Който ни спасява! Аз съм много насърчен и много радостен, че има сила в кръвта на Христос, Който ме избави.

Другото, с което може би ще завършим, е реакцията на Йосиф, годеникът на Мария. Помъчих се да се поставя на негово място. Представете ли си една хубавица, вие планирате да се ожените за нея след известно време, най-много една година. Сгодени сте. Изведнъж разбирате, че тази млада годеница, без да сте я докосвали, е бременна! Мисля, че това е голяма болка! Предполагам, че разбирате за какво става въпрос. Тази, която обичаш, ти е изневерила. Болка. Мъка. Той можеше да си каже: „Така ли? Сега ще видиш какво ще направим с тебе!“ По закон – заслужаваше смърт. Тази жена можеше да бъде убита. Но, за да не я изложи, понеже я обичаше и

понеже беше праведен човек, Йосиф реши да я напусне тайно. Значи, това, което можем да вземем като пример от него е, че той не пожела да си отмъсти. Знаете ли какъв скандал можеше да стане? Невероятен! Той беше праведен човек и можеше да си каже: „Аз искам да изпълня закона. Да дам на тази жена да се разбере, като получи това, което ѝ се полага – да бъде убита с камъни!” Спомнете си, че при Христос беше заведена една такава жена, хваната на местопрестъпление-то. Искаха да я убият с камъни. Как постъпи Христос? Не каза на жената: „Браво!” Той каза: „Иди си и не съгрешавай повече – не те осъждам.” Йосиф направи същото. **Той пока- за милост.** Ако беше решил да я убие, щеше да я убие невинна. Но, той реши да покаже милост. Мисля, че това е един прекрасен урок за нас. Ние сме призвани към милост. Призовани сме не да съдим, а да имаме милост. Не да съсипем човека, но да имаме милост. И интересното е, че много пъти ни се случват неща, които не знаем защо ни се случват. Йосиф можеше да каже: „Не съм ли аз праведен човек, Господи? Цял живот съм Те следвал. Защо точно на мене се случи това? Защо такива неща стават с мене? Много ми се насъбра. Вдовец съм. Ето сега и тая жена – и тука не се получи. Какво да правя?” И си казваме: „Господи, Ти си ме забравил.” Малovereцо, довери се на Бога и знай, че това, което става в твоя живот е под Божия контрол. Може да не го разбираш, но то е за твое благословение.

Всъщност, ставаше най-голямото чудо в света. Огромно и невероятно благословение за Йосиф. Но, той скърбеше. Защо? Защото не знаеше какво става. Много пъти и ние не знаем

какво става. Но, точно тук Бог иска ние да проявим вяра. Да знаем, че това, което става, е под Неговия контрол и Той го обръща за благословение в нашия живот. Така че, да не прибързваме. Да не съдим. Да не се чудим защо става дадено нещо в живота ни. Но, да знаем, че всичко, което става работи за добро на тези, които любим Бога. Амин! Нека да кажем заедно: „Всичко работи за добро на нас, които любим Бога.” Алилуя! Така че, не бързай да съдиш ближния! Покажи милост, защото не знаеш какво има в неговото сърце. Не знаеш какъв е случаят. Дори и да е грешен – не бързай да съдиш, защото Божията цел е да спаси, а не да погуби. И другото е, ако си в беда и в нужда, не се чуди какво става и не бъди отчаян, защото Бог работи за твое благословение.

Мисля си, че е време да завършим с тези насърчителни думи – Христос е нашият Цар, Той е законен наш Цар. Христос е Бог и плати като Бог нужната, задоволителна цена, за да бъдем аз и ти спасени, и да бъде заличено всичко минало. Христос не се срамува от нас, които сме Го избрали, защото Той е благодатен. Неговият избор не се спира на нас, защото ние сме по-добри от другите, но Неговият избор е основан на благодат. Ако ти повярваш в Него, Той осигурява бъдеще, надежда и благословение. Нека да се хванем за тези топли обещаващи думи и да се обхождаме с Христос като с наш Цар. Да не Го забравяме, да четем този документ и да помним, че Христос е законен Цар. Той не е измислен цар, но е доказан. Той царува и иска да царува в нашия живот. Платил е нужната цена и ни е избавил, и иска и ние да платим тази цена, за да могат хората около нас да бъдат спасени. Да жер-

тваме нашата репутация, собствените си амбиции и да Го следваме, като показваме милост и любов към ближните си.

Ако има между нас някой, който още не е предал живота си на Христос, нека да Го покани в своето сърце и да Му каже: „Царувай в мен. Води живота ми и го насочи според Твоя съвършен план.“

Матей глава втора

Продължаваме с книгата Евангелие според Матей, като вярвам, че днес Бог също ще говори на сърцата ни чрез това Слово, което е благоволил да бъде записано, което е пленило моето сърце, а виждам, че и вашите, и ни е направило да обичаме Божието явление, да обичаме Божията мъдрост и да се променяме съобразно истините, които Той ни говори. Това е един бавен процес, но пък за сметка на това е прекрасен, добър и сигурен, така че в този процес ще станем като нашия Създател, като нашия Спасител – по Неговия образ. Ние имаме бъдеще и надежда! И имаме обещанията Му благословения.

Евангелието според Матей засяга една основна тема и това е: Исус Христос е Царят на юдеите и не само Царят на юдеите, но и Царят на целия свят. Това е обещаният Месия, Който ще въдвори мир и ще даде спасение на целия свят. Само че, малко по–различен Месия от Този, Който евреите очакваха и като че ли малко по–различен от нашата представа за Него. Тъй като все пак сме хора от плът, ние имаме нашите плътски, материални представи, а Христос иска да промени тези представи и да ни научи на това, какъв е наистина Той, какво е Неговото Царство, как да се стремим към това Царство, как да живеем в това Царство и да го градим заедно.

Най–напред видяхме, че Матей даде едно юридическо доказателство за това, че Исус Христос е Цар. Това юридическо

доказателство е родословието, записано в първата глава. На нас понякога ни се струва, че това е една суха материя, измислена, като че ли, но всъщност това родословие е едно доказателство, че Исус Христос е обещаният Месия. Той е, Който идва от Давидовия корен, Той е Давидовият потомък, според обещанията, които Бог е дал. И това доказва, че Бог е верен и когато обещава нещо, Той стои на думата Си и не се проваля. Ако Бог каже дума, тази дума стои и тя е истина. Бог обеща, че от Давидовото потомство ще се роди Помазаник, ще се роди във Витлеем и наистина там се роди Помазаникът. Бог го доказа. Родословието е от изключително значение за евреите и за нас днес, за да знаем, че няма друг Месия, Който да може да докаже своето родословие и да докаже своя произход от Давид. Така че, не може да има друг Месия. Може да сме спокойни, щастливи и радостни, че Исус Христос е Месията и Юдейският Цар. Видяхме накратко това, че Той се роди от девица, роди се по един свръхестествен начин и това доказва Неговия божествен произход. И понеже Той е Бог, Той можа да плати цената, която е необходима за мене и за тебе.

Вчера зададох един въпрос, който се задава обикновено на тези, които приемат Христос, които вярват в Него: Дали сме сигурни, че сме спасени. Дали, ако умрем днес и отидем в небето, Бог ще ни каже: „Заповядай, влез! Ти си спасен.” Дали сме сигурни в това. Ние можем да бъдем сигурни в това: първо, че сме спасени и второ можем да бъдем сигурни и да знаем защо – защото Христос плати цената. Не, защото аз съм много добър, не, защото сме членове на Б.Е.Ц. „Блага вест.”

Въпреки че това е много добро, обаче, това не ни прави жители на небето. Исус Христос плати цена, Той я плати като Бог и тя е достатъчна за моето и твоето спасение. Така че, ние сме щастливи!

Йосиф беше шокиран, че бъдещата му жена е бременна. Можеше да я накаже. Но, той прояви милост и по-късно беше предупреден от Бога, да не постъпва лошо с нея, но да я приеме. И той послуша. Понякога, макар да живеем праведен живот, ни се иска да накажем нечестивия, а се оказва, че той не е нечестив, а е просто един инструмент в Божията ръка. И тъй, Божието Слово ни приканва да бъдем милостиви и търпеливи един към друг, за да израстваме заедно в благодатта и да знаем, че Бог може да употребява Своите инструменти – Той не е слаб и некадърен. Той може да използва тези, които Му се покоряват, Той може да използва и онези, които не Му се покоряват, колко повече пък тези, които Му се покоряват и Го обичат. Затова, да не прибързваме, но да бъдем търпеливи и да показваме милост един към друг.

И така, стигаме до втора глава, която е много интересна. Искам да я прочетем цялата.

Звучи като приказка! Мъдrecи от изток идват да се поклонят на Царя, Който се е родил, а царят, който царува, е много изненадан – как е възможно това нещо. За да разберем каква е идеята и за какво се говори, добре е да видим най-напред кой е Ирод и след това, кои са тези мъдrecи, или за какви хора става въпрос. Какво се случва в действителност? Интересно е да знаем, че догодина ние ще празнуваме 2000 г., но това изобщо не е 2000 г. от раждането на Христос. Тя отдав-

на е минала. Вероятно догодина ще бъде 2005 г. или 2006 г., а може и повече, но горе–долу там, от раждането на Исус Христос. Някои казват: „През 2000 г. ще стане потоп!“ Други казват, че през 2000 г. ще спрат компютрите в Америка! В България няма такава вероятност, защото просто няма компютри там, където има опасност да спрат. А пък тези, които ги имат, са толкова стари, че системата им е сигурна – няма да се промени. Ако това е ситуацията и ако ние съобразяваме живота си с 2000 г., тя мина. Знае се, че Ирод е умрял около 4 г. пр. Хр. До смъртта на Ирод Йосиф, заедно със семейството си, живее в Египет. Не се знае колко време. А пък тук се казва, че Ирод погуби всички младенци от две години и надолу, според внимателното изчисление на датата, на която се е появила звездата. Вероятно, когато Ирод изпраща да погуби младенците, Христос е на около 2 години. Следователно 4 години пр. Хр., годината, в която умира Ирод, плюс най–малко една година, в която Йосиф е живял в Египет и още две години – възрастта на Христос, когато става избиването на младенците, прави седем години. Приблизително седем години преди новата ера се е родил Христос. Сега би трябвало да е 2006 г., а догодина 2007 г. – приблизително. Мисля, че компютрите отдавна е трябвало да спрат и потопът отдавна е трябвало да се случи. Но, дъгата свети от време навреме и ни казва, че потоп повече няма да има. Амин! Обаче, иде огън! Кой ще издържи на тоя огън? Този, който живее праведно. Кой ще устои в Господния Ден? Този, който живее свято според Божиата святост и според Божиата праведност.

Първото доказателство за това, че Христос е Цар, беше юри-

дическо – Неговото родословие. Второто доказателство, което Матей представя, са мъдреците, които идват от изток, и пред които беше показано едно знамение – звезда – че се е родил Юдейският Цар – Дългоочакваният! Това е едно сериозно и много интересно доказателство, от което се смути целият Йерусалим заедно с Ирод.

Какви са тези мъдречи? Интересното е, че тука е записано „мъдречи“ – много приятна дума, много ми харесва. Но, в гръцкия текст думата е „магои“ (мн. ч. на „магос“) или магове. Оттам произлиза нашата дума „магьосник.“ Как е възможно това? Какво можем да кажем за тези хора? Предполага се, че това племе, „маги,“ се появява през седми век пр. Хр., някъде в Месопотамия или Мидия. Това племе постепенно започва да нарича своите потомствени жреци с думата „магове.“ Това са били културни хора, вярващи в един бог, но занимаващи се освен с някакъв вид поклонение на единия бог, също и с различен окулт. Били са една смес – вярвали са във вечния огън и са се покланяли на вечния огън, имали са един непрекъснато горящ огън, като са смятали, че е дошъл от небето. Тези магове са били вещи в различните науки: математика, астрология, земеделие и т.н. По-късно, поради тези си способности, те оказват силно влияние във Вавилон, в Мидо–Персия и не е имало цар в Мидо–Персия, който преди да стане цар, да не е минал курс на обучение при тези магове. Те са коронясвали царя. Невъзможно било да има цар, некоронясан от тези мъдречи. Виждаме ги да се появяват на сцената в книгата Даниил. Той става началник на тия вражари, или магове. Предполага се, че пророк Даниил

със своя живот и поклонение на Бога е оказал много силно влияние върху тези хора и Месианската идея е съществувала в тях. През всички тези години преди новата ера, се е развивала тази идея и определено тези хора са имали култ, подобен на този, който Мойсей даде на Израилевия народ, като са търсели единия Бог.

Дарий Велики постановява „Зороастризма“ т.е. религия, която идва от Зоораостър – много влиятелен човек, който въвежда вярата в един бог. Така, те са били под това влияние. Общо взето тези сведения сочат, че това били едни езичници, които по някакъв начин са получили знак от Бога, че се е родил Месия.

И това, което Матей ни показва, е един драстичен контраст между езичниците и Израил, който е изключително важен и за нас днес. Божият народ очакваше Месия, молеха се на Бога за цар. Очакваха цар, който да ги избави и си градяха своето царство и когато дойде Царят, те не Го познаха. Нямаше място за Него! Но, се роди в една ясла в обора. В същото време, едни езичници, които не бяха Божият народ, видяха знамение от Бога, чуха Божия глас и дойдоха да намерят и да се поклонят на родения Цар Юдейски. Ей, това е невероятно! И си мисля, че ни учи на един много прост урок: Внимавай, скъпи приятелю и братко, да внимаваме аз и ти, да не би да се разминем с това, което Бог прави в нашия живот! Ние искаме, викаме към Господа, чакаме Неговото действие. Имаме някакви идеи за Неговото действие, обаче, когато Той дойде и започне да действа, дали виждаме това, което Той прави? Дали сме готови да приемем това, което Той прави или то не

ни харесва, защото изглежда твърде мизерно и никакво! Искам да виждаме големи неща! България да се потресе и да каже: „Исус е Господ!“ И ако не стане, ние не виждаме нищо. Напротив, Бог иска да работи лично в моя и твоя живот, в ежедневието ни, да променя живота ни и да ни ръководи. Той да бъде Царят! Дали искаме ние да бъдем царе на своя живот и Го учим как Той да ни ръководи или как ние да Го ръководим?

Добре е да видим кой беше Ирод. Ирод е идумеянин или едомец. Интересно е да се знае, че той не беше евреин. Пак потомък на Авраам, но всъщност от едно друго племе. Ирод нямаше законно право да бъде Юдейски цар. Много му се е искало да бъде Юдейски цар. Бил е хитра лисица, с много хитрост е спечелил правото да бъде цар на цялата област Палестина. Но, е бил изключително коварен, мнителен и властолюбив. Имал е и много ценни качества като например: изкусен строител – инвестирал е много в строителство, като че ли в него е имало и някаква милост, защото по време на един глад в Палестина, се знае, че той е претопил много украшения от различни храмове и ги е употребил, за да купи жито за гладуващите. Започнал е строежа на Храма. Не е успял да го довърши до края на живота си, но е вложил изключително много в него. Въпреки всичко, обаче, не е успял да спечели любовта на евреите. Воювал е със свещеническата линия на Хасмонеите. Избил е мнозина от тях, но все пак се е оженил за жена от това потомство. Към края на живота си, обаче, поради страх, че някой може да го измести от трона и поради мнителност, е убил собствената си жена, убил е и

двама от синовете си от нея. Накрая чул за заговора на третия си син и убил и него. Преди да умре, вкарал в затвор всички, които е подозирал, че са против него. Понеже знаел, че никой няма да плаче за неговата смърт, но може би дори ще има радост, наредил, когато умре да ексекутират всички затворени от него. Така че, в Израел да настане плач, не заради смъртта на Ирод, а поради смъртта на тия, които ще бъдат убити, за да осигури оплакването си. Любов към властта! Задавам си въпроса: Защо? Защо този човек е постъпил по този начин? Той искаше да управлява – неговите очи бяха насочени към земната власт, към земните богатства, към земните неща. И той се бореше за тях и всичко, което се изпречеше на пътя му, той го премахваше!

Мисля, че това е един много важен урок за нас. Къде са насочени нашите очи? Ако гледаме към земното, ако си градим земно царство, ако искаме да спечелим тук, ако искаме нашите планове да се осъществят тук, тогава ние няма да можем да видим това, което Бог е планирал за нас. Тогава ще се съпротивляваме на това, което Бог е планирал за нас. „Как е възможно това да е планирал Бог за мене?“ Ако ние търсим да угодим на себе си, тогава ще се разминем с това, което Бог е приготвил за нас и няма да го съзрем!

Това е проблемът, който виждаме при Ирод и големият проблем на целия израелски народ, защото в този случай имаме олицетворение на цялата еврейска нация. В евангелието от Йоан четем, че Словото стана плът, при Своите си дойде, но Своите не Го приеха. Защо не Го приеха? Защото очите им бяха насочени в друга посока. Къде са насочени нашите очи?

Бог иска да работи в живота ни. Дали сме готови да Го приемем? Или Му поставяме условия и Му казваме какво да прави.

Продължаваме по-нататък и виждаме в третия стих нещо много интересно: „Като чу това цар Ирод, смути се, и цял Ерусалим с него.“

Най-напред той се смути и заедно с него целият Израел. Защо се смути Ирод, а не се зарадва? Първата и основна причина, поради която стана това е, че Ирод имаше свои планове. И понеже плановите му не съответстваха на това, което се случваше сега от Бога, той се смути и се обърка.

Не се ли случва твърде често това и в нашия живот? Става нещо в ежедневието ни и казваме: „Какво става? Аз се смутих, притесних се! Светна червено и не иска да светне зелено, което ни казва – не, не преминавай! Как? Това ще обърка деня ми. Ами сега? Развали се тази машинка или онази машинка. Ами сега? Аз съм смутен! Аз съм объркан. Какво да направя? Нещо не върви в живота ми...” Това ни показва доколко сме готови наистина да следваме Господа, да бъдем „разчупени” и да променим нашите планове съобразно Божиите планове. Ако ние сме хора, които казваме: „Искаме, Господи, да Те следваме и да имаме Твоите планове,” когато стане нещо в живота ни, ние никога няма да кажем: „Аз се смутих,” а ще кажем: „Слава на Бога!” Падна бариерата – „Слава на Бога!” Червено е – „Слава на Бога! Много съм щастлив, защото знам, че Бог променя плановите ми!” Бог така ми казва: „Стоп, Людмиле! Няма да отиваш там!” „Как

няма да отивам там?! Искам да отида!” Барьера.... „Добре, Господи, променям своя план.” Това ми прилича на една кола, която, ако е здрава, като натиснем газта върви направо. Като завъртим леко кормилото наляво – тя завива наляво, като завъртим надясно – тя завива надясно и е лека за управление. И си казваме: „Брей, каква хубава кола!” Обаче, ако изведнъж на тази кола се спуска гумата и ние опитваме да я подкараме наляво, а тя тръгва надясно – отива в канавката. Дърпаме – не слуша. Не можеш да караш такава кола.

Поканих един приятел вкъщи на гости – бре, да дойде, бре, да дойде – не идва. Казвам си: „Какво ли му стана на този човек?” И след малко идва запъхтян моят син, който се возеше с него и казва: „Колата не може да върви повече. Счупи се.” Отиваме и той вика: „Дий!” Тя не иска да върви. Запънал се Марко. Счупил се един болт отпред на колелото. Край – ни наляво, ни надясно – на едно място.

Колко много приличаме ние на една такава кола, когато нашите планове са различни от Божиите планове. Затова нека да се научим и да се изпитваме – искаме ли да вършим Божията воля? И ако искаме да вършим Божията воля – да бъдем готови за промяна! Ако Бог завие – ние да завием. Да не се караме с Него и да не Му се сърдим. Ако не иска да завие – слава на Бога!

Преди известно време бях на една опашка, за да уреждам църковни документи. Чаках час и половина и дойде обедната почивка. Изчаках да мине обедната почивка и след това чаках още. Дойде моят ред. Сърцето ми заби лудо в очакване на това какво чудо ще се случи. И що да видя. С усмивка

служителката ми каза: „Без печат не може – идете да вземете печата.” И си казах: „Защо, Господи? Подиграваш ли се с мене сега? Три часа изчаках! Аз съм излъган! Объркан! Посрамен! Защо така?” И вътре един друг глас ми каза: „Какво толкова се е случило? Слава на Бога! Бог е пожелал така – радвай се! Не знаеш ли, че ти по милост живееш? И имаш щастието да изчакаш тази опашка. Ако беше умрял и на нея нямаше да можеш да се наредиш даже! Сега се радвай, че си изчакал и тая опашка!” И си казах: „Как да се радвам? Ще се радвам! Алилуя! Слава на Бога – една опашка, на която нищо не стана.” Какъв беше урокът? Не можах да науча и да разбера, но независимо от това – щом Си поискал така, Господи, хубаво. На другия ден си казах, че щом съм изчакал тази опашка, непременно ще стане днес. Чаках още няколко часа. И когато дойде моят ред, отново сърцето ми заби лудо! Този път се намери друга причина и ми казаха, че трябва едно специално писмо, което да бъде нотариално заверено. Хайде и този ден замина. И си казах: „Ама, какво става, Господи? Какво искаш от мен? Защо така става? Аз съм объркан и разочарован!” И отново същият глас: „Нали искаш да те управлявам? Тогава, пускай кормилото! Действай и се радвай! Аз те водя натам.” „Ама, не разбирам защо?” „Не ти е нужно – просто Ми се довери! Следвай Ме.” И на третия ден вече бях загубил всякаква надежда. И стана чудото! Издадох ми документа и служителката дори ми се извини. Не можах да повярвам на ушите си. Сега имаме документа. Защо станаха тия неща – не зная. Защо бях подложен на тези изтезания – не зная. Но, едно знам, че Бог иска ние да бъдем мека глина в

ръката Му. И каквото поиска от нас – да го направим. А не да изпълним нашия план, на всяка цена! И понеже не ставаше моето, аз бях ядосан и се бях смутил, но когато казах: „Добре, Господи, аз ще изпълнявам Твоята воля! Щом искаш да съм тука – ще съм тука и ще се радвам!” Имаше мир в сърцето ми. Много важно е това, дали искаме да бъдем управлявани от Господа или искаме ние да Го управляваме. Ако искаме да бъдем управлявани от Него – има мир в сърцето ни.

Тези мъдречи можеха да си кажат: „Толкоз път бихме дотука! Ние сме прочути магове и сега – къде е царят? Няма го в Ерусалим. Ние сме разочаровани! Защо бихме толкова път и звездата изведнъж изчезна?” Имаше такова нещо. Те бяха водени от Господа. Те не бяха казали: „Даваме ти 24 часа, Господи, да ни заведеш, защото сме много заети.” Бяха отделили толкова време, колкото им беше необходимо, за да стигнат, да намерят Царя и да Му се поклонят. Защото за тях това беше първостепенна цел. Готови ли сме ние да дадем времето си на Господа?

Всъщност, това, което искам да направим днес е да разгледаме доказателството за това, че Христос е признат от света чрез тази война на малкото бебе срещу Ирод.

Наблюдаваме три различни реакции: на Ирод, тази на свещениците и на книжниците и реакцията на мъдреците.

Задах си този въпрос: „Защо, Господи, за едно и също обстоятелство има толкова много и различни реакции? Защо, Господи, на един и същи факт тези три групи хора реагират по различен начин?” Ирод разбра, че се е родил Цар. **Смути се** и след това, казва Словото, **се разгневи** твърде много.

Свещениците останаха **безразлични**. Те казаха: „А, да, според Писанията трябва да се роди във Витлеем, така, както ни казва пророка.” А пък мъдреците като научиха и като видяха звездата, **се зарадваха твърде много!** И като отидоха при Исус, Му се поклониха. Три вида реакции. Досега се спираме върху тази на Ирод. След това за малко ще се спрем и на другите и се надявам да си извадим някакъв извод и да променим нашия живот.

Другото, което Ирод направи, освен че се смути е, че започна да пита: „Къде ще се роди Помазаника?” Пред него имаше два пътя: единият, да се съобрази с това, което Бог изпраща като информация, да се покори, да промени своя живот, а другият път беше, да воюва срещу новородения Цар. Много ми е интересно защо Ирод избра второто. Попита: „Къде е Царят? Къде трябва да се роди?” Мъдреците му казаха: „Във Витлеем.” И очевидно той повярва на това. Ирод не беше човек без вяра. Задавам си въпроса, след като повярва тези неща, защо не погледна в себе си и не си каза: „Господи, какво съм объркал? Защо се роди друг цар? Нали аз съм царят. Сега изведнъж – друг цар. Какво трябва да направя? Може би, да му се поклоня? Как да постъпя? Не знам.” Той не си зададе тези въпроси. Реши да поправя другите. Реши да воюва срещу Господа! „Цар? О, аз ще го премахна! Къде е?” Ирод не се ли запита: „След като Бог е говорил и пророкувал, какво мога аз да направя срещу Него?” Вероятно си е задавал този въпрос. Или може би е решил да воюва срещу Господа!

Много пъти и ние се изправяме пред същата дилема. Бог ни казва нещо ясно и категорично. А ние си казваме: „Не

може да бъде! Не ми харесва. Няма да стане, не искам да е така!” И тръгваме да воюваме срещу това. И какъв е резултатът – война срещу Бога! И мислим, че ще спечелим. Абсурд!

Това,което стана с Ирод е: *„Като видя, че беше подигран от мъдреците, разяри се твърде много, и прати та погуби всичките мъжки младенци..”* Изби маса деца, за да може да унищожи това, което Бог искаше да направи. И точно там загуби битката. Защото, воювайки срещу едно малко бебе, се оказа, че той не може да спечели битката, понеже Бог е в контрол!

Тук имаме този урок, че, който е тръгнал да воюва срещу Господа, той губи, независимо колко силен изглежда. Изби толкова младенци и изгуби битката. Това е доказателство, че Исус Христос е повече Цар от Ирод, който седеше на трона, имаше оръжие, имаше власт, но не можа да промени Божия план. Никой владетел не може да промени Божия план и не може да воюва против Бога. Които и да сме ние, не можем да променим Божия план и не можем да воюваме против Бога. Въпросът е, искаме ли да влезем в Божия план? И ако до нас дойде определена истина, как ще реагираме ние на тази истина? Дали искаме да променим себе си или тръгваме да воюваме срещу тази истина? Редно е, ако Божието Слово идва до нас, да направим ревизия на нашия живот и да позволим на Бог да работи и да ни промени. Тогава ще можем да спечелим и аз съм сигурен, че ако Ирод беше избрал да се покори на Божия глас, щеше да спечели царството си, защото Христос не беше дошъл за едно земно царство. Не беше дошъл да измести царя. Той беше дошъл да царува над царете. И Той

спечели!

9 А те, като изслушаха царя, тръгнаха си; и, ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото гдето беше детето.

10 Като видяха звездата, зарадваха се твърде много.

Защо тази звезда се появи на мъдреците, а не се появи на Ирод? Ирод да види една звезда, да тръгне след нея и да намери къде е Исус Христос. Мисля, че отговорът е много прост и гласи, че Бог ръководи тези, които искат да Го следват. А Той не ръководи тези, които не искат да Го следват.

Ако искаме да ръководим Бога, Той няма да ни ръководи, но ако искаме да бъдем ръководени – Той изпраща Своя ангел да ни води. Амин! Искаш ли да бъдеш воден – Господ ще те води.

Много хора си задават въпроса: Каква е тази звезда? Дали тази звезда е била реална звезда или просто едно явление, никой не знае. Някои предполагат, че това е тъй наречената „Шекина“ (Божията слава), която се явяваше на евреите, като ги водеше в пустинята – през деня като облачен стълб, през нощта като огнен, или това беше Неговата слава, която ги водеше. Моето лично вярване е, че това е бил един знак от Бога, който е водел тези мъдречи. И вероятно не е била нито свръх нова, нито свръх стара, но е било едно свръхестествено явление, което довело тези хора до Витлеем. Това означава, че в един момент явлението е изчезнало. И се питам: Защо

ли е изчезнало това явление? Защо не ги заведе право до Витлеем. Звездата изгряла на изток и ги водила до определено място и после изчезнала и те трябвало да питат в Ерусалим къде е царят. Мисля, че всичко това е в Божия план. Господ ни ръководи и това, което става, се движи от Него, за да се постигне Неговата цел, а именно да могат да стигнат в Ерусалим и да говорят с царя, той да се смути, да се уплаши и да бъде изпитан. Да реагира и да покаже всичко, което е вътре в него – цялата мръсотия. Също да се покаже какво е вътре в сърцата на тия хора.

И тъй изводът е този, че Бог води тия, които искат да бъдат водени. И ако искаш да те води Бог, Той ще те води. Не живееш в страх и в притеснение – „Бог вече не ме води. Изчезна това знамение.” Така ли? Той те води чрез друго знамение. Той дори ще те води без да разбереш, защото Той нарежда обстоятелствата. Изведнъж сме в някакво обстоятелство и си казваме: „Какво правя тук?” – Бог ме води. Аз искам Той да ме води и Той ме води, и ме е завел тук. И щом ме е довел тук, аз ще Го следвам. Не знам защо съм тук, но Той ме води. Понякога се появява звезда и ни води, и казва: „Следвай ме.” И си казваме: „А, сега ме води Бог.” Винаги Бог ни води и ако искаш да те води – Той ще те води. Но, ако не искаш, тогава, каквито и знамения да праща – няма да ги виждаш. Ако имаш свои амбиции и планове, ще казваш: „Защо не стават днес чудеса и знамения? Защо не чувам Божия глас?” Причината не е в това, че Бог не работи. Причината не е в това, че Бог не ни води, а е в това, че ние имаме собствени планове.

Тия хора се зарадваха твърде много и се поклониха на детето като Му отдадоха почит и слава, като на Цар. И това е един от аргументите на Матей, че Христос е признат от целия свят, или от езическия свят, но за съжаление е непризнат от Своя народ.

Цитирани са четири пасажа от Стария Завет, които са изпълнени. И цялата тази глава ни говори това, че Бог изпълнява Своя план, който е направил от предвечността. Той е Този, Който довежда до изпълнение това, което е обещал. Той е, Който води нашия живот и това ни дава една сигурност да знаем, че нашият живот е в Божията ръка. И това, което Той е говорил, Той ще го изпълни. Задължително! Всяко Негово Слово ще бъде изпълнено. И, ако едно слово не се изпълнява, простият отговор е, че това слово не е от Господа. Но, ако Бог е говорил нещо, Той ще го изпълни!

Ирод, за съжаление, се разяри твърде много. Той погуби всички мъжки младенци. Краят на Ирод е тъжен. Макар да оставя наследници, царството му е разделено. Бил е мразен, погубил е всичките най-велики хора.

Като че ли, виждаме накратко историята на Израел, който се разпада, бива изоставен и разбит, защото отхвърли своя Месия и не Го позна. И до ден днешен, продължава да Го отхвърля!

Ако ние решим да следваме Бога, имаме сигурна гаранция за успех и дори да изглежда, че губим – ние печелим! Ако изберем да воюваме срещу Него, сме обречени на провал! Затова, нека да Го следваме, нека изберем да бъдем ръководени от Него. Да Му позволим Той да гради нашите планове,

да не бъдем упорити, но да бъдем като една здрава кола в Неговите ръце, която завива, накъдето Той пожелае. Да няма смущение в сърцето ни, но да има мир от това, че сме ръководени от Господа. Да не воюваме с него, но ако Той ни противопостави с нещо, да изберем да променим себе си и да кажем: „Да, Господи, Ти Си Царят! Царувай в моя живот!” И тогава нашата позиция ще бъде сигурна и благословена! Няма да загубим нищо. Ако правим компромиси – сигурна загуба!

Снощи ми напомниха един интересен случай за компромисите. Един наш брат от чужбина преди време като беше в България, ми каза, че много обича шоколад. Това е негова слабост и се зарекъл да не яде повече шоколад, защото стигнал вече границите на своите размери. Той се чувствал много силен. Влязъл в супермаркета. Имал една любима редица, през която обичал да минава, но този път си казал: „Няма да мина от там, защото има шоколад!” Обаче, размислил и си рекъл: „Аз съм достатъчно силен, защото мога да мина оттам, да видя шоколада и да го отмина.” Минал оттам и си помислил: „Аз съм силен и мога да се върна и да взема един шоколад. Да го сложа в количката и като дойда до касата няма да го платя, а ще го върна, за да опитам моята сила!” И като отишъл до касата си казал: „Аз съм достатъчно силен, ще го платя, но няма да го ям.” Платил го и излязъл. Казал си: „Мога да го отворя, обаче, няма да го ям.” Отворил го и си казал: „Мога да го начупя и мога да си отчупя и да изям само едно парче...” Накрая той сподели: „Мразех се в онзи момент, защото изядох целия шоколад и си казвах: Мразя се!” Историята се повторила още веднъж, докато Господ не го ос-

вободил.

Компромисът води до следващ компромис и след това до следващия, и до по–следващия. Ако направим компромис и започнем да се оправдаваме пред Бога, ние сме загубили битката! Затова нека бъдем твърди и решени – ще следваме ли Господа или ще следваме нашите пътища? Ако следваме нашите пътища, ние ще бъдем врагове на Бога и ще воюваме срещу Него! А, ако искаме да следваме Неговите пътища – трябва да увиснем на кръста и да кажем: „Не!“ на своите желания и колкото и да ни боли, и да ни е неприятно, нека да кажем: „Не! Нека да бъде това, което Бог иска в моя живот, защото Той е Цар в живота ми!“ Амин!

Матей глава трета

Продължаваме с Евангелието според Матей и стигаме до трета глава. На сцената се появява Йоан Кръстител. Всичко, което Матей ни открива и на което набляга досега е, че ние трябва да направим своя избор. Или, това което той доказва е, че Исус Христос е Цар. Христос е Цар, независимо от това дали някой харесва това или не.

Ние, българите, сме свикнали да бъдем в златната среда, т.е. винаги се опитваме да бъдем неутрални. Замислих се, че преди известно време ние бяхме принудени да вземем страна в конфликта, който е в нашата съседка. Много труден момент беше това за всички българи – искахме да останем неутрални. Няма да коментирам дали е било правилно или неправилно решението, което правителството взе – всеки има възможността сам да прецени, обаче, трябваше да вземем страна и беше много трудно. Но, това ни показва, че такъв е животът. Така Бог е решил и ни поставя всеки ден пред възможността и не само пред възможността, но пред задължението да направим избор. И от нас зависи какъв избор ще направим – глупав или мъдър. Дали ще изберем „да си отрежем клона, на който седим“ или ще изберем да имаме бъдеще, надежда и благословение. Зная, че всеки ден, когато слушаме Слово, Бог ни изправя пред предизвикателството да направим избор: дали да изберем Исус Христос или да изберем нашите страсти и да се носим по течението, както светът

си върви, за да ни е най-приятно днес. А утре? Ако ние не вземем страната на истината, ние сме обречени на провал. Това Слово ни доказва, че Исус Христос е Цар и ние не можем да останем безразлични към тази истина. Ако Христос е Цар, то тогава или трябва да Му се поклоним, или трябва да се разбунтуваме против Него и да Го отхвърлим.

При Своите Си дойде – Своите Му не Го приеха. Но, на тия, които Го приеха, даде право да се нарекат Божии синове. Щастливи сме, че откликнахме на поканата на Исус Христос и Го приехме, а ако още не сме Го приели, днес е моментът да направим своя избор и да Му кажем: „Да, Ти Си нашият Цар!”

Въпреки че Ирод Го отхвърли, не можа да Го победи. Ирод воюва срещу едно малко бебе и загуби войната, защото не можа да унищожи това бебе, което всъщност беше Царят на Вселената.

Така стигаме до трета глава, където следващото доказателство за това, че Исус Христос е обещаният Месия, Цар на света, на Вселената, идва от Йоан Кръстител.

Йоан Кръстител се появява на сцената. Очевидно, апостол Матей говори на хора, които много добре знаят кой е Йоан Кръстител, защото не дава много обяснения. Изведнъж се казва, че в ония дни идва Йоан Кръстител. Явно имаме една голяма дупка във времето, защото в предишната глава се говореше за това, че Христос е бебе, а знаем от Евангелието според Лука, че Христос е с около шест месеца по-малък в Своя земен живот от Йоан Кръстител.

В предишната глава нищо не се говори за Йоан. Христос отива в Египет, понеже беше застрашен живота Му, след това

се връща и изведнъж четем за служението на Йоан Кръстител. И двамата с Христос се появяват на сцената като зрели мъже. Казва се също, че Христос е на около тридесет години, когато влиза в служение. Наистина е минал един по-голям период от време, но въпросът е: Кой е Йоан Кръстител. Това живо ни интересува. Каква е неговата роля? И тук можем да видим няколко основни пункта, върху които се основава цялата глава. „В ония дни...” Кои са ония дни? Нека да се пренесем в обстановката там, по времето на Йоан Кръстител, за да разберем какво става и защо става? Следващият въпрос е: Каква е неговата проповед? Какво той занесе на хората? След това – как го каза и къде го каза? Хубави и интересни въпроси.

За да разберем кой е Йоан Кръстител, ми се иска да отворим заедно на Евангелието според Лука 1:14. Там е описано обещанието, което Бог дава на едно поостаряло семейство – Захарий и Елисавета. Както Захарий си служеше в Храма, изведнъж му се яви ангел. И той му каза: „Захарий, ще имаш син.” Точно това ми се иска да прочетем. Какво каза ангелът на Захарий.

Лука 1:12 И Захарий като го видя, смути се и страх го обзе.

1:13 Но ангелът му рече: Не бой се, Захари, защото твоята молитва е чута, и жена ти Елисавета ще ти роди син, когото ще наречеш Йоан.

1:14 Той ще ти бъде за радост и веселие; и мнозина

ще се зарадват за неговото рождение.

1:15 Защото ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Светия дух още от зачатие то си.

1:16 И ще обърне мнозина от израилтяните към Господа техния Бог.

1:17 Той ще предиде пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към чадата, и непокорните към мъдростта на праведните, да приготви за Господа благоразположен народ.

1:18 А Захария рече на ангела: По какво ще узная това? защото аз съм стар, и жена ми е в напреднала възраст.

Ангелът му се яви и му каза: „Чута е молитвата ти.” „Ама, как е чута, виж ме колко съм стар! Ще стане ли?” Ще стане! Щом Господ казва – няма начин да не стане! Това, което виждаме тук е, че имаше молитва за Йоан Кръстител – родители те му се молеха. Това дете беше измолено. И второ, Йоан Кръстител беше изпратен от Господа. Той не дойде и не започна да прави фокуси, за да стане велик. Той беше изпратен и Словото ни казва, че ще бъде велик пред Господа и още от зачатие то си ще се изпълни със Светия Дух.

Като четох това размишлявах за факта, който ни се открива тук – кога човек оживява – от самото зачатие човек става жива душа! Можем да се замислим за това: какво е нашето отношение към тези същества, които са в утробата на майка си?

Считаме ли ги за живи? Считаме ли ги за същества или просто можем да си правим, каквото искаме с тях? Това е живот, който ние трябва да пазим! Словото категорично и ясно ни говори за това, че абортът е убийство, защото човек, веднъж заченат, е жив, независимо от това колко е мъничък!

И така, „ще се изпълни с Светия Дух още от зачатие то си . И ще обърне мнозина от Израеляните към Господа, техния Бог. Той ще предиде пред лицето му в духът и силата на Илия.” Тук се изпълнява едно пророчество, записано в пророк Малахия 4:5, 6:

4:5 Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия,

Преди да дойде великият и страшен ден Господен;

4:6 И той ще обърне сърцето на бащите към чадата,

И сърцето на чадата към бащите им,

Да не би да дойда и поразя земята с проклетия.

Това пророчество се изпълни в момента, в който Бог изпрати Йоан Кръстител. Неговото идване беше предсказано преди повече от четиристотин години. То беше предизвестено от ангел от Господа който каза: „Ще бъде велик пред Господа.” Защо ще бъде велик пред Господа? Пред нас се рисува картината на един велик човек пред Господа. Зададох си въпросите: „Кой човек е велик? В какво се изразява величието на някой? Кои хора са велики в нашето съвремие? На кои хора гледаме като на велики?” Обикновено ние гледаме на хора, които са изявени в обществото с определени качества, като

на велики хора. Велики са артистите, които имат огромни тълни почитатели, велики са политическите водачи, които са спечелили големи битки. Наполеон и други известни личности с оръжие са спечелвали огромни територии и са считани за велики хора. Великите хора обикновено са облечени много добре, според последната мода.

Скоро слушах радио и разбрах, че предстои една визита на Държавния Секретар на САЩ, Мадлийн Олбрайт в България. За нейното пристигане, ние ще се подготвим добре и тя ще бъде приета от Президента. Представям си как е облечена Мадлийн Олбрайт. Няма да дойде по нощница в България, нито пък ще носи дрехи втора употреба. И, ако носи дрехи първа употреба, те ще са изрядни, ще са модерни. Сигурно си има собствен шивач, който може би пътува с нея в самолета. Не зная. Вероятно има цял антураж. Тази известна и велика дама ще дойде в България и някой ще приготви пътя за нея, за да бъде добре посрещната.

Точно тази беше ролята на Йоан Кръстител. Той беше предтеча – идваше, за да приготви пътя за Царя на Вселената. Трябваше да приготви пристигането на Христос и да обяви, че идва Царят на Вселената. Много ми е интересно как Бог избра Своя предшественик? Един мъж, който е обрисуван като човек с груб характер. Проповедта му е забележителна, изключително задълбочена, изречена с много меки думи като например: „Змии и рожби ехиднини!“ Много хубаво! И този мъж носеше един страхотен костюм. (Питал съм се, дали изобщо е познавал пералната машина? Отговорът е: не, сто процента. Но, пък си мисля, че е бил достатъчно чист, защото

може би не е излизал от водата. Толкова много хора е кръщавал, че е стоял непрекъснато в Йордан, който го е изпирал.) Но, този човек трябваше да приготви пътя пред Господа. Известно е, че в древността хората, изпращани пред царя, били облечени с изключителна власт. Тяхната задача и цел е била следната: да приготвят пътя и да го направят прав в буквалния смисъл. Ако е имало дупки, те са отивали да ги запълнят, за да може, когато минава колесницата, да не се клати и да не друса. Това е била една от функциите на тези, които са приготвяли пътя. После, ако е имало нещо, което не е красиво за очите, било то колибка, свинарник или нещо такова – са го махали. Било е премахвано оттам, за да може царят като мине да е чисто, да не му мирише на нищо лошо и да вижда хубави неща наоколо. Приготвяли охрана, както и добър прием. Всички хора от местността, където царят отивал, научавали за идването му. Всичко било подготвяно с власт и авторитет. Обикновено отивали с войска или с група хора, които осигурявали тези неща.

Точно това е трябвало да извърши Йоан Кръстител. И по един много интересен начин той го постига. Първото, което ми прави впечатление, е неговото облекло. Беше облечен в камилска козина и препасан с кожен колан. Много модерни дрехи! Страхотен представител! Облеклото на Йоан Кръстител беше нещо уникално. Задавам си въпроса: „Защо ли той беше облечен по този начин? Може би искаше да каже нещо?“ И съм убеден, че неговото облекло носеше послание. То говореше за това, че царството, което представя е едно различно царство, съвършено различно от това, което този свят очак-

ва и към което се стреми. Задавам си и следния въпрос: „Дали ние осъзнаваме, че ценностната система на Божието царство е различна?“ Това, което се цени високо между хората, е мерзост пред Господа. Дали ние наистина се стремим към това, което светът ни предлага или искаме да намерим онова, което струва много в Божиите очи? Какво е това, което ние ценим – добри дрехи, добри обноски? Спомням си за една църква, в която бях – доста далече от България – бяха си поставили една цел: техният пастир да носи костюми, които не са по-евтини от 1000 долара. Всяка неделя той беше облечен с различен костюм. Нищо лошо не искам да кажа. Да речем, в тази страна той може да си го позволи, обаче, въпросът ми е: „Каква е нашата ценностна система?“ Този мъж беше облечен с различни костюми всяка седмица – много добре изглеждаше! Това ли е, което ние трябва да преследваме? Това ли е, което ние трябва да постигнем? Това е стандартът на този свят! Аз мисля, че има едни други дрехи, които Бог иска ние да носим, които струват много по-скъпо, отколкото един евтин костюм от 1000 долара. И тези дрехи са дрехите на святостта и на праведността, която е изработена от нашия Господ Исус Христос на кръста, купени с Неговата кръв! Амин!

Ярвам, че Бог иска ние да носим тези дрехи. И затова ни казва: „Приятелю, каква е твоята ценностна система? Искаш ли да бъдеш като този свят? Бориш ли се за това? Виж Моят посланик какъв е, виж неговите дрехи.“

Какъв е великият човек? Знаете ли, че по-късно в Матей 11 глава, Исус Христос казва за Йоан Кръстител, че по-ве-

лик от него не се е родил измежду родените от жена? Това е най–великият мъж, роден до този момент от жена. По–велик от Мойсей. Този най–велик човек ходеше облечен в един „пуловер“ от камилска козина и колан от кожа. Този човек беше завършил Оксфорд и беше Доктор на науките – неук. Предполага се, че този човек е живял в пустинята още от своето юношество. Някои предполагат, че е живял и общувал с Кумранската общност, съставена от Есеи. Йосиф Флавий говори за това, че учението му е изключително сходно с това на Есеите, които са наблюдавали на външното ритуално умиване. В действителност Евангелието ни говори друго, че учението на Йоан е различно от това на Есеите, които са твърдели, че умиването с вода е било външно умиване – на плътта, а пък вътрешното умиване и праведността били доказвани или постигани от свят и праведен живот, което донякъде звучи много правдоподобно и добро, но не е съвсем библиейско. Докато проповедта на Йоан беше друга и тя е: „Покайте се, защото наближи Небесното царство“. Неговото кръщение беше символ на покаяние, символ на умиване от греха. Този Йоан беше много добре облечен, беше с много високо образование и беше най–великият мъж, роден някога от жена. Това трябва да ни накара да се замислим : какво е велико в очите на Господа и кое е скъпоценно в очите на Господа – това, което светът предлага или това, което Бог предлага? Неговите дрехи говореха за това: „Аз съм посланик на едно различно царство.“

Това царство не предлага земни красиви дрехи, земни богатства. Да, то ни осигурява нужното за земния живот, дава

ни възможност да успяваме да вършим работата си, но акцентът не е там.

Другото, което виждаме е мястото на неговата проповед.

„В ония дни дойде Йоан Кръстител та проповядваше в Юдейската пустиня.” Къде проповядваше? В Юдейската пустиня! Замислих се за това – как ние днес проповядваме и как се опитваме да достигнем до хората в света? Мислим си, че може би най-добрият начин е да направим реклама по медиите, да разлепим плакати, хората да чуят и така да научат нещо за Господа. Няма нищо лошо в това. Обаче, тука има един революционен подход – Йоан Кръстител не отиде в центъра на града, на площада, „да удари тъпана” и да каже: „Елате тука и чуйте посланието, което имам.” Той беше в пустинята и хората идваха при него. Там той проповядваше. Как научаваха за това? Ами, не знам. Много ми е странно как научаваха. Това веднага ми напомня за думите, които Христос изрече на Своите ученици, записани в Йоан 6:44:

Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил и аз ще го възкреса в последния ден.

Мисля си, че това е ключът на добрия успех, на добрата проповед. Ако Отец не привлече, никой не може да дойде! Ако ние, обаче, стоим на своето място, вършим Божията воля, тогава Отец привлича. Това, което се иска от нас е да бъдем на мястото, където Бог ни е изпратил. Не ние да гоним хората и да им казваме: „Направи това, направи онова!” Но, ние да следваме Господа. Когато Го следваме, всеки, когото Гос-

под привлече, ще дойде и ще се присъедини към нас.

Йоан не ходеше да ги избличава – те идваха при него. Слушаха неговата проповед, защото беше изпратен от Господа и защото беше на мястото, където Бог го беше поставил. Нека да стоим там, където Бог ни е поставил.

Ние сме най-ефективни там, където Господ ни е поставил.

Йоан Кръстител беше в пустинята. Никой не отиде да му каже: „Ей, селянин, какво става в пустинята? Къде си тръгнал с тоя „халат“ и кожен пояс около тебе? Ела тука в палатите да се научиш на мъдрост – в училищата на фарисеите и садукееите.” Нищо лошо няма в образованието, но когато започне да се издига в култ и да се превръща в една гола система – умира!

Йоан не беше глупав и прост човек. Беше образован и грамотен. Христос не беше прост, въпреки че беше син на дърводелец и нямаше светско образование. Беше по-образован от всички вкупом, защото притежаваше цялото знание на Вселената!

Йоан Кръстител ни показва едно друго царство. Проповядва по един особен начин, на едно особено място, облечен с особени дрехи, изяви и доказа Христос. Интересно е, че за юдеите Йоан Кръстител е голяма фигура и независимо от тези на пръв поглед нищожни характеристики, този човек беше един от най-успешните проповедници в целия Израел. Счита се, че близо два милиона души са кръстени от него! Два милиона души – никак не е малко! Кой ги беше завел тия хора? Духът на Господа.

Нека си зададем този въпрос: каква е нашата ценностна

система? Дали ценим това, което Бог цени? Искаме ли да сме на мястото, където Бог ни е поставил? Опитваме ли се да разкрасим това, което Той ни е дал?

На много хора не им харесва това, което говоря. Това не ме обезкуражава. Някои казват: „Ние трябва да направим Словото привлекателно.“ Нека просто следваме Господа.

Стигаме до проповедта на Йоан. Вижте, това е една проповед записана в един стих: „*Покайте се понеже наближи Невесното царство.*“ Проповед номер едно. В тази проповед има много информация. По–нататък тази проповед продължава.

Матей 3:7 А като видя, че мнозина от фарисеите и садукееите идеха да се кръстят при него, рече им: *Рожби ехиднини! кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?*

3:8 Затова, *принасяйте плодове достойни за покаяние;*

3:9 и не мислете да думате: *Авраам е нашият баща; защото ви казвам, че Бог може и от тия камъни да въздигне чада на Авраама.*

3:10 А и брадвата лежи вече при корена на дърветата; и тъй всяко дърво, което не дава добър плод, *отсича се и в огън се хвърля.*

Същината на неговата проповед беше в това, да разчупи погрешната представа на евреите, че спасението е тяхно, понеже са Аврамово потомство. Той каза: „*Покайте се, защо-*

то приближи Небесното царство.” „Защо да се покаем, та ние сме спасени. Ние сме Божий народ по наследство.” Евреите очакваха Божието царство и Месия, Който да ги избави. Те чакаха един силен герой, който да се възкачи на престола, да ги поведе във въстание срещу Рим, да завладее цялата Римска империя и да станат господари на света. Това беше идеята на Израел. Ако го пренесем в нашата действителност, това значи да си представяме Божиите благословения така: Господ да излее над България изобилни благословения. Ние да станем икономически най-силната държава и по този начин да можем да влияем на всички околни страни.

Бог изпрати Своя посланик и разчупи тези погрешни представи. И каза: „Моето царство не е от този свят. Дали вие ще бъдете свободни или не от Римско владение – няма значение. Вие можете да бъдете свободни с една друга свобода. Аз ви нося едно друго царство. Вижте как са облечени там Моите слуги. С вратовръзки ли? Не. С вълнени „пуловери” от камилска козина и с кожени пояси. Така са облечени Моите слуги. Какво ядат?” Това ли е Божият посланик?! Това е Божият посланик! И другото послание е: „Царството не е плътско и вие не сте спасени по наследство. Но, всеки един от вас трябва да бяга за своето спасение и никой не може да получи своето спасение наготово или от родителите си, понеже те са християни. Затова, внимавайте – царството е различно. Покайте се, защото приближи това царство. И наистина това беше ужилило сърцата на тия хора и те идваха на покаяние. Тогава дойдоха фарисеите и садукееите. Не зная какво е видял в сърцето им и дали са били искрени или лицемери. Но, него-

вата проповед беше фантастична. Каза: „Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Не бързайте да думате, че сте Авраамови потомци, но докажете вашето покаяние чрез плодовете, които вие носите.”

Напоследък имахме такъв случай: Един младеж се ориентира към Православието и каза: „Това е истинската църква. Вие, които не сте в Православието, не сте спасени! Православието е истинската църква, защото е от правилния корен. Тази църква е предавала от поколение на поколение апостолския авторитет.” И моят въпрос е: „Къде е тази църква?” Всички в България казват: „Ние сме православни.” Какъв православен си ти, приятелю? „Ние не вярваме в Бога, но сме православни.” Така ли? Вие отивате в ада! Православни атеисти!

И тук ни се казва: „Не бързайте да казвате – Ние сме православни, понеже нашите корени са еди–къде си. Ние сме влезли в тази каменна църква с точно определената канонична форма. И по тази причина, ние сме спасени!” Идеята е тази: Принасяйте плодове, съответствени на покаяние. Това, че ти имаш някакво наследство, няма да те спаси, ако живееш един нечестив и грешен живот. Не бързай да казваш: „О, моят свещеник е ръкоположен от друг свещеник, който е ръкоположен от трети свещеник...” и така постепенно коренът достига чак до Апостол Петър или до Апостол Тома или някой друг. Идеята е тази: Принасяйте плодове, съответствени на покаяние.

„А и брадвата лежи вече при кореня на дърветата;

и тъй всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и се в огън хвърля.”

Това е присъдата. Ако ти не живееш един угоден на Бога живот, очаква те осъждане. Обаче, Матей ни поставя пред дилемата да направим избор. Христос е Цар. Той е доказан, чрез Своето родословие, с един юридически документ. Христос беше открит като Цар на езичниците, беше отхвърлен от цар Ирод, но спечели битката. Йоан Кръстител дойде като предтеча на Христос и каза: Това е Христос. Иде един след мен, на който аз не съм достоен и обувките да понеса. Той е, Който ще ни кръсти със Святия Дух и с огън. Това е Месията. Аз съм Неговият предтеча, глас на един, който вика в пустинята: „Прав направете пътя на Господа.” Това е Христос. Този Христос не ни носи приятни неща за ушите. Той носи приятни новини за сърцето. Той е обещал, че ще даде всичко необходимо за нашия ежедневен живот – храна, облекло, покрив над главата. Но, в никакъв случай не ни е научил, че това богатство е критерий за благословение! „Ако изникне богатство,” казва Писанието „не прилепвай към него сърцето си,” защото богатството си прави крила и отлита. Нашето богатство е друго, нашето царство е различно. Нашата ценностна система е различна! Е, не значи, че от днес трябва да тръгнем с дрехи от камилска вълна. Това не е белег за духовност. Посланието на Йоан Кръстител беше: Царството е различно. Покайте се! Вие не го приемате по наследство. Това е лично приемане чрез вяра в спасението. Направете своя избор и тогава идват благословени дни. Целта е тази: Примирете се с Бога. Да се примирим с Бога, да живеем един живот, достоен

за званието, което имаме. Да принесем плодове на покаяние, да не би Божият гняв да се излее върху земята.

Пред нас е изборът: Ще живеем ли покорни на Господа? Ще живеем ли така, както Господ иска – да бъде наш Цар, да бъдем в Неговото Царство, приемайки Неговите ценности или просто ще се търкаляме по инерция? Нека бъдем мъдри да направим този избор – да се покорим на Него. Да изберем Неговото Царство и каквото и да ни струва, да Го следваме! Амин!

**Матей глава трета,
стихове от четвърти до седемнадесети;
глава четвърта**

Що е любов? Да изречем заедно дефиницията за любов, записана в 1 Коринтяни 13 глава. Ако добре разбираме тези думи, това знание ще промени нашия живот и ще станем една притегателна сила за хората от този свят към Бога и към Божието събрание. Като погледна дефиницията за тази любов си казвам: „Колко неща още има да се изработват в мен!“ Но, нека заедно да кажем: „Любовта дълго търпи и е милостива. Любовта не завижда, любовта не се превъзнася...“ Нека направим следното – да кажем: Аз дълго търпя, аз съм милостив, аз не завиждам, аз не се превъзнасям, аз не се гордея, аз не безобразнича (или поне да кажем: от днес няма да го правя!), не търся своето, не се раздразням.

Не държа сметка за зло. Не се радвам на неправдата, а се радвам заедно с истината. Всичко премълчавам, на всичко хващам вяра. На всичко се надявам. Всичко търпя. Е, това е любовта! Чувал съм някои да казват: „О, как те обичам, много те обичам!“ И в следващия момент в живота си не отговарят на нито едно от тези качества. А да не казвам, че аз сами-ят казвам на някого: „Колко те обичам!“, а в следващия момент той ме нервира! Любовта е нещо превъзходно. Любовта на Бога е изляна в нашите сърца, чрез дадения нам Свети

Дух. Но, от нас се изисква да решим да я показваме. Няма оръжие, което може да победи любовта на Бога! Амин!

Нека да воюваме с това оръжие и тогава всички ще искат да бъдат победени. Ще кажат: Ела ме победи с любовта!

Продължаваме с Евангелието според Матей. Искам да се върна малко назад върху проповедта на Йоан Кръстител. Това, което той говори е една много проста, но и много велика истина. Едно просто послание, което съдържа в себе си големи дълбочини и е насърчение за мене.

(Прочит на Матей 3:4–17). Виждаме обръщението на Йоан Кръстител към Фарисеите и Садукееите. Като цяло, неговото послание беше: Покайте се, защото приближи Божието Царство. Огромни множества излизаха и се покаяваха и като белег за тяхното покаяние, получаваха водно кръщение – нещо познато на евреите. Обаче, заедно с тези обикновени хора, идваха Фарисеите и Садукееите. Две интересни фракции или секти в Юдаизма по това време. Интересно е да се знае нещо за тях. Кои бяха тези хора и защо Йоан Кръстител се обръща по този начин към тях? Фарисеите били една секта /клон/ на Юдаизма (разбира се в този случай понятието „секта” не се употребява негативно), която се появява в Междузаветния период, от края на Плена до идването на Христос. Предполага се, че те са наследници на тъй наречената група Хасидим, което означава „святите, чисти хора”, посветени на Господа. Те били решили да не се съобразяват със света и влиянието му, да живеят един чист и посветен на Бога живот, според закона на Божия човек Мойсей. С течение на времето, обаче, тези Фарисеи се превърнали в после-

дователи на буквата и започнали да преместват своето упование от Бога в собствените си дела. Съставили хиляди писани правила и стриктно ги следвали.

За разлика от тях Садукеите пък били либералите на века. Те приемали само Мойсеевия закон и не вярвали в никакъв задгробен живот, в никакъв духовен живот, в никакви духовни същества. Не вярвали в ангели, във възкресението, в задгробния живот. Всичко, което могли да добият и да постигнат, било тук и сега. Били готови да направят всякакъв компромис само и само да бъдат добре, почетени и на власт. Те били в съюз с Римската власт. Мнозина от тях били от висшата класа и участвали в управлението. Първосвещеникът принадлежал към тази фракция на Садукеите.

Изведнъж представители на тези две течения се появяват пред Йоан Кръстител. Определено той е имал дарбата „разпознаване на духовете“ или дарбата „знание,“ защото като ги вижда, веднага разбира какво има в сърцата им. И не им каза: „Елате, Божии чада, потовете се във водата и бъдете кръстени и Бог да ви благослови!“ Той им казва нещо много странно. Не знам дали аз бих се осмелил да проповядвам така? Йоан казва: Рожби змийски! „Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?“ Вижте тук каква игра на думи има. Първо, той им казва: „Чада на лукавия!“ С други думи, „Рожби ехиднини!“ Принасяйте плодове, съответствени на покаяние и не започвайте да казвате: Ние сме рожби на Авраама, защото не сте, но сте рожби на ехидна. Ехидната е мъничка змия, живееща в пустинята. Изглежда безобидна, но е страшно отровна! Не е била рядка практиката, когато евреите събирайки

съчки в пустинята, за да стъкмят огън, хващали ехидна, вместо изсъхнала пръчка. Резултатът бил смъртоносно ухапване.

Знаем за случая, при който апостол Павел събираше парчета дърва на остров Малта, за да запалят огън и се изсушат след голямото корабкрушение. Тогава хвана една такава змия и тя го ухапа.

Каква е картината, която рисува Йоан както казва: „Вие сте рожби ехиднини!“ Това, което той имаше предвид е, че тези хора бяха по-опасни от такава змия. Изглеждаха безобидни, изглеждаха много добре, но бяха отровни. Това бяха религиозните водачи на своето време, знаещи най-много. И ако погледнем в началото на Евангелието от Матей ще видим, че всъщност свещениците, книжниците и фарисеите знаеха много добре къде трябва да се роди Помазаникът, но когато разбраха, че се е родил, това изобщо не ги впечатли. Тези религиозни водачи имаха вид на благочестие, но бяха отхвърлени от Божията сила. Опасността се крие в това, че тези хора считаха себе си за праведни, основавайки се на своите собствени дела. Те считаха себе си за нещо повече от другите. „Ние сме чада на Авраама, ние сме нещо повече от останалите. На нас спасението ни се полага! Ние го заслужаваме!“ И двете секти твърдят, че всичко, което човек постига е в резултат на собствените му усилия. Една жестока клопка! Изглежда много добре, но е страшна отрова.

И до ден днешен под една или друга форма тази измама, продължава да се промъква в църквата, като мнозина считат, че доброто, което Бог прави, им се полага. И ако ние живеем по определен начин, Бог е **длъжен** да ни благославя! Бог е

длъжен да ни даде това или онова. Ако ние имаме вяра, то тогава Бог е длъжен да отговори на тази вяра! Това не е вярно! Преди ние да имаме вяра, Бог умря за нас без да имаме никаква заслуга. И едва по-късно чрез вяра ние получаваме това, което Той вече е направил за нас. С нашите дела не можем да купим Бога. В никакъв случай. Това, което заслужаваме е смърт! Страшното, обаче, е, че когато живеем с това самочувствие, или с тази мисъл, започваме веднага да се сравняваме с другите и да казваме: „О, аз съм по-праведен от него! О, той защо така постъпи? А аз как постъпих! О, Господи, благодаря Ти, че не съм като този бирник, но аз постя два пъти в седмицата и давам десятък, давам повече от десятък. Благодаря Ти, че аз не съм като него.” Ужасна картина! Това е картината на една ехидна, която не само за себе си е опасна, но хапе смъртоносно!

Освен това, ние считаме, че Бог ни е длъжен и се чудим, когато стане нещо странно в живота ни, което не сме очаквали. Питаме се защо се случва това. „Господи, защо става така? Аз не искам да е така!”

Преди няколко дена се прибрах вкъщи уморен. Искях да седна и да се нахраня. Отворих хладилника и видях, че има яйца и си казах: „Сега ще си изпържа яйца.” Оказа се, че не съм само аз гладният, а цялата челяд е гладна. Реших да изпържа всички яйца. Счупих първото – беше хубаво, счупих второто – и то хубаво, счупих третото – зелено! „А-а! Аз съм толкова гладен. Сега това яйце, откъде се намери?” Извадих го с много мъка, изцапах всичко. Хванах другото яйце да счупя и то се оказа течно – страшна смрад! И си казах: „Защо, Гос-

поди, защо става това?” Изхвърлих всички яйца. Тръгнах да мия тигана, пузнах водата, тя се плъзна по чиниите, отиде зад шкафа и заля всичко. И си казах: „О, Господи, как се събра всичко това наведнъж?” Наведох се да вдигна нещо, изправих се и си забодох гърба в прозореца! Казах си: „А–а, сигурно някой ме е проклел днес!” Не е така разбира се!

Започнах да си мисля: „Защо, Господи, ми се струпа всичко това наведнъж? Каквото хвана и се чупи или се поврежда!” Гняв обзе сърцето ми – както разбирате аз никак не се раздражнявам... никога! И си казах: „Защо? Защо, Господи?” Но размислих и се запитах: „А, защо ли не? Нещо да си заслужил? Нещо да ти се полага?” „Цял ден съм се трудил, сега искам да хапна накрая.” „Да не би да ти се полага?”

Нищо не ни се полага! Ако ние живеем с това съзнание, няма да има гняв в сърцето ни, няма да има ропот в сърцето ни. Няма да се мерим с другите. Просто с радост ще знаем, че всичко в нашия живот съдейства за наше добро и за наше благословение. Амин! Ей, тогава ще има мир в сърцето ни, защото, каквото и да сме получили – получили сме го даром! По милост, чрез благодат, за да не се похвали нито един.

Първото, което Йоан Кръстител проповядва е, че покаянието има своите плодове и те не са тези, които купуват спасението, но доказват, че човек е осъзнал своята греховност и недостатъчност да се хареса на Бога и да си спечели спасението. Плодовете на нашето покаяние са, както видяхме: честност, задоволство, искреност, смирение. Те доказват, че ние сме се покаjali, а не са обменната монета за нашето спасение. С плодовете на покаянието не си купуваме спасението.

То е по милост. А покаянието задължително има белези и аз и ти сме призвани да покажем тези белези. Ако ние продължаваме да твърдим и да мислим, че с нашата обхода по Божия закон, с вършене на това или онова, купуваме Божието благословение, или благоволение – спадаме към категорията на фарисеите и садукееите, които идваха да изповядат едно външно покаяние, а отвътре бяха гробища. Хора със самочувствие, хора – горди, които гледаха на другите от високо. Сравняваха се с тях и казваха: „Ние сме най–духовни! Какви са тия от простолюдието – тия невежи, те са проклети!“

Ако се обърнем към Евангелието от Йоан, ще видим, че такива бяха идеите на фарисеите за хората около тях.

Другото, което можем да видим е, че Йоан дава истинския отговор за това как става новородението в действителност.

8 Затова, принасяйте плодове достойни за покаяние;

9 и не мислете да думате: Авраам е нашият баща; защото ви казвам, че Бог може и от тия камъни да въздигне чада на Авраама.

Една много хубава фраза е: *Бог може*. Осъзнаваме ли кой, всъщност, може? Осъзнаваме ли пред кой Бог заставаме? Бог може. Какво може Бог?

Може ли Бог да направи един толкова голям камък, който да не може да повдигне? Това е глупавият въпрос на хората, които обичат да задават абсурдни въпроси! Не може, разбира се. Има неща, които Бог не може. Бог не може да ходи срещу Своята природа.

Тук виждаме идеята, скрита в израза „Бог може.“ Бог може и от тия камъни да направи Авраамови чада.

Не плътската линия е тази, която осъществява нашето спасение. Не нашата родствена връзка с Авраам осъществява нашето спасение. Не нашата родствена връзка с Авраам е тази, която ни прави Израелев народ. Но, Бог ни прави такива.

Интересно е, че едно време ние бяхме камъни. Аз бях камък – не знам вие какви сте били, но аз бях един подвижен камък. Камък, който се върти насам–натам, изговаря лоши думи, ядосва се и сърцето му е камък! Не обичах хората, мразех ги. Чудех се защо съществувам. Търсех удоволствия, получавах някакви и мразех удоволствията! Защото не ме настицаха – камък. Един ходещ камък.

Интересното е, че Бог обръща човека, а не ние.

Понякога се страхуваме да направим крачка и да благовестваме, защото си мислим, че ние трябва да обърнем човека, ние трябва да го убедим. И си казваме: „Аз трябва много да чета и да стана много образован и да съм много красноречив, за да мога да го убедя.“ Ние не убеждаваме хората. Бог е, Който може. Той е, Който го прави. Ако знаем, че този Бог може да съживи мъртвото сърце, нека да се обръщаме към Него като към такъв, Който може и да Му имаме пълно доверие. Той е, Който може да се грижи за нашия живот. Той е, Който може да ни спаси. Когато изпаднем в критична ситуация, започваме да мислим как да излезем от нея. Какво да направим? Мислим и се борим докато не разберем, че ние не можем. И тогава отиваме при Бога, Който може. Заставаме

пред Него и започваме да се молим. Задавам си въпроса: „Как се молим ние на нашия Бог, Който може?“ Много пъти аз се моля така, като че ли се моля на себе си. Казвам си: „Трябва да се помоля, ама почти съм сигурен, че няма да стане – толкова невъзможно изглежда.“

Молил съм се години наред за моето семейство, за моите роднини. И дойде един момент, в който си казах: „Господи, има някакъв плод, да, вярно е, обаче, далеч не е това, което искам. Може би, ще си останат така тия хора.“ И започнах да губя надежда да се отчайвам, и да си казвам: „Може би няма да стане.“ И когато четох това Слово, си казах: „Какво пише тука? Бог може! Заставам ли аз пред тоя Бог, Който може от тия камъни да направи Авраамови чада? Пред Него ли заставам и на Него ли се моля? Значи, ако Бог може да направи тия камъни, Той може да направи и моите роднини по-живи от камъни, да ги направи Авраамови чада.“ И тогава дойде вярата. Зарадвах се и си казах: „Аз се моля на Бога, Който може и не допускам друга мисъл освен тази, че ще се моля за моите роднини. Бог може. Не моята молитва, не моята сила, не моето красноречие, не моите трикове, но Божията сила е, която ще ги обърне.“ Амин! Е, това е голямо насърчение!

Правя ремонт вкъщи, на балкона. Този ремонт така ме измука, че се наложи да взема заем. И си казах: „Господи, какъв пример давам аз като пастир, който взема заеми?! Обаче, затънах – не мога да се справя, ужас ме обзе. Какво да направя – да зарежа пастирлъка и да ходя да работя, за да си покрия заемите? Това ли искаш от мене? Какво да направя?“ Притеснение в сърцето! И една вечер казах: „Господи, мо-

жеш или не можеш? Пред кой Бог стоя аз? Пред Бога, Който може. Просто главата ми не го побира как може да стане! Не искам да ходя при хора и да им казвам: Така и така е положението... Но искам да дойда при моя Господ.” Отидох при Него и Му казах: „Господи, покрый заемите! Моля те!” Помолих се вечерта и забравих проблема. Оставих всичко в Божиите ръце. След няколко дена Господ покри заемите, без да съм казвал на никого нищо! Без да съм искал нищо! Мислех си да отида и да тегля заем от държавата. Не става. Заплатата ми не е достатъчна, за да ми отпуснат заем. Бог намери друг начин и ми олекна! Тогава си казах: „Бог може!” Не да угажда на нашите капризи, но да се грижи за нас и за това, което ни е необходимо. Амин! Нека да знаем пред кого стоим – пред Бога, Който може. Ние не можем с нашите сили да се оправдаем, но Той може. Не само може да ни оправдае, но може да се грижи за ежедневието ни. Да не живеем в страх. Е, разбира се, да не отидем в тая крайност, че очите ни да са върху материалното и да искаме материални неща. Само и само – материални неща. Но, да знаем, че Той има грижата за нашето ежедневие.

Другото, което можем да видим тука е предупреждението, което Йоан Кръстител отправя. Като че ли в днешни дни, ние се страхуваме да говорим с ясни и категорични термини, поради страха някой да не би да се наскърби, да се притесни или пък да се уплаши. Ами, нека се уплаши – слава на Бога! Тук се казва така: „Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?”

10 А и брадвата лежи вече при корена на дърветата; и тъй всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огъня се хвърля.

11 Аз ви кръщавам с вода за покаяние; а Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да поднеса обувката; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън.

12 Лопатата е в ръката Му, и Той здраво ще очисти гумното Си, и ще събере житото Си в житницата, а плявата ще изгори в неугасим огън.

Изведнъж се вкарва идеята за огън. Огън и гняв са синоними. Гняв и след това се казва: „...всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля.” Вижте – плодове на покаяние, „принасяйте плодове, съответстващи на покаяние.” и ако не принасяте плод на покаяние, това дърво, което не дава плод, то не изчезва, то се отсича. Ако някой не принася плодове, съответствени на покаяние, той ще бъде отсечен и хвърлен в огън. Огън, който не угасва и при червеи, които не умират. Това е самата реалност. Някои си казват: „Каква е моята сметка да отида при Бога? Какво ще ми даде Той. А–а, това, което ми дава, не ми харесва! Значи, няма да отида при Него.” Така ли? Просто, един ден, този, който не е принасял плодове, съответствени на покаяние, ще отиде да даде сметка и да плаща цяла вечност своя грях. Това е самата истина. Покайте се, защото идва съд! Ако не живеем свят живот, идва съд и тоя съд няма да отмени никой. „Но, ние сме Авраамови чада! О, ние сме християни. О, ние много се

молим.” Ако ти не живееш свят живот те очаква съд! Тук се казва: „Аз ви кръщавам с вода за покаяние; а оня който иде след мене, е по-силен от мене, комуто не съм достоен да поднеса обувката; той ще ви кръсти със Светия Дух и огън.” Много пъти съм си задавал въпроса: „Какъв е този огън? Може би този огън е нещо, което ни запалва вътрешно с ентузиазъм за Господа и ни въодушевява.” Да, може би. Ние имаме такива емоции, когато Святият Дух е в нас, Бог много пъти повдига нашите емоции, но мисля, че тук се говори за един друг огън и че, както се казва, също в посланията на Павел, работата на всеки един ще бъде изпитана с огън. Работата на този, който е градил със слама, няма да устои – ще изгори, а той ще се избави като през огън. А тия, които са градили скъпоценни камъни, злато и сребро – тяхната работа още повече ще блесне. Така че, тук виждаме отново идеята, че когато Бог ни благослови и ни кръсти със Светия Дух, когато минаваме през трудностите, огънят, който идва върху нас, няма да ни унищожи, но ще ни очиства и ще ни прави още по-блестящи за Негова слава!

Трудностите, в които ние попадаме, всъщност, показват какво се крие в нашето сърце. Дали има роптание, дали има яд, дали има недоволство към Господа, или има едно смирение. Да можем като Йов да кажем: „Господ даде, Господ взе. Благословено да е името Господне.” и да паднем да Му се поклоним. Това показва кой е истинският християнин, показва истинското любящо сърце. Бог, Христос ни кръщава със Светия Дух и с огън. Христос ни каза: „Ако Мене гонеха и вас ще гонят.” И Писанието ни казва, че всеки, който желае

да живее благочестиво, ще бъде гонен. Амин! Слава на Бога! О, какъв ентузиазъм – ще бъдем гонени! Слава на Бога! Няма да ни се размине – искаме ли да живеем благочестив живот, ще бъдем гонени и ще бъдем сред трудности. Тези неща ще излявят това, което е в нас.

13 Тогава идва Исус от Галилея на Йордан при Йоана за да се кръсти от него.

14 А Йоан Го възпираше, казвайки: Аз имам нужда да се кръстя от Тебе, и Ти ли идеш при мене?

15 А Исус в отговор му рече: Остави Ме сега, защото така ни е прилично да изпълним всичко що е право. Тогава Йоан го остави.

16 И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и, ето, отвориха Му се небесата, и видя Божият Дух, че слиза като гълъб и се спускаше на Него;

17 и ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.

Тук виждаме кръщението на Исус. Защо Исус Христос беше кръстен. Видяхме, че проповедта на Йоан е: „Аз ви кръщавам с кръщение на покаяние.” Трябваше ли Христос да се покае? Христос не беше сгрешил в нищо и беше абсолютно безгрешен! Йоан Му каза: „Ти идваш при мене да се кръстиш, но аз трябва да се кръстя от Тебе, защото аз съм грешният човек.” Това, което Христос направи, всъщност е, че Той се отъждестви с нас, хората. Той зае нашето място. Той не

е грешен и никога не е бил грешен, никога нямаше да стане грешен. Той зае моето място, Той се отъждестви с мене! Това е примерът, който Той оставя за нас, да Го последваме, да се отъждествяваме с тези, които са в нужда. Той нямаше нужда от това, но направи нещо, от което ние имаме нужда. Той не слезе да Му слугуват, но слезе да служи.

Ние не сме тук, за да спечелим пари, скъпи братя и сестри, не сме тук да си строим къщи, но ако печелим пари и си строим къщи, нека това бъде, за да се слави името Господне, за да се разнася Божията вест. Ние сме тук, за да служим. Ако сме тук, не е, за да си завиждаме и да се надпреварваме, но да си служим и да се радваме на успеха на другия. Това е смисълът на нашия живот.

Появява се следващото доказателство, което евангелист Матей включва в своя разказ. Знаем и помним, че Матей доказва, че Исус Христос е Цар. Той го доказва най-напред с родословието, след това с мъдреците, след това Йоан Кръстител свидетелстваше и накрая при кръщението, небето се отваря и самият Бог говори от небето и казва: „Този е възлюбения ми Син, в когото е моето благоволение.” Тогава слиза Святият Дух в образа на гълъб и Го виждат всички. Бог Отец свидетелства, че ето този е Царят, когото очакват.

Мисля си, че това е невероятно доказателство за това, че Исус Христос е Божият Син, че Исус Христос е Царят на света. Какво може да ни ползва това нас? Това, че ние също станаме Божии синове, бяхме осиновени. Някой може да каже: „Е, какво от това? Аз пак съм си беден! Какво ме ползва, че съм Божий син? Аз пак си имам скърби. Има ли някаква стой-

ност в това, че аз съм Божий син?” Има огромна стойност! От нас се иска само да си отворим очите и да видим с Божиите очи колко ценно е да имаме Божието благоволение и благословение като Божи синове.

Четох скоро случая с Яков и Исав. Исав беше първороден, но той нямаше никаква сметка от това дълги години от живота си. Един ден беше на лов и беше премалял от глад, а брат му си седеше въкъщи кротко и си вареше леща – найевтиното ядене на света. Премалелият Исав едва се добра до колибата на брат си и каза: „Дай ми да ям!” И вижте разликата между двамата. Яков му каза: „Дай ми първородството си”, а той отговори: „За какво ми е това първородство – ето аз умирам от глад, няма какво да ям. Няма дивеч. Не ми трябва това първородство. Какво ме ползва? Взимай го! Дай ми да ям леща!” И взе лещата и се налапа. Продаде своето първородство. Бог му даде мършавост на душата. Минаха няколко години, кой знае – може би месеци. И бащата поиска да благослови първородния, но той вече си беше продал първородството. Яков взе благословието. Продължих да чета как Исав се върна от лова, за да го благослови баща му с благословието на първородния, а баща му каза: „ти закъсня – брат ти те изпревари!” Тогава този човек плака горчиво, защото поради своята глупост не беше оценил какво голямо съкровище е Божието благословение – първородството. То не се вижда, не се пипа, не тежи, не е мокро, няма цвят, няма мирис, няма вкус, няма карат, обаче, е скъпоценно! Защото в него се крият всички духовни благословения! Амин!

Така че, аз и ти имаме доказателство, че ако сме избрали

Царя на царете, ние сме Божии синове. И Бог го засвидетелства чрез Святия Дух заедно с нашия дух, които свидетелстват, че сме Божии синове. Ние сме Божии синове и като такива сме наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос. Наследници на несметни богатства! Не жълтици и сребро, а нещо много повече. Наследници на вечен живот, на едно царство на правда и святост. На едно царство, в което улици-те ще бъдат постлани със злато.

Един човек отишъл в небето да се прибира при Бога, обаче, си носел две торби със злато. Казали му: Това не е за тука – няма да ти трябва. Той казал: „Искам да си го нося”. Пуснали го. Когато влязъл при светиите, те го попитали: Какво носиш в тия торби? Като видели казали: „А, той носи асфалт, пътна настилка, при нас тя е от злато, при това – прозрачно. Евтина работа”.

Така че, това е едно царство, в което ще имаме Божията слава и още отсега имаме Неговото благословение и обещание за един сигурен и стабилен живот.

Преминаваме на четвърта глава и ще прегледаме някои от изкушенията, с които Исус беше изкушаван.

Мт. 4:1 Тогава Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола.

4:2 И след като пости четиридесет дни и четиридесет ноци, най-после огладня.

Този първи стих е много интересен. „Тогава Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола.” Знаете ли, че когато бъдем отведени в пустинята и бъ-

дем в изкушение, това не е никакво просто стечение на обстоятелствата. Но, ако ние сме Божии синове, ще бъдем опитани. Не дяволът заведе Исус в пустинята, но Святият Дух заведе Исус в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. Мисля си, че много пъти изпадаме в такива ситуации и си казваме: „Господи, защо става това с мене? Изостави ли ме? Къде си, Господи? Толкова е трудно! Жестоко трудно е тука. Може би Бог ме е изоставил. Аз не чувствам присъствието Му. Аз съм изоставен!”

Това не е вярно! Бог е, Който ни води там. И можем да кажем с псалмиста: „Господ е моят пастир. Даже и в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло. „Защо?” Защото Ти си с мене! Амин! Нека да кажем заедно: „Даже и в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене.” Алилуя!

Много пъти Бог ни води в пустинята нарочно, като позволява нашата вяра да бъде изпитана. Той е, Който ни води. Ако искаме Святия Дух да ни води, Той ще ни води понякога и в пустинята. Нека не си скубем косите и да казваме: „Защо, Господи съм сам и ме изостави?” Не! Не си сам – Бог е с тебе в пустинята, но иска заедно с Него да издържим тези изкушения.

Това, което виждаме тука е, че Христос, обявен публично за Божий Син, моментално беше заведен в пустинята да бъде изкушаван. Защо? В Посланието към Евреите 2:17–18 четем: „*За това, трябваше да се оприличи във всичко на братята си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на*

людете. Понеже, дете и сам той пострада като изкушаван, може и на изкушаваните да помага.”

Нека не си мислим, че има изкушение, което Исус Христос не може да разбере, с което Той не е бил изкушаван, че нашите случаи е специален, че никой не може да ни разбере. Това просто не е вярно! Той беше изкушаван, за да може да помогне на изкушаваните и да ги разбира. Така че, там, където си, Исус е с тебе и знае през какво минаваш, затова не се отчайвай.

Трите вида изкушения, през които мина Христос:

При първото изкушение виждаме, че Бог каза публично: „Това е моя възлюбен Син.” Дяволът отиде при Него и Му каза: „Ти Божий Син ли си? Наистина ли си Божият Син. Ако Ти си Божият Син, направи тези камъни да станат хляб.”

Това е първото изкушение, което идва за всички нас. И дяволът ни казва: „Ако ти си Божий син, има ли какво да ядеш днес? Ако ти си Божий син, имаш ли работа? Ако ти си Божий син, караш ли хубава кола? Ако ти си Божий син, имаш ли собствен апартамент? Къде е твоят Бог? Направи тия камъни на коли или тия камъни на хляб.” Ние използваме думичката хляб, за да кажем: „Изкарвам си хляба по този начин или с моя труд аз си изкарвам хляба, прехраната.” Значи нещата в този свят, за които ние работим, могат да станат камъка, в който ние се препъваме. И дяволът да ни каже: „Абе, ти като си Божий син, защо си толкова беден? Ако ти си Божий син, я се сравни с онзи, който не е Божий син и виж колко много има! Ти, тогава, Божий син ли си?”

Моят въпрос, обаче, скъпи братя и сестри е: кой от нас, не е

ял цели четиридесет дена и нощи, защото не е имало хляб в къщата му? Има ли такъв човек, който четиридесет дена и четиридесет нощи не е ял, защото не е имало хляб в къщата му? Няма! Може да се случи ден–два да нямаш. Въпреки че, ако ви питам, сигурно и ден–два не са се случвали да нямате хляб. Тогава, защо ние се подлъгваме да слушаме такива думи: „Ако си Божий син, защо стават тия неща с тебе? Ти имаш ли вяра?“ Вижте отговора на Исус Христос какъв е – Божие Слово! Отново и отново ще повтаряме това – Той отговори с Божието Слово и каза: „Не само с хляб ще живее човек...“ Да, вярно е, че хлябът е нужен за нашето физическо тяло. Вярно е и никой не го отрича! Но, отговорът Му е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“

По–нататък, в същото евангелие Исус Христос учи Своите ученици и им каза: „Не се безпокойте за това, което ще ядете, нито за това, което ще облечете, защото това правят езичниците, но първом търсете Божието царство и тогава всичко останало ще ви се добави.“ Амин!

Ако ние сме Божии деца, нека да не се подлъгваме по това изкушение: „Наистина ли си Божий син. Я, виж, ти се бориш за хляба си! Ти си беден! Това доказателство ли е, че си Божий син?“ За нас има едно друго доказателство – това е доказателството на Духа. Това е доказателството, което Бог дава чрез Святия Си Дух в нас, в наше уверение. Доказателство за Божиите синове са плодовете на покаянието, а не материалните придобивки! Ако започнем да се сравняваме с тия, които живеят в някои бедни страни в Африка, ние сме богати.

Тия хора имат само по една препаска, ходят пеш, не ядат хляб, но от време на време ядат ориз и кой знае какво още. Ние сме богати! Ако се сравним с някоя европейска страна – сме бедни! Обаче, Словото не ни казва да се сравняваме, а да принасяме плодове, съответствени на покаяние.

Другото изкушение.

Мт. 4:5 Тогава дяволът Го завежда в светия град, поставя Го на крилото на храма и Му казва:

Мт. 4:6 Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: – „Ще заповяда на ангелите Си за Тебе: И на ръце ще Те дигат. Да не би да ударии о камък ногата Си”.

Мт. 4:7 Исус му рече: Писано е още: „Да не изпитваш Господа твоя Бог”.

Това са едни и същи изкушения, които лукавият праща до нас. Пожеланията на очите, страстта на плътта и славата в тоя живот. Страстта на плътта – искаме да стане това, което на нас ни харесва! Искаме да управляваме Бога! Бог да прави това, което на нас ни харесва. „Боже, ние ще направим това, а пък Ти ще ни пазиш.” Така ли? Точно обратното е. „Боже, ние ще направим това, което Ти искаш от нас.” Лукавият казва: „Ако си Божий син, значи трябва да казваш нещо и Бог да го слуша.” Това не е вярно! Точно обратното е – умъртвявайте плътските страсти чрез Святия Дух и тогава сте Божии синове, казва Писанието.

И последното изкушение – сатана предложи на Христос всички царства на земята.

Мт. 4:8 Пак Го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва Му:

4:9 Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш.

Мисля, че това е едно от най-честите изкушения, които лукавият ни предлага. Бог ни е дал царство, Бог ни е дал обещание за огромни благословения, за бъдеще и за надежда. Обаче, лукавият идва и ни казва: „Ти можеш да ги имаш сега! Защо трябва толкова много да страдаш? Виж, можеш много лесно да изкараш пари. Защо трябва да блъскаш по осем часа на ден за 120 лева? Я, виж, тия как го правят? И ти ще направиш така. Ще скриеш тук малко данъци, там ще излъжеш и ще изкараш повече пари.” Защо трябва да страдаме, защо трябва да научим урока си по този начин? Защо трябва да сме верни в малкото, когато можем изведнъж да получим голямото! Винаги лукавият идва и ни казва: „Има по-лесен път да добиеш това, което Бог ти е обещал.” Но, нека да помним, че ако ние го добием, то тогава не е дар! И ако ние минем по лесния път, тогава на края ни чака тежък път! Защото такива са Божиите закони. Неговите благословения имат цена и тази цена е свят живот.

Христос беше дошъл да царува над целия свят и ако се беше поклонил на лукавия, знаете ли какво щеше да стане? Нямаше да царува над целия свят! Ние щяхме да сме под властта на лукавия, завинаги! Но, понеже Христос избра да бъде верен докрай, плати цената като отиде на кръста и даде Своя

живот, затова Той се радва с неизказана радост заедно с нас, които сме плод на тази скъпоценна жертва. Нека бъдем насърчени. Хубавите неща в този живот имат цена. Божиите благословения не се купуват, но те имат цена. Цената е свят живот! Ако искаме да ходим в благословенията на Господа, нека не се поддаваме на изкушенията, които лукавият ни подхвърля.

Това са трите разновидности на тези изкушения, които винаги идват до нас – похотта на плътта, пожеланието на очите и славата на живота. „Какво ще ям?“ Не бой се! Господ е обещал да се грижи за ежедневието ни. Как? Не зная. Бъди трудолюбив, работи честно и остави Господ да се грижи за тебе. Търси първо Неговото царство. Като знаем, че сме Божи синове, нека да не продадем първородството си за парче хляб или за някаква материална придобивка. И ако идват придобивки към нас, нека да не слагаме сърцето си в тях, но да ги използваме отново за Неговото царство и да не се хващаме на тези изкушения, като знаем, че те се повтарят едно след друго, но смирено да останем твърдо основани върху истината и да живеем свят живот. Амин!

Матей глава четвърта, стихове от дванадесети до двадесет и пет

Докато хвалехме Бога си мислех: Колко е добър Господ! Той взема хора като мене, изважда ги от калта, измива ги и ги приема в царството Си. Е, не под душа, разбира се, защото тази мръсотия не се мие с такава вода, но ни окъпва с кръвта Си и повече не помни нашите грехове! Аз помня моите грехове. Снощи не можах да заспя, защото си спомних какви поразии съм сторил и си казах: „Господи, сигурно трябва да си платя за тях?“, а Той ми отговори: „Не е нужно, Аз съм платил вече.“ Повярвах Му и заспах спокойно. Но, колко ни е трудно да свикнем с идеята, че Той плати за нас. Все си припомняме нещо, което сме сторили, или което са сторили тия около нас, особено пък срещу нас. Казвам си: „Леле, какво стори този човек! Цял живот ще го помня!“ Господ пита: „Какво е сторил?“ Аз отвърщам: „Не помниш ли?“ „Не. Забравил съм. Отдалечих вашите грехове толкова, колкото е изток от запад.“ И това е велико! Ние живеем като чисти, умити в кръвта на Исус Христос, като нови създания. Старото премина – всичко стана ново. Амин! Е, това е голяма надежда! Нека да се гледаме като чисто нови, окъпани в кръвта на Исус Христос. И като такива да ходим и живеем. Да не се ровим в миналото и да чоплим в боклука, който сме сътворили, но да вървим напред.

Продължаваме с четвърта глава на Евангелието според Ма-

тея. Христос започва Своята проповед за Небесното царство. Виждаме, че Матей Го обрисова като Цар и като такъв е съвсем естествено Той да говори за Царството и да ни въвежда в него. Видяхме, че е доказан като Цар и въпросът, който трябва да остане в нас е: Приехме ли Христос като Цар, като Господар? Той не е Президент, приет с мнозинство. Той е Цар! С абсолютна власт! И дали на нас ни харесва или не, Христос е цар. Въпросът е дали аз се отнасям към Него като към цар. Дали Той управлява моя живот. Не можем да останем безразлични. Тук имаме доказателства, за това, че Христос е Цар. И ако Той е Цар, трябва така да построим живота си, че да покорим на Него всичко онова, което имаме. Той да управлява живота ни! В противен случай, мога да ви уверя, че ще разрушим своя живот. Ако решиш сам да управляваш живота си – провалил си се.

Какво се случва след като минаха изкушенията?

А когато чу Исус , че Иоан бил предаден на властта , оттегли се в Галилея. И като напусна Назарет, дойде и се настани в Капернаум край езерото, в Завулоновите и Нефталимовите предели; за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: – „Завулоновата земя и Нефталимовата земя, Край езерото, отвъд Йордан, Езическа Галилея; Людете, които седяха в тъмнина. Видяха голяма светлина И на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, На тях изгря светлина”. От тогава Исус започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство. И като ходеше край галилейското езе-

ро, видя двамата братя, Симона, наречен Петър и брат му Андрея, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари.

Мт. 4:12–18

Този кратък пасаж е много интересен. „А когато чу Исус, че Йоан бил предаден на властта, оттегли се в Галилея.” Защо Исус реши да се оттегли, когато Йоан беше предаден на властта? Помислих си дали не беше по-разумно Исус да се намеси в живота на Кръстителя и да отиде да го освободи? Той е Месия, Той е Господ. Йоан съвсем естествено очакваше Исус Христос да се намеси в неговия живот и да го освободи от тъмницата. Та нима не беше предтеча на Царя на царете, Който идваше да вземе Своето царство? Ако Христос е Месията, Когото очакват, тогава не трябваше ли Той да дойде и да завладее цяла Юдея и Израел. И като завладее целия Израел, да управлява целия свят, да стане глава на народите? Това е, което Йоан очакваше. Обаче, когато Исус чу, че е в тъмница, вместо да отиде там, се оттегли в Галилейските предели. Нека се обърнем към единадесета глава на Матей, където се описва какво е ставало вътре в сърцето на пророка.

А Йоан като чу в тъмницата за делата на Христа, прати от учениците си да Му кажат: Ти ли си оня, Който има да дойде, или друг да очакваме? Исус в отговор им рече: Идете, съобщете на Йоана това, което чувате и виждате: Слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват; мъртви биват възкресявани, и на сиромасите се

проповядва благовестието. И блажен оня, който не се съблазнява в Мене.

Мт. 11:2–6

Какъв отговор! Вижте мисълта на Йоан: да отидат при Исус и да Го попитат: „Ти ли си оня, който има да дойде, или другиго да очакваме?“, „На тебе ли, Исусе, да разчитам или на друг? Виж, аз съм в тъмница? Ти ли си Месията, който ще ни освободи или друг ще дойде?“ Исус Христос не му каза: „Разбира се, че съм аз! Сега ще дойда и ще те освободя.“ Но му каза: „Виж какво става – това са белезите, които съпровождат Месия. Блажен оня, който не се усъмни в мен, който не се съблазни в мен. Блажен оня, който разбира правилно и добре какво е Божието царство.“ Христос преобърна представата на всички юдеи за това какво е Божието царство. Пета глава, която скоро ще започнем да разглеждаме, говори за това какво е наистина Божието царство. Знаете ли, много лесно е за нас, християните, които обичаме Бога, да си изградим свое разбиране за живота и да си кажем: „След като аз съм праведен, в моята къща не трябва да има хлебарки, защото Бог ме пази от хлебарките.“

Слушал съм хора да казват: „Понеже аз съм Божие дете, хлебарките минават покрай нашата къща, заобикалят я и отиват в другата къща! Огънят като дойде, стига до нашата къща, заобикаля я и отива до другата къща. Ако дойде дъжд, над моята градина вали, а пък над съседа не вали.“ Ние си изграждаме едно схващане за това, че тука трябва да бъдем привилегирани и не трябва да идват скърби в нашия живот. Не трябва да ни се случва нищо, което е объркващо. Трябва

да бъдем глава, а не опашка! Трябва да управляваме хората, не можем да сме боклукчии, в никакъв случай – християните не могат да бъдат такива. Те могат да бъдат президенти и директори. Да носят вратовръзки и костюми. И ако стане нещо друго, ние казваме: „Господи, аз не съм ли християнин? Защо се случва това в моя живот?“ А Христос ни казва: „Моето царство не е такова, каквото хората в този свят желаят. Царството Ми е различно.“

Има неща в нашия живот, които Бог желае да се случат. Те не са резултат на това, че Той ни е забравил. Те не са плод на това, че ние сме сбъркали пътя, но са плод на Божия предвечен план. Той е пожелал ние да попаднем в тази ситуация, да преминем през нея и да излезем победители. Амин!

Има нещо много сходно между Исус и Йоан – и двамата бяха светлина. Йоан беше светлина, която е отразена. Исус Христос каза за Себе си: „Аз съм светлината на света. Ако някой вярва в Мене, няма да ходи в тъмнина.“ Йоан Кръстител завърши живота си в затвора – обезглавен. Исус Христос завърши земния Си път на кръста. Беше прикован, умря и възкръсна на третия ден. И живее вечно! Тези хора платиха цена за своето служение и мисля, че ние, ако разбираме правилно какво е Божието царство – сме призовани да платим цена за него. Да знаем, че това, което претърпяваме не е загуба, но е огромна печалба.

По-нататък, в единадесета глава, Христос казва: „Какво излязохте да видите в пустинята? Тръстика ли от вятър разлюлявана?...Между родените от жени, не се е въздигнал по-голям от Йоан Кръстител.“ И въпреки това, той беше в затвора.

Така че, скъпи братя и сестри, нека да имаме правилно разбиране за Божието царство. Божието царство не е ядене и пиене! Божието царство не е Мерцедеси и Кадилаци. Божието царство е мир, радост и правда в Святия Дух. Амин! То е много повече от това! Може да имаме благословения в този свят, в това няма нищо лошо. Но, Божието царство не се състои в тях! Нека да не прилепваме сърцето си към материалните придобивки. Не е грях да имаме благословения. Не е грях да бъдем бедни. Грях е да обичаме парите. Сребролюбивото е корен на всякаква злина. Човек може да бъде сребролюбив, когато няма и когато има пари. То е корен на всякакви злини. Божието царство не е нещо материално.

Христос знаеше за Йоан и не отиде да го освободи, защото пътят на Йоан трябваше да свърши там – в затвора.

Кой знае как ще свърши моят път? Аз си рисувам едно розово бъдеще като се моля: „Господи, зная, че Ти ще дойдеш преди да умра и ще ме грабнеш в облаците.” Кой знае? Може би... А, може и да не дойде. Може да завърша в някоя тъмница. Кой знае? Готови ли сме да дадем живота си за нашия Господ? Готови ли сме да Го следваме или го правим, защото Той ни дава хубави неща? Ако Той спре да ни дава приятни неща – тогава защо да Го следваме? Божието царство е много скъпо и благословено нещо – то е реалност! От нас се иска да го видим и да разберем, че сме участници в него. Никой не може да ни го отнеме. Струва си да платим всяка цена. Скърбите, през които минаваме, ни казва Писанието, не са достойни да се сравнят с онова, което ни предстои! Така че, скъпи братко и сестро, може да минаваш през трудност и да се

питаш: „Защо, Господи? Къде Си? Защо го допускаш? Не чуваш ли?“ Той чува, Той знае и Той е там с нас, вътре в тия тежки моменти, защото иска да ни изгради. Дал ни е нещо много по–голямо. Нашето царство не е от този свят. Ние можем да се радваме вътре в скърбите си!

Това е, отговорът на Исус: „Блажен оня, който не се съблазни в мене.“ Оня, който виждаше какво е Божието царство, най–големият човек роден от жена, се разклати в затвора. Някой може да каже: На тебе ти е много лесно – не си в изпитание! – Откъде знаеш? Май, че съм. Друг може да каже: „Лесно е да се говори отстрани! Обаче, когато дойдеш в изпитанието – тогава е трудно.“ Наистина е много трудно – никой не го отрича. Но Словото ни казва: Не бой се, дерзай. И в трудностите Господ е с теб! Вижда и знае какво прави. Той е Царят на вселената, Той го е планивал и Той е силен да те изведе като победител оттам. Амин! Нека да дерзаем и да бъдем насърчени – каквото и да става в нашия живот, то е под контрола на Господа. Където и да завършим или каквито и трудности да имаме, Той е с нас и царството Му струва повече от тия неща.

От тогава Исус започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство. И като ходеше край галилейското езеро, видя двамата братя, Симона, наречен Петър и брат му Андрея, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари. И казва им: Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него. И като отмина от там, видя други

двама братя, Якова Заведеев и брат му Иоана, че кърпеха мрежите си в ладията с баща си Заведея; и ги повика. И те на часа оставиха ладията и баща си, и отидоха след Него.

Мт. 4:17–22

Описаната среща ни изглежда много интересна и приятна. Апостол Петър е толкова духовен! Христос му каза: „Ела, ме следвай!” И той отвръща: „Готово!” Как ли бихме постъпили в такава ситуация? Знаем, че апостол Петър беше професионален рибар. Как така един човек, който си изкарва хляба с един занаят, изведнъж като му каже някой: „Ела и ме следвай!” отвръща: „Зарязвам всичко и тръгвам! Отивам там.”? Как така става тази работа? Как достигнаха тези хора до състоянието да кажат: „Ето ме, Господи, идвам да Те следвам!”?

Има един много хубав случай, описан в пета глава на Лука. Петър лови риба цяла нощ безуспешно! Хвърля мрежи на сам, хвърля мрежи натам – няма риба. Излезе уморен и обезкуражен на брега. След една кратка проповед, Христос, Който го беше помолил да отдалечи малко ладията навътре, му каза: „Петре, иди на дълбокото и хвърли мрежата.” Той Му отвърна: „Учителю, цяла нощ се трудихме и нищо не уловихме. Но, по Твоята дума ще отида и ще хвърля мрежата.”

С други думи Петър Му казваше: „Исусе, Ти не си рибар, Ти не разбираш. Ние се трудихме цяла нощ, а през нощта рибата най–добре се хваща, през деня тя спи. Но, все пак, да не Те обидя...Ще хвърля мрежата.” Мрежата се напълни – рибата сама скачаше в нея. Това потресе Петър, защото той видя Христос в друга светлина. Видя, че Исус притежава всич-

ки риби на земята, всички крокодили на земята. притежава всички слонове, притежава цялото злато, притежава всички животни, притежава всички хора. Христос притежава целия свят! И Този, Който притежава целия свят стоеше пред Петър. Той се уплаши и Му каза: „Господи, иди си от мене, аз съм грешен човек. Аз не заслужавам да бъда Твой ученик. Аз съм грешен човек!” Но, Христос му каза: „Не бой се, отсега ще ловиш хора. Твоето умение, твоят занаят, твоята сигурност, в сравнение с Моята сигурност е несигурност.”

Това, което Христос иска да ни научи е, че има една по-голяма сигурност от тази да се вкопчим в онова, което светът ни предлага. Питам се, как реагираме на това, когато някой българин ни предложи работа и когато някой американец ни предложи работа? Какво ще си изберем? Ще кажем: „А-а, аз съм българин и искам тука да си живея със 100 лева заплата или ще кажем: Искам да отида в Америка и да получавам заплата от 5000 долара! Естествено! Казвам си: 100 лева – зарязвам ги и отивам за 5000 долара! България? След мене потоп! Отивам в Америка – там е бъдещето!” О-о, разбира се, преувеличавам и се шегувам. Но, колко лесно е да изберем по-доброто. Задавам си и този въпрос: Защо, когато Исус Христос почука на вратата и ни каже: „Последвай ме!” Ние казваме: „О, Господи, сега аз трябва да си храня семейството, сега трябва малко да поспя, малко пари да посъбера, ами, сега аз трябва да направя това или онова. Нямам време! Кой ще се погрижи да ми оправи кревата и да ми измие съдовете или еди-какво-си.” Хиляди оправдания! Казваме: „Как, ако оставя всичко, ще следвам Господа! Господ какво ще ми осигури?”

гури?” Това говори за късогледство. Ако осъзнаем кой е Господ, тогава съвсем лесно можем да кажем: „Ето ме, Господи! Тебе слагам на първо място.”

В неделя сутрин може да си кажем: „О—о, цяла седмица съм работил, още не мога да се събудя. Ще си поспя тази седмица, Божието дело ще почака, и без мене може да върви.” Така ли? „Ела и Ме следвай!” казва Господ. И тогава ще имаш много повече. Говорим за съкровище, което не може да се сравни със земното. Петър видя Този, Който притежава целия свят. Остави своите мрежи и отиде след Него.

Двамата братя Яков и Йоан Заведееви оставиха мрежите, лодките и баща си.

Някои се опитват да ни тласнат в една друга крайност като казват: „Всичко трябва да намразиш и да изоставиш – не трябва да работиш, само Исус да слушаш!” Да, обаче, там е работата, че когато последваме Исус, Той ни учи как да работим, учи ни как да се трудим, как да угаждаме на Него и как да се покоряваме на властите над нас, как да променим живота си. Това е, което иска Христос.

Той призова Своите ученици и те Го последваха, защото видяха Кой е. Виждаме ли Кой е Исус? Ако наистина познаваме Исус, няма да се безпокоим за утрешния ден, няма да търсим земни неща, които да ни дадат сигурност. И в Америка да отидеш, и на Марс да отидеш, това, което можеш да получиш е нищо в сравнение със сигурността, която идва, ако си в центъра на Божията воля. Амин!

Затова, нека бъдем в центъра на Божията воля. Тук, в България, Господ ще се грижи за тебе, ако те е призовал тук. Ще

бъдеш по-добре от най-добрия невярващ американец. Нека бъдем в центъра на Божията воля и тогава Този, Който притежава всичко, ще се грижи за нас и ще ни води. Ще ни снабди и с малко скърби – да не ни е скучно – които скърби произвеждат една вечна тежина на слава.

Тогава Исус ходеше по цяла Галилея, и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немоц между хората. И разнесе се слух за Него по цяла Сирия; и довеждаха при Него всички болни, страдащи от разни болести и мъки, хванати от бяс, епилептици и парализирани; и ги изцели. И подире Му вървяха големи множества от Галилея и Декапол, от Ерусалим и Юдея, и из отвъд Йордан.

Мт. 4:23–25

Исус Христос поучаваше и проповядваше Царството в синагогите. Много ми е интересно какво проповядваше. Пета глава започва да ни описва какво беше съдържанието на проповедта. Христос ходеше, поучаваше, проповядваше, като изцеляваше всякаква болест. Не е казано: „Изцеляваше всеки.“ Но, се казва: „Изцеляваше всякаква болест.“ И, че изцели тия, които отидоха при Него. Но, те не бяха всички болни, а само тия, които отидоха. Тук се спекулира много. Мнозина си казват: „Ако Бог не ме изцели, значи нямам вяра! Щом нямам вяра, значи съм отпаднал. Ако имам вяра, Бог задължително ще ме изцели.“ Няма такъв закон!

Господ ще изцели всички нас и ще ни направи безсмъртни,

това е Неговата цел. В този живот все още страдаме от хомо-та на последствията от греха. Да, в тези тежести Бог ни помага и ни изцелява. И знаете ли, факт е, че и днес Бог продължава да изцелява. Но, Той не е длъжен да ни изцелява. Той го прави понеже е милостив и любящ Бог! Ако отидем при Него, нека да не правим търговия и да Му казваме: „Господи, аз имам 2 лева вяра, искам да си купя с тях изцеление.” Не! Не е длъжен да ни продаде вяра, не е длъжен да ни продаде изцеление. Но, ако отидем при Него, да отидем при Един, Който е милостив и Който изцелява не, защото заслужаваме, а защото е милостив. Днес Бог изцелява.

Ще ви разкажа за един интересен случай, който научих съвсем наскоро. Човекът, който е изцелен, е тук между нас. Един младеж се разболял. Получил изтриване на хрущяла на тазобедрената става. Бил млад, а не можел да ходи. Докторите му казали: „Сега трябва да носиш патерици и да пиеш лекарства – не можеш да работиш тежка работа.” Това момче се натъжило и отчаяло – не познавало Господа. Бог, обаче, в любовта Си и в милостта Си, не му казал: „О, ти не Ме познаваш! О–о, ти си живял цял живот против Мене! Не искам да те видя сега! Кретай си с патеричките!” Но изпратил при него една сестра от нашата църква. Тя казала на бъдещата му съпруга: „Попитай съпруга си дали иска да се помолим сега за него?” Той отвърнал: „Искам.” Като се помолили, сестрата му рекла: „Стани и ходи!” Той станал и болестта си отишла. Бил напълно изцелен! Направил снимка, там всичко било нормално! Господ го изцелил и той заедно с бъдещата му съпруга решили да предадат сърцата си на Исус. Миналата сед-

мица имахме Водно Кръщение на две скъпи души пред Господа! Господ изцелява и днес! Някои казват: „Днес Господ не изцелява!” Така ли? Тук има двама души свидетели и освен това всичко е документирано с рентгенова снимка.

Бог е прекрасен! Продължава да изцелява и днес! Той има специално отношение към една категория хора, които в пета глава са наречени „нищите духом” или „бедните духом.”

Аз съм много насърчен за това, че Бог работи днес и ни изцелява. Колко много мога да разказвам за моя живот. Когато вляза в банята и си погледна корема си казвам: „Как е могла моята жена да ме хареса?” Не, не е станал много голям. Много е добър за годините на които съм – почти не се вижда. Но, там имам един белег, който ми напомня, че бях на косъм от смъртта, при Господа, в Неговите прегръдки. Той ме върна обратно и ми подари изцеление, подари ми живот. Колкото пъти се погледна в огледалото, си казвам: „О, Господи, Ти изцеляваш и връщаш от онзи свят.” И това е едно от доказателствата за истинността на думите на Исус Христос. Вижте, не е наша работа да се хванем за изцеленията, да ги превъзвишаваме и да търсим само тях. Но, в тях имаме още едно доказателство, че думите на Исус Христос са истина! Той говори истината и ще изпълни всичко онова, което е казал. Ако трябва да се върнем малко назад, ще видим, че Той отиде в Галилея, за да се сбъдне изреченото от пророка, защото всичко, което Господ е казал, Той ще изпълни задължително, тъй като държи на думата Си. Тези неща ни доказват, че Господ е верен във всяко обстоятелство. Амин! О–о, можем да се доверим на Него!

Матей глава пета, стихове от първи до единадесети

А Исус като видя множествата, възкачи се на хълма; и когато седна, учениците Му дойдоха при Него.

Учениците дойдоха при Него, Той седна и ги поучаваше, казвайки: „Блажени ниците по дух, защото е тяхно небесното царство.” Всичко, което Исус говори, трябва да се разгледа в контекст, в обстановката, в която живееха. Знаем, че съществували две секти: фарисеи и садукееи. Висше духовенство, образовани хора! Те считаха себе си за чисти хора – считаха езичниците за кучета, за церемониално нечисти! Смятаха, че на тях им се полага Божието царство, защото са чисти и не са като другите, защото са издигнати и богати духом. Те притежаваха Писанията, бяха образовани. Това простолудие, което е неграмотно – „проклето е” – каза един от тях по-късно, когато Исус изцели един слепороден човек. „Какво разбира това простолудие? Ние сме образовани! Ние сме просветени, богати духом!” Това, което Христос започна да проповядва, започна да разбива техните фалшиви истини. Блажени бедните духом (думата „нищи” има значението на беден). Думата „блажени” е интересна, има широк смисъл и означава „щастлив, радостен, късметлия, благословен и богат в материално отношение.” Значи тук се казва така: „богати бедните духом” или „щастливи, благословени, бога-

ти бедните духом, нищите духом”. Как така? Тия, които считат себе си за малки и за нищожни в Божието царство са блажени, щастливи. Малък ли си – радвай се, ти си най–богат! Голям ли си – ставай бързо малък, защото не си за завиждаване!

Преди няколко дена бях на една конференция. Имаше дискусия за Закона за Вероизповеданията. Беше много интересно. Там бяхме с Пеци Гюзелев и с Мите. Колко интересно е да седиш до рок–звезда. Като седнах до Пеци – всички ме гледаха различно! Мислех си, че мене гледат, а те гледали него, но, както и да е. Гледаха ме различно. Две дами дойдоха право при него и му казаха: „Може ли да се снимаме с вас?” Аз им казах: „Аз ще събера таксата после.” Беше много забавно. После дойде един брат, пастир, който ми е приятел и ме погледна с други очи и каза: „Чувал ли си за нашия вестник?” Казах му: „Не.” Беше много изненадан, че не съм чувал за неговия вестник, но каза: „Ние искаме да направим едно интервю с Пеци. Какво ще кажеш? Той утвърден християнин ли е?” И казах: „Ами, трудно ми е да кажа дали е утвърден за няколко години. Утвърден може да бъде, ако е минал десет–петнадесет години във вярата, да, тогава може да се каже, че е утвърден. Но, наистина е новороден човек.” „О–о, тогава ние ще направим едно интервю с него!” Помислих си: „Гледай го, сега, този човек! Какво е това? Вместо да каже: ‘Искам едно интервю с тебе да направим’, той направи друго”. Казах си: „Е, сигурно не знае колко съм известен и затова...” Защо казвам това? Добро е да повярват хора, които са известни, но жалкото е, че ние живеем с това съзнание, че

е хубаво да привлечем известни личности, за да може те, които са нещо в обществото, да упражнят своето влияние и повече неща да се променят – тогава ще имаме по-голям успех.

Всъщност, Исус Христос ни каза нещо съвсем различно: „Блажени нищите...” Небето се радва за един никакъв грешник, който се покаява – цялото небе се радва! Защо Исус Христос не отиде да си избере хора от Синедриона? Да си избере първосвещеника и да му каже: „Ела и ми стани ученик, защото, ако ти ми станеш ученик, целият Израел ще повярва!” Да си избере още няколко такива известни личности. Но, Той избра рибари! Избра си един бирник и тук Матей, малко скромничко, мълчи за себе си. Ние не можем да разберем какво е бирник, защото сега нямаме такива. Може би бихме го нарекли един рекетър. Такъв си избра Христос. И каза: „...*Блажени нищите духом...*” тези, които считат себе си за нищо – те са блажени. На такива е Божието царство. Това трябва да реформира нашето мислене. Много лесно гледаме на големите хора, а малките презираме. Не трябва да е така. Христос обърна нашето разбиране и каза: „Блажени тези, които са бедни духом.” Много пъти казваме: „Аз съм толкова беден духом, аз съм толкова смирен. Не съм като тия известни хора.” Обаче, в поведението си не действаме като нищи духом. Ние питаме: „Защо, Господи, не ми даваш това, а го даваш на онзи? На мене ми се полага!” Полага ли ти се? Кой си ти? Велика личност, на която се полага нещо? О, значи ти не си нищ духом! Нищият духом казва: „Благодаря Ти, Господи, за всичко, което Си ми дал – аз не го заслужавам!

Аз съм богат, защото имам Твоята милост – стигат ми дрехите и храната, даже са ми много! Благодаря Ти за тях!” Но, ако започнем да си мислим: „Аз какъв съм? Защо съм такъв? Защо Си ме лишил от това? Защо Си ме лишил от онова? Защо боледувам сега? Защо нямам кола? Защо имам само една кола? Защо се разваля постоянно, защо не е западна? Защо имам само едно дете?” Последното е хубаво, ако си го казваме – нека да имаме повече деца! Полага ли ти се всичко това? Не ти се полага и бъди благодарен за това, което имаш! Ако си мислиш, че си нищ духом и роптаеш, значи ти си станал голям духом. Очакваш Бог да прави нещо без да Ти е задължен! Защо не ме изцеляваш, Господи?” Не ти е длъжен! Моли се със смирение пред Този, Който е милостив и изцелява не заради заслуги и заради вяра, а поради Своята милост. Разбира се, вярата ни е инструмент и без нея не можем. Така че, нека бъдем нищи духом и да се радваме, че на такива като нас принадлежи Божието царство. Да се отнасяме към ближните, които не са известни като към известни и велики личности, а на тези мъничките да не кажем: „Кой си ти, бе? Не те познавам – стани известен и тогава ще си ми приятел.”

„Блажени скърбещите; защото те ще се утешат.” В този свят хората искат да се радват, искат да се наслаждават на живота. И Божието Слово ни казва: „този свят, лежи в лукавия.” И, ако ние се удоволстваме в него, нещо не е наред с нас. Това не значи да бъдем нещастни и мърморещи. Но, ако ние виждаме обстановката около нас и казваме: „А, какво й е на обстановката – свят като свят.” Лот, който не беше праведник от най-висок ранг, се измъчваше поради мръсотията

в Содом и Гомор. Ако, ние сме хора, които не търпим мръсотията и ни боли, и скърбим – сме блажени, защото тогава ще бъдем утешени. Ако, обаче, търсим насладите на тоя свят – няма блаженство.

Вчера спрях на едно „любимо” място, близо до къщи, пред бариерата, и си зачаках смирено, без да роптая. Пред мене, през една кола беше спрял Мерцедес, голям, колкото четири коли като моята кола. Вътре седеше човек, който беше четири пъти, колкото мене. И слушаше музика, която беше четиридесет пъти по–силна от всяка музика, която съм слушал в моята кола. Тя беше толкова силна, че аз, седейки в моята кола, имах чувството, че съм увеличил до краен предел моите колони. Страшна уредба. Каква музика свиреше – не ме питайте, защото не искам да ви казвам ! Този човек си беше купил една хубава кола, за да слуша силно музика и да бъде весел и щастлив, но вместо да бъде весел и щастлив с тази „хубава” песен, в която се говореше, че някой някого е изоставил, той скочи да се кара на жената на бариерата – защо не го пуска. Нервите му се късаха. Това е радостта на този свят. Библията ни казва: „Искаш ли да си блажен? – Скърби.” Не можем да се напънем сега и да плачем, но важното е да не си затваряме очите пред този свят. Когато виждаме мръсотията – сърцето ни да се разкъсва. Ако твоето сърце плаче поради мръсотията на тоя свят, Библията казва, че си блажен, защото това сърце ще бъде утешено.

„Блажени кротките; защото те ще наследят земята.”
Отново трябва да разглеждаме нещата, които ни се казват в контекста на Израел. Хората очакваха, че ще дойде техният

избавител, ще възседне кон и ще ги поведе в битка, за да си извоюват свободата. След това, ще ги заведе да завладеят целия свят, със сила. А Христос им каза: „Блажени кротките – те ще наследят земята.” Не трябва ли да я завладеем тази земя? Вземай меч, вземай ножа.

Апостол Петър в последната нощ взе ножа и завладя земята, като отрязва ухото на слугата на свещеника! Христос му каза да прибере ножа. Кротките ще наследят земята. Искаш ли земята – стой кротко.

А, аз си казвам, Боже, как искам едно парченце земя! Да си го заградя, да си го извоювам. Стой кротък, стой кротък! Кротките ще наследят земята. Не се бори, не воювай! Не воювай със средствата, с които воюва този свят. Царството на Бога е нещо различно.

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата; защото те ще се наситят.”

Ако гладуваш и жадуваш за правдата – ще се наситиш. Обаче, има хора, които гладуват и жадуват за правдата на ближния. „Аз вече съм праведен, обаче, виж го тоя нечестивец, колко е лош! Добре, че не съм като него!”

Двама души възлязоха в храма да се помолят, единият фарисей, а другият бирник. Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедни, прелюбодейци и особено не като тоя бирник. Поста дважд в седмицата, давам десетък от всичко що придобия. А бирникът като стоеше издалеч, не щеше нито очите си да подигне към небето, но удря-

ше се в гърди и казваше: Боже бъди милостив към мене грешника. Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси.

Лука 18:10–14

Кой излезе оправдан? Този прост бирник, който не смееше очите си да вдигне и каза: „Горко ми, аз съм нечестив човек, гладувам и жадувам за правдата.” Другият каза: „О–хо, аз съм вече дебел от правда. Благодаря Ти, че не съм като другите – стига ми толкоз правда! Давам си десятъка. Повече от десятък не давам.” Някой може да каже: „Пък аз и десятъка не си го давам, защо да им го давам на тия? Няма да им давам десятък! Аз съм добре, добре, че не съм като тоя!” А Божието Слово ни казва: „блажени тия, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.” Не е наша работа да се сравняваме с хората около нас, но самите ние да имаме добро отношение с Господа, да изправим нашите отношения с Него.

Този човек, който имаше самочувствие на велика личност, всъщност беше бедна личност, защото не виждаше мизерията си, а казваше: „Пфу, колко е мръсен тоя!” Какво стана? Бирникът получи оправдание и стана чист. „Блажени сте, ако гладувате и жадувате за правдата.”

„Блажени милостивите; защото на тях ще се показва милост.” Отново трябва да имаме предвид на какви хора говореше Христос – хора, които искаха да върнат на нечести-

вите, да бъдат справедливи. Много пъти казваме: Аз искам да бъда справедлив! Ако ме ударят по едната буза, аз – по двете бузи! Аз съм справедлив! Трябва да накажем нечестивия, не трябва да сме меки като християни. О–о, как ги обичам тия мисли, особено като срещна такъв с Мерцедес и с големи размери. Обаче, тук Исус ни казва: „Блажени милостивите.” Не си връщайте, любезни. Оставете Божият гняв да въздава. Бъди милостив, прощавай. „Как да му простя? Ами, той не е дошъл да си поиска прошка.” Не е твоя работа – ти му прощавай. Не дръж в сърцето си огорчение. „Блажени милостивите.” Показвай милост, защото на тебе ще се покаже милост. Много често забравяме, че на нас ни е простен огромен дълг. И стискаме ближния, който ни дължи две стотинки, за гушата. *„Блажени милостивите; защото на тях ще се показва милост.”*

„Блажени чистите по сърце; защото те ще видят Бога. Блажени миротворците; защото те ще се нарекат Божи чадата.” Ние искаме да завоюваме – Ти ни казваш, бъди миротворец. Бъди миротворец, ти си Божие чадо. Търси мир с всички, доколкото е възможно. Живей в мир с всички човеци – това са Божиите чадата. Това е Божието царство.

Разказаха ми за една църква, в която имало много клюки. Чудели се защо било така. Моят отговор е такъв: Клюки има там, където има плътски човеци. Когато ти си плътски – говориш зад гърба на другите. Ако ти си духовен, ти се грижиш за другия.

Кога сме Божии чадата и кога е наше Божието царство? Кога сме наречени Божии чадата? Когато влезем в стандартите на

Божие царство, а не, когато се молим високо, не, когато приказваме големи приказки, не, когато знаем наизуст Писанията, а когато живеем според Писанията. Не, когато имаме много дарби, а когато живеем според това, което Бог ни говори чрез тия дарби. Целта не е да пляскаме с криле и да имаме велики преживявания, когато се проявяват дарбите, но когато дарбите се проявят и ни открият Божиата воля, ние просто да я изпълним. Тогава биваме наречени Божии чада.

„Блажени гонените заради правдата; защото е тяхно небесното царство...” Радвайте се! Заключение в думите на Христос е това: Радвайте се и веселете се поради тия неща, защото е голяма наградата ви. Ако живеем за този свят, ние сме по-окаяни от всички човеци. Ако ние, обаче, вярваме в думите на Христос, нека да се радваме, когато стават тия неща и да не изпадаме в съмнение, нито да сме объркани, но да знаем, че във всички тези скърби и трудности сме богати. Исус ни показва, че Неговото царство съществува там, вътре във всичко, което изредихме. То е невидимо, то е духовно, носи радост и истинска наслада. Но, това става, когато видим с духовните си очи богатството на слава, което Христос има. Ако позволяваме богът на този свят да ни заслепява, тези неща ще бъдат глупост за нас. А те са най-голямата радост, защото в тях се крие вечният живот. Нека бъдем радостни и блажени поданици на Божието царство, като живеем според тези простички истини, които Исус Христос ни каза.

Искаш ли да си блажен – следвай тези няколко прости неща. Бъди скромен, нищ, беден духом. Бъди наскърбен, бъди кро-тък, бъди гладен за правдата, милостив, миротворец и с чис-

то сърце. Когато те хулят – не отвръщай, остави Господ да те защити. И се радвай, защото, когато те хулят лъжливо, твоята награда расте. Амин!

Нека да имаме мир – в каквато и трудна ситуация да сме, ние сме в Божията ръка – Бог ни превежда оттам и псалмистът казва: „Даже и в долината на мрачната сянка да ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене.” Амин!

Матей глава пета, стихове от дванадесети до двадесет и шести

Днес продължаваме с разглеждането на нашата любима книга, Библията, Новия завет и по–специално Евангелието според Матей – блаженствата.. Стигаме до тринадесетия стих.

Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се соли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората. Вие сте виделината на света. Град построен на хълм не може да се укрие...

Матей 5:13, 14

И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец.

Матей 5:48

Бъди свършен, както е свършен Отец! Край! Не по–малко, но точно толкова, колкото е свършен Той! Как да разбираме това? Христос ни казва: „Искаш ли да бъдеш блажен, искаш ли да бъдеш щастлив? Това е начинът, по който ти можеш да бъдеш щастлив.”

Знаете ли, когато някой предаде живота си на Исус Христос и стане християнин, много хора започват да му казват: „Ти се погребя! Край! Какво ще правиш сега? Всичко ти е забранено, край с удоволствията на тоя свят – ти стана нещастен. Горкият човек!” И ние започваме да си мислим: „Ами,

сега? Това не мога да правя, онова не мога да правя, трето не мога да правя, четвърто не мога да правя. Какъв ли ще е този живот? „Обаче, Божието Слово ни казва: Няма по–блажени от тия, които влизат в Божието царство. Истинската радост, истинското щастие се крие в следването на Христос, в послушанието на Неговите изисквания и заповеди. Блажени са бедните духом. Блажени са тия, които плачат. Вие сте най–щастливи. Мисля си, колко хора, когато видят, че нещо е хубаво се стремят към него. Сега е време за кандидатстудентски изпити. Слушах, че тази година имало наплив в Икономическия университет. Хората преписвали, някои си носели целите учебници и преписвали. Но, ги хванали. Други пък знаели и отговорили на изискванията. И когато бъде отговорено на изискванията и излезе списък в който пише: Приет, ние си казваме: Алилуя! Слава на Бога! Ако пък не сме вярващи, казваме: Ура!

Хората се радват за това, че са приети. За какво се радват? Не знаят, че след още някоя и друга година всичко ще свърши. И като не са в Божието царство – няма щастие! Ние можем ли да отговорим на изискванията да бъдем най–щастливите хора на земята? Това е, което Христос ни каза: „Искаш ли да бъдеш щастлив, Аз ще те направя щастлив. Истински щастлив!“ Купуваме си това, купуваме си онова и пак сме нещастни. Обаче, когато погледнем на Исус, изведнъж ставаме щастливи. И не знаем защо. Не са се увеличили парите ни, приятелите не са станали по–добри, враговете не са станали по–малко. Но си казваме: А! Аз вече обичам враговете си! Какво стана с мене? Аз съм щастлив.” Е, това е, което

Исус Христос ни казва: „Вие сте щастливи, или вие сте блажени”. И после: „Блажени сте тези и тези, и тези”, „Вие сте солта на земята.” Ние си казваме: „Ако аз стана християнин, аз ще стана най–голямата отрепка, най–големият боклук.” Христос ни казва: „Не е вярно. Вие, които сте Мои люде – вие сте солта на света!” Това е една метафора, която ни открива, че ние сме най–ценното на земята. Най–скъпоценното – това, което дава вкус! Ние, българите имаме такъв израз: „Гвоздей на програмата.” Ние сме гвоздеят на програмата. Без нас светът е сучен, без сол светът е блудкав. Няма християни – блудкав свят, боклук. С други думи, вие сте тези, от които зависи развитието на света. Вие сте, които му давате вкус, вие сте, които му давате смисъл и го пазите от разлагане. Интересно е да видим, че солта е нещо важно в Писанията и присъства в тях. Още в завета, който Бог сключва с Израил, се говори за солта на завета. При всички приноси трябваше да присъства солта, като знак на завета. Много малко е казано за това. Опитвах се да откроя какво се говори за солта в Писанията и изобщо какво означава това „солта на завета.” Знае се, че солта в миналото, е била разменно средство, нещо като златото и среброто. Със сол са купували и със сол са продавали. Солта предпазва от разлагане. Солта също е свързана с огъня. В българския език има също фраза, която може да хвърли светлина върху това, какво означава солта. Ако направим нещо, което ни струва много пари, другите казват: „Излезе му солено.” Има много смисъл в това. Солта е свързана и с огъня. Искам да отворим на Евангелието според Марко, в девета глава и да видим там какво се казва за солта.

Защото всеки ще се осоли с огън, [и всяка жертва ще се осоли със сол]. Добро нещо е солта; но ако солта стане безсолна, с какво ще я подправите? Имайте сол в себе си, и мир имайте помежду си.

Марк 9:49–50

Солта е свързана и с изпитания и проблеми в нашия живот – Господ ни осолява. Прави ни да сме ценни. Помислих си защо Господ не каза: Вие сте захарта на света. Вие сте толкова сладки, че светът ще ви поиска. Обаче, захарта в никакъв случай няма качествата на солта. Моите синове като достигнаха определена възраст, ги обзе една страст по сладкото. Бонбони, дъвки, даже нападаха захарницата и с лъжицата ядяха захар. Не знам какво им ставаше на тия момчета. Когато първият беше обзет от страст по захарта, след два–три месеца това се отрази на зъбите му. Започнаха да се развалят и в този момент му забранихме всякакво сладко. Въпреки това се появиха кариеси и започна да страда. Малкият – докато го усетим, изпадна в същата криза. Излапа всичко сладко вкъщи и ходеше в магазина и ги питаше: „С какво ще ме почерпите?“ Заедно с едно съседско момче на неговата възраст казваха: „В този магазин дават безплатно!“ И ходеха да хапват нещо сладко. И резултатът беше същият. Забранихме му веднага, но беше твърде късно – беше погълнал твърде много захар! Някой казва, че захарта била „бялата смърт.“ Затова Исус не ни каза, че сме захарта. Тя е сладка. И грехът е сладък, но разрушителен! Много е хубаво! Какво му е лошото на това? Божието Слово казва, че устните на чуждата

жена са сладки и по-сладки от медена пита, обаче нейните сетнини са по-горчиви от ада. Затова Бог не ни казва: „Вие сте захарта на света, грехът на света.” Но „Вие сте солта на света.” Тази сол дава вкус и смисъл. Това е нашият морален живот, това е нашата вярност към Господа. Дори да ни считат за безумни – този свят не може без сол! Без сол загива! Защо не идва Антихрист? Защото Църквата го спира да дойде. Така ни казва Писанието. И знаете ли защо ние ще бъдем грабнати преди да дойде Антихрист? Защото просто той не може да дойде преди ние да бъдем грабнати – така ни казва Писанието. Писанието ни казва, че Антихрист е задържан докато стои този, който го задържа. Някои казват: „А, това е Святият Дух. Когато бъде вдигнат Святият Дух, тогава ще дойде Антихрист.” Моят въпрос е: Ако Святият Дух бъде вдигнат, ще остане ли Църквата? Абсурд! Със Святия Дух отива и Църквата. Ние сме солта на земята. Тази сол не е захар. Тази сол понякога е съпроводена с огън. Обаче, това е очистващ огън. Благословен огън. Нека да не бягаме от страданията и да не обвиняваме дявола за това. Но, да знаем, че минавайки през тях, Господ ни осолява и ни благославя. Амин!

Следващото, което идва наред е: „*Вие сте виделината на света.*” Ние сме солта на света, но ние сме и светлината на света.

И когато запалят светило, не го турят под шиника, а на светилника, и то свети на всички, които са в къщи. Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прос-

лавят вашия Отец, Който е на небесата.

Матей 5:15–16

Словото казва още нещо. Освен, че ние сме солта – „*Вие сте светлината.*” И какъв е резултатът от това, че ние сме светлината на света? „Град поставен на хълм не може да се укрие.” Ние, като светлина на света, не можем да се скрием. Светът е, който ни гледа и вижда всичко в нас. Светът ни гледа под лупа. Ние си казваме: Аз съм един нищожен човек, никой не ме познава. – Ти си един известен човек, приятелю. Знаете ли как са кръстили нашия вход? – кръстили са го „Входът на пастира.” Откъде им е дошло наум? Откъде знаят, че съм пастир? Не знам, не съм написал на прозореца табелка с големи букви: „Пастир” или „Негово Преосвещенство.” Обаче, в квартала знаят нашия вход като „Входът на пастира.” Слава на Бога! Ние сме светлината на света и хората гледат тая светлина. Мислех си, че съм едно нищожество, че никой не ме познава, че ще си отида неизвестен! Много важно! Понякога си казвам: О, Господи, не искам никой да ме познава. Толкова съм ужасен! Аз не съм добър пример. Но, Господ казва: Ти си светлината на света. Хората те знаят, познават те, гледат те, изпитват те, внимават на тебе. Така че, не се крий, но живеи като човек, който пръска светлина! Знаете ли, че когато светне светлината, тя е в конфликт с тъмнината. Тъмнината изчезва. В едно тъмно пространство като запашиш една клечка кибрит, всички очи се насочват натам, вижда се. Светлината е видима, така че, ти, скъпи приятелю, по-

вече не си скрит, не си неизвестен, не си никой. Ти си най-известната личност в твоя блок в твоя квартал – всички гледат на тебе и светът съществува поради тебе! Някои се борят да станат звезди. Ние сме звезди. Светим. Искаме, не искаме. И знаете ли, мисля си, че нашият живот е един прекрасен живот. Някои казват така: „Ние идваме в църква, светим и после излизаме в света и влизаме под кревата, на тъмно и си живеем нашия живот. Ние служим само в църквата.” Това не е вярно! Ние се събираме в църквата, славим Бога заедно, насърчаваме се в Неговото Слово, излизаме в света и почваме да светим и хората гледат тази светлина. Нашата арена е там – да светим в тоя свят и да показваме превъзходството на нашия Господ! Как живееш ти? Всички те гледат и да искаш да се скриеш – не можеш! Всички очи са вперени в теб.

В един луксозен басейн решили да вземат предпазни мерки срещу престъпниците и нарушителите, които влизат в басейна и хвърлят отпадъци. И понеже не се вижда, всеки изглежда невинен в басейна, плува си и „изпразва контейнерите.” Обаче, хората сложили един химикал, който „да пипне” тези нарушители и така, както си плували невинно хората, „първата риба се хванала.” Бил един добре изглеждащ арабин, който си плувал невъзмутимо. Какво, всъщност, се случвало? Когато направел човек белята, започвало да се пени около него, сякаш била включена автоматична пералня с най-модерен прах! Както си плувал той, започнала да се „върти пералнята.” Той си плувал най-невъзмутимо и не знаел, че всички в басейна го видели и разбрали кой е той. Спасителите се втурнали като акули и го извадили от водата. Дали при

нас не е така? Ние не можем да скрием новото си естество. Слагаме отгоре нещо и си казваме: Дано да не разберат сега, че съм християнин! Сигурно ще ми се подиграват. Обаче, те разбират! Как? Не знам, но светът разбира, защото ние сме светлината на света. Нека да не се срамуваме, ние не можем да останем скрити. Нека смело да пръскаме тази светлина. Това е най-силната ни проповед. Живеем в света и светим, и хората наблюдават начина ни на живот. Затова, скъпи приятелю, живей смело християнския живот, не можеш да се скриеш. Всички хора знаят и наблюдават. И тези, които обикнат истината, ще те питат: „Каж ми нещо за твоя Бог! Защо живееш така?“

Четох за това как самото наше присъствие изобличава хората. Няколко души отишли да играят голф и между тях бил Били Грѐм. Предполагам, че знаете за кого става дума – един изключителен евангелизатор, на доста години, живял чист и свят живот. Този път се провалил – отишъл да играе голф, какъв грях! Не е грях, разбира се, и така той отишъл да играе с тях. След играта един от великите играчи на голф, бил попитан от своя приятел: „Как беше?“ Той му отговорил: „Остави, отвратително беше! Тоя човек цял ден ми натрапва своята религия!“ Като минало малко време, приятелят го попитал: „Той ти каза нещо, което те обиди ли?“ „Не, днес просто имам крив ден – нищо не ми е казал за вярата.“ Крив ден ли? Хората не могат да стоят в присъствието на християни без да бъдат изобличени, за това, че те не са такива, каквито трябва. И вижте, ако ние живеем така, какво ще се случи. Тук се казва: „Нека добрите ви дела да бъдат виждани от хората и те

да прославят вашия Отец, Който е на небесата.” Не да кажат: „Ей, той е страхотен”, а да кажат: „Неговият Бог е велик Бог! Ние го знаем какъв беше, а сега какъв е. Този Бог е велик!” Тука има двама души, които като се видяха в църквата казаха: „Ха, ти си в църква!” И единият каза на другия: „За всички други предполагах, че ще дойдат в църква, не и за тебе. Велик е Господ! Как успя да спаси този човек!” Нека да свети нашата светлина пред хората, да виждат добрите ни дела и да прославят небесния ни Отец, а не нас. Не можем да се укрием.

Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша но да изпълня...

Матей 5:17

Виждаме, че Христос вдига авторитета на закона. Някои казват така: „Старият Завет вече не се отнася за нас. С него се свърши, сега ние сме вече в Новия Завет.” Исус Христос каза: „*Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня... Ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне.*” С други думи, Исус Христос каза: Този закон е валиден и той остава. Въпросът, обаче, е какво е нашето отношение към този закон. Въпросът е как ние да бъдем светлина и сол, как ние да бъдем блажени? И Самият Той отговаря по един много категоричен начин. Казва ни: Който наруши тази заповед, най-малката, той ще се нарече най-малък, а който спази тази малка заповед и научи така хората, ще бъде наречен най-голям в Божието царство.

Искам да забележим тук едно много важно нещо. Той не каза: „Който спази тази заповед, ще бъде спасен, а който не спази тази заповед – ще бъде осъден!” Законът не е, за да ни спаси. Никой не може да изпълни закона. И главата завършва с това: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец.” Кой може да бъде така съвършен? Никой не може да бъде така съвършен! Аз се напъвам и се опитвам да бъда така съвършен и виждам само колко съм несъвършен, виждам колко отчайващо лош съм. Какво иска да ми каже Исус Христос с това? Това е много ясно послание и то е: „...ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в небесното царство.” Как да надмине нашата правда тази на книжниците и фарисеите? Христос обяснява, че фарисеите пазеха външните неща на закона. Цитира една от заповедите в Декалога: „Чули сте, че е било казано на старовременните, ”Не убивай; и който убие излага се на съд.” Мнозина казват: „Аз никого не съм убил. Не съм ограбил никого. Тогава за какво да се покаявам? Аз не съм грешен, аз съм си добър.”

Така ли? Христос тогава им казва: „А пък аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си [без причина], се излага на съд.” Сложен е знак на равенство между това, човек да убива и това да изрича обидна дума на ближния. И в двата случая се излага на съд. „... и който рече на брата си Рака (Безделниче), се излага на Синедриона; а който му рече, бунтовни безумец, се излага на огнения пъкъл.” Вижте какво иска да ни каже Христос тук, изяснявайки тези думи: „...ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и Фари-

сеите, никак няма да влезете в небесното царство.” Това, което ни казва е: Правдата на книжниците и фарисеите беше външна правда. Техните сърца бяха далече от Господа. Ако вие изглеждате отвън лъскави, а вътре във вас е гнило, не може да влезете в Божието царство. Как, обаче, в нас да стане чисто? Като ми казва това Исус Христос, аз моментално се виждам осъден. На кого ли не съм се разгневявал, кого ли не съм обиждал. Значи аз съм убиец и се виждам хванат в тази клопка. Ние с думите си убиваме и знаете ли, че с поведението си, сме най-жестоки към най-близките си хора, към тия, които обичаме и тия, които ни обичат. Тях ние най-много нараняваме, защото най-добре познаваме. Един от прекрасните примери, прекрасен, но и тъжен, е убийството на Юда. Юда уби своя учител с една целувка. Кой беше Юда? Представяме си Исус Христос много пъти като един студент, недосегаем Бог, който знае за Юда. „Юда, той ще ме предаде! Аз нямам чувства към него, винаги съм го държал на дистанция. От самото начало знаех, че ще ме предаде, той е този, който яде хляба ми, той вдигна петата си против мен. Знаем аз, какво се крие в него...” Обаче, аз съм сигурен в нещо друго, че Христос обичаше Юда, той беше един от най-близките му хора, Негов ученик. Той беше Негов приятел, Исус споделяше с него. И този Негов приятел, който имаше искрени преживявания, искрени чувства, но погрешна вяра, погрешно разбиране за Христос, беше един от най-близките. Знаем от Писанието, че той беше почетният гост, на когото Христос затопи залька и го подаде в устата му. Почетният гост. Този Негов приятел, когато дойде със стражите, отиде при

Него, целуна Го по бузата и Му каза: „Учителю.” Вижте каква приятна постъпка! „Учителю” – една целувка по бузата и го уби с това! И го предаде. Исус му каза: „Юда, с целувка ли ме предаваш?” Една целувка Го уби. Нашите думи, убиват. И знаете ли, че най–тежките ми рани не са по моето тяло, но най–тежките ми белези са вътре по моето сърце, нанесени от най–близките ми хора. О, забравил съм , простил съм, обаче, това са били раните, които най–много са ме болели – раните от най–близките ми хора! И ако не е Господ, да съм умрял! Знаем, че много хора тук, могат да кажат: „Тая рана тук, знаеш ли от кого е? „От Людмил, най–добрият ми приятел!” Колко е странно да изрека такова нещо, но то е самата истина! Това е. Ние сме такива хора. Христос ни казва: Искате да влезете в Божието царство! Спазвахте ли този закон? Казано е: „Не убивай!” Аз пък ви казвам, ако кажеш една дума на брат си с гняв, край – ти се изложи на съд! Спазваме ли това? Не! Аз се виждам вън от цялата тая работа. Но, това, което Христос иска да ни каже е, че Той е, който изпълни закона, Той е, Който изпълни съвършено закона. Той никога не се разгневи несправедливо. Той обичаше Своите врагове. Той плати за Своите врагове. Той плати за мен – най–големият Му враг. И ме изкупи! Той изпълни съвършено закона! И сега, всеки, който повярва в Него, получава тази правда, която не е от външни дела, защото външните дела не винаги отразяват това, което е вътре, а вътре в нас има грабеж и убийство. Тази Негова праведност идва върху мен, когато аз простичко повярвам, тогава бивам оправдан! Аз бивам освободен от изискванията на закона и естествено животът на Христос започ-

ва да се явява в мен. Той изисква от мен да не се гневя на брат си без причина, но напротив, да го обичам.

Друг принцип, който можем да видим тук и който е много важен е, че нашето отношение към Бога, нашата любов към Бога, минава през отношението ни към ближния! Много лесно можем да кажем: Аз сега принасям една голяма жертва на моя Бог, обаче, не мога да го гледам тоя! Господ ми казва: Ако ти искаш да ми принесеш жертва, ако ти седиш до късно вечер и четеш Библията, ставаш рано сутрин и се молиш 4–5 часа, ако постиш, това не струва нищо в сравнение с това, да обичаш ближния си! Да му простиш и да не пазиш огорчение в себе си. Ако си го наранил, да отидеш при него и да се помириш, това е жертва пред Господа.

Слушахме как една сестра е издържала жесток тормоз от своя съпруг. Смирено е понасяла побоите от него заради вярата. Била е насилвана да се откаже от вярата. Казвам си: Какво изпитание за жените – могат да направят големи жертви само и само да не се покорят на мъжете си. А, пък мъжете, да направят какво ли не за Господа, само и само да не обичат жените си, както Исус Христос ги обича. Това е жертва. Тук Христос ни казва: Ако имаш нещо против брата си или той има нещо против тебе, преди да си принесъл своя дар пред олтара, остави този дар и иди първо се оправи със своя ближен, защото тоя дар нищо не струва, ако ти не си добре със своя ближен. Не се заблуждавай, направи крачка и живей в мир с ближния си. Живейте в мир с всички човеци. Имайте сол в себе си.

„Чули сте, че било казано, „Не прелюбодействай.” Ние си

казваме: Ние не прелюбодействаме! Ние не сме извършили това никога. Да не питам: Има ли някой, на когото очите му никога не са отишли насам или натам и то, за да пожелаят? Ако има такъв, да не си вдига ръката, че ще вземе да ме засрами. Съмнявам се, че има такъв. Тук се казва: „Не прелюбодействай.” Да не казвам за закона, който гласи: „Не пожелавай нищо, което е на ближния ти.” Коментарът е излишен.

Чували сте за така наречените „кървящи фарисеи.” Защо били кървящи? Защото били толкова стриктни в пазенето на закона, че когато вървели по тротоара и видели жена, си затваряли очите и се обръщали на другата страна, но продължавали да вървят със затворени очи, докато отминат. Ако се случело пред тях да има дърво, или стълб, го срещали челно! И от тях потичала кръв, защото те били толкова духовни, че не искали да видят тази жена. Наричали ги „кървящите фарисеи.” Това нещо се отнася за тях, но и за нас също. Ние стискаме очи, а в ума ни се развиват картини за какви ли не неща. Христос ни казва: „По-добре е това, което те съблазнява да го изхвърлиш, отколкото да отидеш в ада с цялото си тяло.”

Това, което всъщност виждаме като едно обобщение е, че за нас е невъзможно да спазим закона. За нас е невъзможно да бъдем съвършени, както е съвършен Отец! А Христос ни казва: „Това е пътят за спасението. Бъди съвършен, както е съвършен твоят Отец – не се залъгвай с външни неща. И ако не можеш, тогава приеми това, което аз мога. Аз платих за теб, за да можеш ти да живееш този живот.” Знаете ли, тези думи не са написани само, за да ни разкрият нашата невъз-

можност, но да ни покажат, че чрез Господа можем! Амин! Чрез силата на Святия Дух ние можем! По–нататък ни казва: „... казано е, „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си. Но аз ви казвам, обичайте неприятелите си.” Иди и обичай неприятеля си. Не търси сметка за зло. Не търси възмездие. Ако някой те удари по едната страна...Да, ще останем глупаци и няма да си върнем! Удари го по двете страни! Не, обърни му и другата буза. Ако някой се съди с тебе за ризата ти, дай му ризата си. Господ има сила да ти даде повече ризи. Ако някой ти иска горната дреха, дай му я. Ако някой иска да вървиш с него една миля, върви с него две. Предполагам, че знаете защо Христос го е казал. Имало е закон в Римската империя, който изисквал всички, които не са римски поданици да носят оръжието на всеки римски войник, който би поискал от тях – една миля. Евреите го правели като броели стъпките докато стане точно една миля. Хвърляли оръжието и казвали: „Сбогом.” Мразели римляните. А Христос им казва: Ако те накарат да вървиш с тях една миля, върви две мили. Обичайте неприятелите си! Как да го обичам?! Чрез силата на Святия Дух! Когато Исус живее в тебе – можеш да обичаш неприятеля си! С моите сили не мога, но с Божията сила – мога! И знаете ли, приятели, тогава се изпълнява Словото: „Блажени кротките и милостивите. На тях е Божието царство.” И тогава ще бъдем истински щастливи, защото в омразата няма щастие! Във отмъщението няма наслада. Върнеш му, счупиш му главата и си нещастен, а когато му покажеш любов, все едно летиш с крила. Нека да изберем по–превзходния път. Това е Божието царство. Божието царство не е

ядене и пиене, Божието царство не е материални неща, но радост мир и правда в Светия Дух! Амин!

Нашата правда надминава правдата на книжниците и фарисеите, понеже нашата правда е Христовата правда. Нека да живеем като сол и като светлина на тази земя. Да не се крием, но да отразяваме като огледало Божията слава.

Матей глава шеста, стихове от първи до осми

Хубав летен ден. Ние сме направили добрия избор да бъдем в Божието присъствие. Слава на Господа, че е тук, на това място, с нас и ни благославя, и е решил да ни благослови изобилно. Амин!

Най-важното, което ще направим днес е да се настроим да чуем Божия глас, Божието Слово и ще имаме тази привилегия да го чуем, защото Бог е благоволил да го запише, ясно, разбираемо, достъпно и за най-глупавия. Така че, дори и глупавите като мен могат да го разберат, а какво остава за поинтелигентните. И когато разберем това Слово, Бог изисква да променим нашия живот, да решим да го изпълним и живеем съобразно с Него.

Стигаме до шеста глава.

Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата. И тъй, когато правите милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

Матей 6:1, 2

Говори се за една друга страна на нашата праведност. Каз-

ва се, че ние сме светлината и трябва да се виждат нашите дела. Тука пък Христос казва: „Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човечите, за да ви виждат, защото нямате награда при Отца си, който е на небесата, ако вършите тези неща явно”. Това, което Христос иска да ни каже тук е, че първо: ние не вършим нашите дела на правдата, за да се оправдаем. Второ: нашите дела на правдата, конкретно описани, са дела, които носят награда. Въпросът е: Къде ще получим тази награда? Как ние се отнасяме към делата на правдата, които Той изисква ние да вършим? Дали ще тръгнем да вършим дела на правдата, за да спечелим награда, или ще бъдем подбуждани от Святия Дух, Който живее в нас да вършим дела, които съответстват на покаяние. Казва се, че отнапред сме създадени за добри дела в Исус Христос. Това е нашето естество. Когато Бог ни възвърна нашето естество и ни даде онова, за което сме създадени, сиреч Христос вътре в нас, ние естествено имаме стремеж да вършим добри дела. Това не е, за да получим награда. Това не е, за да се харесаме на Бога, не е, за да си купим спасението. Но, това са дела в резултат на нашата вяра, на новото естество, което е вътре в нас. Мисля си, че е много опасно да се подхлъзнем и да започнем да вършим това или онова, за да спечелим нещо за себе си. Има две посоки. Едната е – да се втурнем да печелим почести. Това е опасността, за която ни предупреждава цялата тази глава – опасността да вършим нещата пред хората и по този начин да получим уважение и почести. Другата опасност е да започнем да ги вършим пред Бога, за да спечелим почит от Него, което също не е правилно.

Тук се говори за милосърдие, след това за молитва и за пост. Тези неща трябва да бъдат мотивирани от нещо друго, а не от стремежа да се обогатим. Самите тези термини „милосърдие,” след това „молитва,” след това „пост” трябва да са двигатели на нашите дела. Милост към ближния. Желание за общение с Господа. Желание за смирение. И тогава всичко останало заема своето място. Иначе, животът ни става обръкан.

Когато влизам в някои по-люксови супермаркети, виждам едни големи плакати, на които пише: Можеш да станеш много богат. Можеш да спечелиш кола. Можеш да спечелиш пералня. – Само си купи пет швепса и ги изпий, събери капачките им и ги изпрати в един плик на еди-кой-си адрес. Купи си Кока Кола и когато отвориш капачката от вътрешната страна и видиш, че има някаква награда – ти си богат! И хората си казват: „О, аз искам кола! През целия си живот никога няма да мога да спечеля толкова пари, обаче, ще си купя Швепс, ще го изпия и ще спечеля кола!” И така живеят с тази мисъл. Интересното е, че децата най-лесно „кълват” на тази идея. Но, и възрастните не са по-назад. Има хора, които обикалят и знаят какви томболи и лотарии вървят навсякъде и пускат билетчета тук и там, за да спечелят някоя пералня. Изведнъж животът се превръща в един стремеж да спечелим нещо, вместо в желание да го изживеем пълноценно и да се насладим на мига с Господа,! Прием Швепс, но не усещаме вкуса на Швепса. Представяме си, че седим в една луксозна лимузина, която сме спечелили след това. И се наливаме само и само да вземем повече капачки. За съжаление това много

лесно се пренася в християнското ни ежедневие. Казваме: „Господи, виждаш ли какво правя аз за Тебе, сега Ти трябва да ме благословиш! Виж, аз послужих на този, аз послужих на онзи. Не помниш ли? Хайде сега Ти ме благослови! Трябва да ме благословиш, защото аз съм направил това за Тебе!”

О, братя и сестри! Бог не ни е длъжен! Изобщо не е длъжен да ни благослови за това, което правим. Това не е игра за голямата печалба. Нека да не се залъгваме. Няма по-голяма награда от благочестието. Каква по-голяма печалба от това да се насладиш, че си послужил на някого, който от смърт е преминал към живот. Не виждам по-голяма награда от това. Това е голямото предупреждение, което Исус Христос отправя към нас: „Внимавайте! Не бъдете лицемери да търсите награда за своите дела, защото ако търсите награда за своите дела тук и сега – нямате награда при Отца.”

Виждаме първата дума, глагола ‘внимавайте’ – „Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците...” Внимавайте! Тази дума ми направи силно впечатление. Тя насочва мислите ни натам какво да вършим или какво да не вършим. „Внимавайте” означава „бъди нащрек”, „мисли”, „гледай внимателно”, „съсредоточи, концентрирай своето внимание върху нещо”. Помислих си, ако Христос казва: „Внимавай”, това означава, че наистина трябва да концентрираме нашето внимание върху това нещо.

Внимаваме за какво ли не: внимавам да не си накапя вратовръзката или ризата, внимавам да не мина на червено по улицата, а някои внимават да не минат случайно на зелено. За какво ли не внимаваме. Ние „внимаваме” много внима-

телно каква е заплатата на съседа. Внимаваме кой има телефон в блока, кой е първият. Внимаваме кой ще сгреша и казваме: „Той сгреша! Ауу!“ Внимаваме да научим всички ключки в църква – как лесно внимаваме да ги чуем. Внимаваме за живота на другия. Обаче, Божието Слово ни казва: Внимавай за нещо друго. Внимавай как се обхождаш ти! О, колко болезнено е, когато започнем да гледаме хората какво правят. Този прави това, онзи прави онова, третият прави трето, четвъртият – четвърто. „Ах, ще отпаднат от вярата, вижте ги какво правят сега!“ Как отпадат хората от вярата? Като започнат да внимават на това, което не им е работа – как живеят тези, как живеят онези. Не е наша работа! Божието Слово не ни казва: Внимавай как живее този! Внимавай как живее онзи! А ни казва: Внимавай как живееш ти! Божието Слово ни казва: Внимавай да не бъдеш човекоугодник. Когато започнем да угаждаме на човеци, много лесно падаме, защото не може да угодим на човеци! Защото започваме да съдим човеците. Словото ни казва: Внимавай да не вършиш това, което вършиш за пред хората.

Тук е казано „...да не вършите делата на правдата си.“ Има два основни манускрипта на Новия Завет, които тежат в съвременното християнско общество и богословие. В единия е написано „...да не вършите делата на правдата си,“ а в другия е запазена дума, която означава „...внимавайте да не вършите милосърдието си,“ за да не се сбърка, че става дума за „оправдание.“ С тези дела не се оправдаваме – те нямат нищо общо с нашето оправдаване. Но, те са резултат на това оправдание.

Първото нещо, което виждаме тук е „когато правиш милостиня, не тръби пред себе си.” „Когато правиш милостиня” – не става въпрос за десятък, не става дума за дарение в църквата, а за милостиня. Добре е да се изясни това понятие. Много хора искат да употребят своя десятък за милостиня, да го дадат на някой, който е в нужда. Обаче, Божието Слово ни казва, че една десета част от нашия доход, принадлежи на Господа. И това е начинът, по който Той управлява Своего земно тяло, Църквата, което Той прави да функционира. Десятъкът бива даван в резултат на нашата вяра. Нашата вяра е двигателят за нашия десятък. Докато делата на милосърдието, са дела на милосърдие – дела, които излизат от нашето меко сърце и не излизат изобщо, ако сърцето ни не е меко. Замислих се върху няколко въпроса. Единият от тях е: Кога човек може да дава милостиня? Кога човек може да бъде милостив? Живеем в страна, която е в икономическа криза и можем да кажем: „Ние се нуждаем от това някой да ни показва милост, някой да ни помага.” Всъщност, така трябва да бъде. На нас трябва да ни се помага. Ние сме бедни, как да дадем милостиня, когато нямаме достатъчно? Въпросът ми е: Милостинята, привилегия само на богатите ли е, или е на всеки един човек? Мисля, че милостинята не зависи от това колко пари имаме. Не зависи от това колко материални блага имаме, но зависи от това дали имаме милостиво и състрадателно сърце към ближния. Ако ние имаме такова сърце, тогава милостинята е налице.

Някой може да каже: „Нашият пастир няма нужда от помощ. Той е добре материално – има си жена, има си деца,

има къде да живее, всичко му е наред. На него не трябва да му се помага. Той трябва да помага на всички. Длъжен е, за това му се плаща, трябва да помага.” Логиката обикновено е такава, по–богатият да помага на по–бедния.

Имаше един период в живота ми, когато бяхме в голямо затруднение, ремонтът беше в своя разгар – не ми достигаше време, нито сила да го довърша. Тогава една жена дойде при мене и ми каза: „Аз искам да ти помогна. Ще дойда и ще ви измия прозорците.” Казах: „Добре. Слава на Бога!” И тази жена дойде и ни изми прозорците без да поиска нищо в замяна. Тя изглежда да е доста по–бедна от нас. Но, въпреки това, тя дойде и послужи на един, който е по–добре материално от нея. Така тя прояви милосърдието си. Мисля, че милосърдие може да се покаже винаги, стига да искаме. Винаги имаме сили и средства, за да бъдем милосърдни.

Знаете ли кой е истински богат? Истински богат е онзи, който има широко сърце. Този, който е с тясно сърце и казва: „Аз нямам достатъчно, как ще послужи на този или онзи? Трябва да реша как на мен да ми се послужи.” Такъв никога, никога няма да бъде богат. Не само външно, но и вътрешно. Стиснатото сърце никога не може да бъде богато. Истински богатият човек е този, който има широко сърце, пълно с милосърдие. В Писанието е казано какво е истинско благочестие. Дали това е да дава пари човек на този и на онзи? Не. Да приглежда човек сираците и вдовиците, това е истинско благочестие. Казано е от апостол Яков. А пък апостол Павел казва, че благочестието, самото то, със задоволство е огромна печалба. Този, който има милостиво сърце, е богат човек.

Амин!

Задавам този въпрос скъпи приятелю: може ли да се огледаме около нас, да видим някой, който е в нужда и да кажем: „Аз мога да му помогна, мога да му дам малко от моя имот.“? Мисля, че Бог ни предизвиква да помислим и да направим ревизия – как живеем. Имаме много благословения! Изобилно много благословения. И си правим сметка за нашия живот, как да го подредим. Получаваме едно благословение и си казваме: „Аз имам сила да го развия и да получа още повече благословение. Имам една стая, искам две. Имам един телевизор, искам два. Имам хладилник, искам два, защото Бог ме благославя“. Но, до нас има един, който може да умре от глад и не може да си плати наема – може да го изхвърлят на улицата. И тогава казваме: „На него да му помогне църквата! Нали за това си даваме десятъка!“ Или: „Нали за това не си даваме десятъка!“ Нека позволим милосърдието да бъде един двигател в нашето сърце и да погледнем на нуждата на ближния. Да позволим тази нужда да затрепти в нас. Може да жертваме новия си телевизор, може да си жертваме ваканцията. „Ама, как, цяла година събираме, за да отидем на море, сега ако му дам тия пари, няма да можем да отидем на море. Ами, моите деца се нуждаят от море!“ Ако ние направим това нещо и помогнем на този, който е в нужда, едно е сигурно – Господ няма да ни остане длъжник. Много погрешно е, обаче, ако започнем да си мислим по начина, по който си мислят някои общества, като казват: „В Словото има един принцип: Давайте и ще ви се даде. Аз съм зле материално, значи трябва да започна да давам и тогава ще ми се

даде. Понеже съм зле материално, аз ще давам и Бог ще ми връща и тогава ще стана добре материално.” Това не е принципът на милосърдието. Тук се говори за милостиня и за милосърдие. Когато ти правиш милостиня, нека това бъде в резултат на твоето милостиво сърце. Целта да не е да дадеш, за да ти се върне обратно и да станеш по-добре ти, а да снабдиш нуждите на ближния. И тогава Господ ни обещава, че ако живеем по този начин, Той няма да ни остави и ще се грижи за нашето ежедневие. Ще се грижи винаги да имаме семе, което да сеем. Господ иска ние да бъдем с милостиво сърце! Милостивото сърце не държи сметка какво има другият. „Той има повече от мен – няма да му помогна! Нека да го дисциплинира Господ, да се блъсне с колата някъде, да разбере той какво е да нямаш.” Милостивото сърце търси как да помогне, начин как да бъде полезно. Милостивото сърце е богато сърце!

А пък милостта е плод на Святия Дух. Ако Святият Дух работи в нас, Той ще произвежда милост, която ще се разпростира към хората около нас. Затова, скъпи братя и сестри, нека видим хората около нас, на които можем да бъдем полезни. Нека да не затваряме сърцата си и да не се крием от единокръвните си. Но, когато научим, че някой е в нужда, да му помогнем. Нищо, че ние сме в нужда – ще разделим хляба си. Това е жертва, скъпоценна и благоугодна пред Господа. Не, когато даваш от излишъка си, а когато разделиш хляба си с бедния! Когато го поканиш и му покажеш любов, и когато се погрижиш за него. Това има голяма награда на небесата. Христос каза: „Ако искате да бъдете обичани и почитани,

това не става като парадирате с едно или друго. Вие сте обичани – не е нужно да печелите Божието благоволение. Имате го. Действайте като обичани и нека делата на милостинята да не бъдат лицемерни.”

Мисля си, че това се отнася за нашето стоене, за нашата служба в църквата. Мнозина са много ефективни служители, когато другите ги виждат, но, когато никой не ги вижда – губят желание за служение, защото никой не ги вижда. Мисля, че в това се състои вярата, да знаем, че Бог ни вижда! Това, което правим пред Него има ефект и Той ще го възнагаради.

5 И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат хората; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

Дали за нас е голяма чест и привилегия да застанем на някой ъгъл и да започнем да се молим високо, мисля, че никой няма да ни ръкопляска, по-скоро може да ни замерват с нещо. Тогава, какво иска да каже Христос?

Друг може да си каже: „Аз не се моля на висок глас и не парадирам, защото Словото ми казва да не бъда лицемерен. Затова аз няма да се моля изобщо.” Така някои намират извинение да не се молят. Когато някой води в молитва – това не е, за да кажат другите: „Колко е духовен!” Целта е да се съгласим всички, за да можем заедно да кажем: Амин! или Наистина, да бъде! Но, някои казват: „А–а, няма да се моля, защото тук пише така. Щом така казва Словото, няма да се

молим, ще бъдем тихи. Изобщо няма да се молим.” Не! Тука Словото ни казва, че ако се молим, за да бъдем похвалени от човеците – това е зло.

Нашата молитва може да се превърне също в един вид поучение. Понякога, когато се молим, ние не казваме това, което е в сърцето ни, но започваме да поучаваме Бога. Ако пък сме в едно по-голямо събрание, тогава започваме да поучаваме събранието и нашата молитва се обръща в проповед. Всъщност, идеята тук е молитвата ни да бъде насочена към Господа, да говорим на Него, да говорим със съзнанието, че Той ни чува. И когато говорим с това съзнание, тогава нашата молитва има смисъл и Той отговаря на такава молитва. Тук се казва, че тези, които са наречени лицемери (не е уточнено дали са фарисеи – може да са всякакви хора), се молеха по ъглите на площадите или на улиците, молеха се в синагогите – на видни места, защото това беше модерно в Израел.

Преди години, когато имах възможност да посетя Израел, мислех, че тази мода все още е в сила и днес. Има една група от така наречените ортодоксални юдеи, които имат специално облекло и специални прически с черни шапки. Някои от тях носят квадратни кутийки на главата си. Те непрекъснато ходят с Библия и си мърморят, което значи, че се молят. Изглеждат много духовни и са на почит. Това са ултра ортодоксални юдеи – почитани много в религиозния свят, защото са много посветени. Там това е на мода и затова се прави. Това е, което Христос бичуваше. Ние си казваме: „Тук, в нашия свят, нямаме такъв проблем.” Мисля си, че имаме подобен проблем тук, в България, в нашите църкви, в нашия живот.

Всеки ден имаме подобен проблем, защото обичаме хората да ни забелязват. Обичаме хората да ни одобряват, да ни хвалят – нашата плът обича това. Някой може да каже: „Не е вярно, аз не го обичам.” Не му вярвам! Нашата плът обича похвалата и затова сме предупредени.

Запознах се преди известно време с един православен богослов – много симпатично, скромно и смирено момче. Направи ми прекрасно впечатление. Мина известно време, обаче, и срещнах този младеж в едно друго облекло. Срещнахме се пред камерата. Поканиха ни да разискваме заедно определени теми в телевизия „Демо.” Имахме приятен диалог. Беше много добре облечен, с черно расо, с достолепен вид, чист и блестящ. Чаках в коридора да дойде моя ред и го гледах на монитора. Слушах го, говореше добре. Когато мина и моят ред, се разговорихме и забелязах една промяна. Чудех се каква е тази промяна. Той се държеше на ниво – гледаше от високо. Беше облечен по различен начин, очите на хората го гледаха по различен начин. Това изведнъж му даде една позиция. Не беше станал свещеник, бяха му дали някакъв сан в църквата, но беше достатъчно, за да го промени. Една дреха – как променя човека! Тръгнахме по коридорите. Хората имаха едно особено отношение към него. Гледаха го – кой със суеверен страх, кой с уважение, някой може би с презрение. Но, преобладаващото отношение беше уважение и внимание – той беше различен. Очите на всички плахо се впиваха в него, когато той не гледаше към тях. Е, този младеж забелязваше всичко това и имаше една промяна в него. Казах си: „Защо ли, Господи, е така? Защо така лесно ние биваме променяни

от вниманието, което ни се оказва?” Харесва ни това внимание и се борим за него без да се усетим! Когато сме в компания, ние се опитваме да бъдем интересни, да бъдем ексцентрични, за да могат хората да ни дадат вниманието си. Страхното е, когато започнем да използваме молитвата с такава цел, да използваме духовните неща, за да изглеждаме много духовни и хората да кажат: „А-а, този е различен!” Исус Христос ни каза: Не! В това нещо няма награда! Това е лицемерие.

Задах си въпроса: „Дали, ако да облечеш расо, е позор, бихме го направили.” Сега хората носят кръстчета по ушите, на вратовете, някои си ги слагат на гърдите, мъже си пробиват плътта. Ужас! Носят кръстове. Защо ги носят? Защото е модерно, изглежда добре – привлича вниманието. А по времето на Исус кръстът не беше модерно нещо. Той вися на кръста презрян! Подигран, унизен, обявен за измамник. И моят въпрос е: „Ние готови ли сме заради истината да понесем позор?” Приятно е, когато нещо е модерно, да го вършим, защото всички го харесват. Моят въпрос е: Човекоугодници ли сме ние? Ако вършим това, за да бъдем харесани от хората, тогава е много лесно, когато нещо не се хареса от тях, да започнем да го изоставяме и да правим онова, което им харесва. Ако днес е модерно да носим расо – ще носим расо. Обаче, ако утре е модерно да носим автомат и да стреляме хората по улицата – ще го направим, ако сме човекоугодници. Христос ни каза: „Не бивайте такива, но знайте, че Отец Ми чува в тайно. Когато се молите, не го правете, за да съберете похвалите на хората. Но, когато се молиш, влез в скриш-

ната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се на твоя Отец. Твоят Отец, Който вижда и чува в тайно, ще ти въздаде на яве”.

Това е силата на молитвата. Някои хора се молят много красиво и успешно, когато има други хора, но когато са сами – нямат време да се молят. Трябва да е точно обратното – когато сме сами да се затворим и да се молим, защото Бог ни чува. Никой няма да ни види и да ни ръкопляска. Няма значение – Бог го вижда. Какво те мотивира да се молиш: това, че хората те виждат или това, че Бог те вижда? Ако имаме проблем, нека отидем при Господа и да чуем това, което Той има да ни каже и да Му кажем, това, което е вътре в сърцето ни. Ако има някакъв проблем в църквата или виждаш проблем в някой, по-добре иди в скришната стаичка и се помоли за този човек. Бог чува, Бог ще говори. Вместо да пускаш клюки за това нещо, да приказваш за този или онзи, по-добре иди се помоли за него. И Бог, Който чува в тайно, ще отговори явно. Как се променят нещата, когато застанем пред нашия Господ!

Говори се също за излишните думи. Понякога си мисля, че ако много настоявам пред Господа и Той ще ми даде. Чукам, хлопам на вратата (писано е, „хлопайте и ще ви се отвори”). Хлопам, повтарям, хлопам, повтарям... Тук, обаче, е казано да не бъдем като езичниците, които мислят, че поради многото си приказки ще бъдат послушани. Не е това причината, поради която ще бъдем послушани. Интересното е, че преди даже аз да си помисля нещо, Бог го знае. Пред какъв Бог заставам? Ето, пред такъв Бог заставам, Който знае това, за кое-

то Му се моля и това, за което ще Му се помоля. Той вече го знае. С тази вяра нека да заставаме пред Него – Той знае! Той чува! Не е нужно да Го убеждаваме. Не е нужно да Го манипулираме. Това, което Той иска, е ние да се променим, да Го чуем и да изпълним това, което Той има за нас и което изисква от нас. Защото Той знае от какво се нуждаем – не бива да се плашим и да се притесняваме. „Господи, в каква нужда съм! Дали ще ми отговориш?” Преди да има нужда, Бог я знае! Как няма да отговори. Само, че въпросът е как ще отговори. Дали ще отговори така, както на нас ни харесва? Вярвам, че на нас, които обичаме Господа, Бог винаги ще отговори така, че накрая да бъде добре. Винаги отговорът на Господа е добър дори и на плътта да не ѝ хареса.

Важно е да запомним това: Да сложим нашето внимание там, където Бог иска да внимаваме. Как ние се обхождаме? Не как се обхожда ближният, а как се обхождам аз. И да не върша неща, които да предизвикват възхищение, но когато давам милостиня, това да бъде продиктувано от милостта ми към ближния, от любовта ми към ближния. „Как да го обичам ближния, когато той е по-благословен от мене? Трябва да му завиждам!” Така ли? Божието Слово казва, че любовта не завижда. Обичай ближния си. В предишната глава четем, че Христос каза: *„Чули сте, че е било казано: ‘Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.’ Но аз ви казвам, обичайте неприятелите си.”* Как да обичам неприятеля си, та аз не обичам ближния си! Това е, което ни казва Словото. Обичай неприятеля си! Имай милостиво сърце! Това е, което Господ иска. Прощавай на неприятелите си, благославяй ги, моли се

за тях! „Ако неприятелят ти е в нужда,” казва Писанието, „нахрани го, така ще сипеш жар на главата му. Ако е жаден противникът ти, напой го и така ще спечелиш награда на небесата.”

Никой да не мисли, че аз работя на Божията нива за пари. Никога няма да работя за пари. Господ да ми помага и да ме пази от това нещо. Той се грижи за мене. Благовестието не може да се купи, нито може да се продаде. Ще стоим за него, каквото и да ни коства, дори живота! Вярно е, че харчим пари, живеем с тях, но ние не живеем за тях.

И така, обичай неприятеля си – ако е гладен, нахрани го, прояви милост. Това е ценно, а не да се представяш пред хората. Бъди милостив. Когато се молиш, моли се с вяра! Моли се на Господа за тия, които са в нужда. Моли се в своята скришна стаичка. Вместо да разнасяш клюки, по-добре се моли. Ако ние прекарваме толкова време в молитва, колкото прекарваме в обсъждане на този или онзи, знаете ли какво ще стане? Ще тук имаме поне четири служби сутрин. А сега все още има празни места в залата.

Нека бъдем хора на молитвата. Не ме виждат какво правя, много важно! Бог ме вижда! Не съм на сцената – много важно! Бог ме вижда! Никой не знае, че съм се молил – много важно! Бог знае! Той е, който ще изкара на яве. Някой може да каже: „Как да знам, че този прави милостиня. Не ми изглежда много духовен. Откъде да разбере, че той прави милостиня?” Трябва да носим една табелка: Дадох 10 лв. на този, 10 лв. на онзи, измих краката на онзи – аз съм много духовен! Не! Не е наша работа да търсим кой каква милостиня

дава. Не е наша работа да изследваме живота на другия, но ние да живеем и да даваме милостиня. Когато ние го правим, Господ е, Който ще ни въздаде на яве. Той е Този, Който го прави, така че да бъдем още по-милостиви.

Ако ние се молим, това ще промени нашия живот, ще бъдем хора, които обичат, а не съдят. Ще бъдем хора, които дават, а не дърпат към себе си. Ще бъдем хора, които мислят за другите. Като се молим, нека го правим със съзнанието, че имаме Бог, Който знае всичко. Не е нужно да Го манипулираме, не е нужно да Го натискаме, но е нужно да споделим с Него като с приятел. И Той е, Който чува и ни благославя. Той е, Който иска нашето внимание. Той иска нашето общение. Това не значи да спрем да се молим тук. Нека се молим, нека да водим в молитва, за да обединим силата си и това да не бъде, за да се харесаме. Да не произнасяме високопарни молитви, с които поучаваме Бога и хората. Нека да вършим нашето милосърдие скрито, да се молим скришно пред Господа – Той ще ни въздаде на яве. Амин!

Матей глава шеста, стихове от девети до десети

Дали осъзнаваме или не, ние сме осиновени от Божията любов и чрез жертвата на Исус Христос, сме едно голямо семейство. И в това семейство, независимо дали сме от мъжки или женски пол, ние сме синове. Жените също са синове. Синове сме на Всевишния и Той е нашият Отец, което е много радостно и ни дава голяма надежда.

Ще се спрем на перфектния модел за молитва, който Исус Христос остави на Своите ученици и на нас, за да знаем как да се молим. Някой може да си каже: „Като научим наизуст молитвата „Отче наш“ ние вече знаем как да се молим“. Това, да научим молитвата „Отче наш“ наизуст, нищо не означава. Въпросът е да знаем защо тази молитва е поднесена в такава форма и какво съдържа в себе си. И тъй, иска ми се да четем част от шеста глава на евангелието според Матей.

А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име! да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето така и на земята; Дай ни днес ежедневния хляб; и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници; и не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия, [защото царството е Твое, и силата и славата, до вековете. Амин]. Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и небесният ви

Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения.

Мат. 6:9–15

Завършвайки с тези няколко думи за молитвата, Христос няма предвид, че има търговия с Отец или, че ние първо трябва да простим на нашите длъжници и тогава Той, като наш длъжник, ще ни прости. Напротив, редът е обратният: Той ни прощава първо и тъй като ни е простил, ние сме длъжни също да прощаваме. Защото, ако не простим, тогава сърцето ни не е на покаял се грешник, но едно гордо сърце. Много трудно е да се прощава – бих казал, невъзможно. Това е условието, за да бъдат простени нашите грехове и ако ни е невъзможно да простим, нека се молим на Господа и да Му позволим със Своята сила на любовта да покрие грешките на хората около нас, тъй че да ги обикнем такива, каквито са и да им простим.

Връщаме се на молитвата „Отче наш.” Тази молитва започва така: „*А вие се молете така. Отче наш, който си на небесата...*” Първото обръщение ни показва, че ние се насочваме и обръщаме нашето внимание към Бога. Бог е най-висшата инстанция. Обръщаме се към Него, към Този, Който вижда абсолютно всичко, знае абсолютно всичко и може абсолютно всичко. Той е Бог. Той е Началник, Господар, Управител, притежава най-високия авторитет. Това веднага навежда на мисълта, че може би молитвата на едно такова нищожество, на един такъв червей като мен, едва ли някога ще

бъде чута. Най-великият във вселената да чуе молитвата на едно нищожество, което съм аз! Ще ме чуе ли Господ? Исус Христос отправя нашия поглед към това Кой е Бог. И ни казва: Така се молете, с думите „Отче наш.“

Когато чуем думите „Отче наш“ нещо трепва в сърцето ни. Думата „отец“ е малко стара дума и означава „баща.“ И когато чуем думата „баща“ веднага пред нас изниква картината на едно семейство. В него има татко и този татко е главата на семейството, той е господарят на семейството. Освен, че е господарят на семейството, той е една много любяща личност. Сега, пред нас възниква големият проблем. Когато чуем думичката „баща“ какво си представяме? Дали си представяме любяща личност или си представяме една голяма дупка, празнота. За съжаление в днешно време представата за баща е толкова изкривена, че някои хора като си представят баща, си представят някой, който го няма въщи. Къде е татко? Няма го! Други пък си представят как татко се прибира вечер прегърнал една полупразна бутилка и не може да уцели вратата. Други пък си представят как татко „съветва“ мама и си казват: „Това ли е моят татко? Такъв ли е моят небесен Отец?“ Понякога някои хора на възраст от 3 до 15 години, когато са в нужда и искат да извикат „Татко“ – няма към кого да се обърнат. Татко го няма въщи, защото се е развел с мама. Няма го. Други викат мама и нея я няма! Живеят на улицата и просят. Как да обясниш на такъв човек, че татко е нещо добро. Мисля, че това е едно голямо предизвикателство за нас. Обаче, Бог е истинският Отец! Ако земният баща го няма, Бог Го има! Ако, като сме в нужда, извикаме „тате“ и няма

ником, има Един – истинският Отец и Той е там, Той чува!

Миналата седмица взехме една малка госпожица на гости вкъщи, за да си играе с моята малка госпожица. След като дойде, един господин започна да ме търси много редовно по телефона. Скъса жицата! Помислих си: „Колко ме обича този човек, иска да ме чуе.“ Какво се оказа? Той искаше да чуе дъщеря си. И си казах: „Какъв татко – иска да чуе детенцето си“. Зарадвах се много. Това, всъщност е образът на добрия баща. Добрият баща е този, който търси своето дете. Казваме си: „В каква нужда съм! Трябва да викам към Бога, дали Той ще ме чуе?“ Всъщност, се оказва, че Бог е Който вика към нас, Той е, Който ни търси. Добрият баща търси детето си и казва: „Как си? Имаш ли нужда от нещо? Аз съм при теб, винаги до теб.“

Тази връзка никога не „дава заето“, няма дуплекс. Това е голямо насърчение! Бог е винаги до теб и винаги до мен! Така че, когато искаме да се обърнем към Него, нека да знаем, че Той е нашият Баща, Той ни осинови. Ние бяхме нечестиви, мръсни кучета! Той дойде, плати висока цена, жертва Своето тяло за нас и ни направи синове! Няма дъщери в Божието царство.

Много ми е интересно, защо тук се казва „Отче наш,“ а не се казва „Чичо наш“ или „леля, баба или дядо“? Защото Бог няма внуци. Християнството не се предава по наследство! Казваме си: „Аз съм християнин, защото не съм мюсулманин.“ Така ли? Сбъркал си! Никакъв християнин не си, ако не си син на Всевишния, ако не си изповядал своите грехове и не си приел спасение и новородение от Него. Бог е Татко.

Той не е дядо.

Някои учат децата си: „Помоли се на дядо Боже.” Няма дядо Боже! Да, Бог може да е най-възрастният по дни, да няма равен на Него. Но, Той никога не е дядо, нито е станал дядо. Най-интересното е, че сигурно изглежда по-млад от нас! Или изглежда на възраст колкото мен! Не, разбира се, не можем да го сравним с човек – Той не остарява. Той е Отец и е тук до мен, така че мога да се обърна към Него с „Татко” – винаги, защото Той е тук, близо, винаги с мене и ме чува. И даже преди да съм си помислил нещо, Той знае мисълта ми!

Освен тази поука за нас, да се обръщаме към Него като към Отец, като към Един, Който е близо до нас, добре е да се замислим за това какви бащи и майки сме ние. Той е истинският Отец и иска ние да отразяваме Неговия образ, защото сме създадени по образ и подобие Божие. И ако аз рисувам образа на един лош баща или на една лоша майка, аз се превръщам в един лъжец за Господа. Децата ми ще си представят Бога такъв, какъвто аз им го рисувам. Ако аз им представям Бога като един несериозен, мързелив, небрежен, слаб и неверен баща, който не си е вкъщи – това е образа, който те получават за Бога. Това е образа, който светът получава за Бога. Светът се оглежда и вижда в теб евангелието. Дали вижда изкривен образ, или вижда един прекрасен образ. Ако ние сме там, в своето семейство, ако обичаме своята съпруга, ако обичаме своите деца, ако жертваме за своето семейство, ако сме верни и силни, ако сме грижовни – това е един образ на истинския баща. Така че, когато се молим, нека да имаме една правилна представа за нашия Отец. Той е винаги с нас. Ба-

щата се интересува от своите деца. Той не е някъде далече. Той не е безразличен, а е тук, близо и се интересува от Своите деца, в които тупти Неговият образ. Те са Негови. Как аз ще забравя децата си? И няма да се погрижа за тях? О-о, колко повече, моят небесен Отец няма да забрави Своите деца и ще се погрижи за тях!

Другото, което също е много важно е, че бащата е силен. Той е най-силният в очите на своето дете. Това се забелязва особено в най-ранните детски години. Спомням си, като бях малък и бях при баба и дядо за известно време, когато някой вършеше неща, които не ми харесваха или някой батко ме тормозеше, или дори, когато баба или дядо вършеха неща, които не ми се харесваха, тогава казвах: „Аз ще извикам моя татко да дойде с танка”, защото баща ми беше служил като офицер в танкова бригада. За мен той беше най-силният. И си представях, че ако дойде с танка, тогава всеки би трябвало да прави това, което на мен ми харесва. По-късно разбрах каква е работата и спрях да си представям такива неща. За мен моят баща беше най-силният.

Питам се как си представяме силата на Бога. Бог е най-силният. Отиваме и заставаме в присъствието на най-силния и когато кажем: „Татко” ние се обръщаме към Царя на вселената, Който е до нас и е нашия Баща. Той притежава цялата вселена. Всички банки на света са Негови, всички банкноти и монети са Негови, всичкото злато е Негова собственост.

Скоро дочух, че някакъв метеорит, който бил целият от злато, се отправил към земята. Не помня дали беше сън или чух

нечия мечта. Да падне един метеорит от небето, целият от злато и да се забие в моя апартамент или в някой друг. И тогава ще сме най-богатите!

Знаете ли, вие и аз сме най-богатите хора, защото сме синове на Този, Който притежава цялата вселена! Притежава всички кози, всички овци, всички хипопотами, всички кокошки, всички гущери, всички въшки – всичко, Той притежава всичко. Този е нашият Отец. Това не значи, че трябва да Го манипулираме и да казваме: „Татко, дай пари за това, дай пари за онова!“

Как заставаме пред нашия Отец? Дали със съзнанието, че Той е близо до нас, че Той притежава цялата вселена, че ни обича, че е нашият Отец и е силен?

Често аз искам да се защитавам, да върша това или онова, за да покажа, че имам някаква сила. Моята сила е нищожна. Когато се впрегна да защитавам сам себе си, мога да достигна до някакво ниско ниво. Но, нека заставаме пред нашия Отец със знанието, че Той е най-силният. Той може, Той знае какво прави.

Обикновено, когато ние с моята съпруга се молим за някой, който ни прави пакост, говори зад гърба ни или върши някакви нередни неща, си казваме: „Ще се помолим за него и знаем как Бог наказва – Той спасява! Той показва милост!“ Е, това е превъзходно! Много трудно е да се помолиш за тези хора, на които си ядосан, защото знаеш, че това е за тяхно благословение, но нашият Бог прави така. Когато имаме врагове и се молим за тях, Той вземе, че ги спаси и ги благослови! Слава на Господа! Това е нашият добър Бог и това е Него-

вата сила – силата на любовта, която преодолява нашите дребни различия и противоречия, които са смешни в Неговите очи.

Освен всичко това, нашият Отец, има не само правото, но е задължил сам Себе Си, да ни дисциплинира. Бащата дисциплинира. Как не харесваме тази тема. Всички болести са от дявола, ние трябва да ги изгоним. Всички страдания са от дявола. Не е вярно, скъпи братя и сестри. Дяволът е един инструмент в ръката на Господа. Ако Бог не му разреши нещо, той не може да стори нищо. Но, Бог е, Който дисциплинира своите деца. И той ги дисциплинира, защото ги обича! Ако ние обичаме децата си, ще ги дисциплинираме. Който не обича своето дете, той не го наказва. Ако някой не наказва своето дете, той не го обича. Това не означава, че ние трябва да наказваме от сутрин до вечер нашите деца и да ги пребиваме от бой – съвсем не. Но, означава, че ако изоставим нашите деца на произвола, не сме добри бащи. Добрият баща дисциплинира. Това е, което става с живота ни, когато ние се обръщаме към нашия Отец. Като направим беля, можем да отидем при Него и пак да Му кажем „Татко” и да получим шамар. И пак да му кажем „Татко,” защото Бог наказва тези, които любя. Амин!

Нека да прочетем заедно от Посланието към Евреите 12:5, 6. *„И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: – ”Сине мой, не презирай наказанието на Господа, Нито да ослабваш, когато те изобличава Той;6 Защото Господ наказва този, когото любя,И бие всеки син, когото приема”*

Вижте какво се казва тук? „*Защото Господ наказва оно-гова, когото люби, и бие всеки син, когото приема.*” И всичко това, за да станем съучастници на Неговата святост. „*Да се свети Твоето име.*” Отче наш, който си на небесата, да бъде свято Твоето име. Да бъде свято Неговото име. И ние да бъдем святи съобразно това име. Бог ни наказва и това е за наше добро и в никакъв случай не трябва да Му се ядосваме и не трябва да се бунтуваме против Него, каквото и да става в нашия живот. Защото всичко, което става, съдейства за доброто на нас, които любим Бога. Амин!

Преди няколко дни малкият ми син излезе да кара колело. Научи се вече да кара колело, което е „наследствено” – неговият братовчед се научи да кара на него, неговият голям брат се научи да кара на него, сестра му се научи да кара на него, а сега и той. Един ден се научи като си пукна главата, обаче, се научи. Единствената заповед, която е получил от мене е: „Няма да излизаш пред блока. Ще караш само зад блока. Пред блока има коли.” И понеже той е голям колоездач – мисли си, че колкото по-бързо кара, толкова по-голям майстор е! Вече май се е научил да спира, но това става като се прицели в нещо по-голямо! Преди да слезе му заръчах: „Никакво излизане пред блока!” Той каза: „Добре, слизам долу.” След малко, както си седях на бюрото и четях нещо, дочух един познат глас да се издига чак до висините на седмия етаж. Скочих и погледнах пред прозореца и какво да видя – той пердаши със всичка сила по главната улица! Не знам какво ме обзе, извиках го от балкона и той се качи горе. И ако не сте виждали най-смирения човек на земята, трябваше да погледнете

него в този момент. Най-невинният беше хванат за ухото, заведен в хола и му бе зададен следния въпрос: „Какво правиш на улицата, след като ти казах да не ходиш там?“ „Забравих!“ След отговора последва един здрав шамар и резултатът беше такъв сърцераздирателен писък, че рана се отвори в сърцето ми. Казах си: „Людмиле, колко си жесток! Наби детето, по такъв начин!“ Обаче, друг глас ми казваше: „По-добре сега и по-добре така, отколкото после и по-зле.“ Изпратих го наказан, а след пет минути отидох при него и му казах: „Знаеш ли защо те ударих?“ „Знам.“ Казах му: „Слушай сега, сине, татко те обича и много иска да опази твоя живот. На тази улица е опасно за тебе, може да те блъсне кола. Това е за твое добро.“ „Добре.“ Прегърнах го, утеших го и сега пак сме приятели. Само след няколко минути бяхме отново приятели.

Мисля си, че заради това Христос ни казва: „Станете като децата.“ Който иска да влезе в царството, трябва да бъде като децата, защото на такива е Божието царство. Много пъти животът ни прилича на описаната случка. Господ повтаря, повтаря, а резултатът е един и същ, докато не последва един приличен шамар и тогава всичко си идва на мястото. Веднага запомняме урока и повече не се повтаря. Отец е, Който ни дисциплинира. Такъв е Отец. И когато застанем в молитва, нека да сме със съзнанието, че Този, при Когото отиваме е наш роднина. Той се интересува от нас, Той е близо до нас, притежава цялата сила, Той ни дисциплинира и на последно място, Той е верен! Виждаме толкова семейства, в които бащите напускат майките или майки напускат бащите. Но, Бог

е верен! Той не напуска. Ние се проваляме и сме неверни, Той, обаче, остава верен, защото такава е Неговата природа. Той е винаги верен. Можем да Му се доверим, Той няма да ни изостави.

Жените като влязат в определена възраст, малко се променят, поостаряват (мъжете никак не се променят, никога) и си казват: „Дали мъжът ми ще ме обича такава?“ Мъжът като стане на възраст, също започва да се променя, става много мъдър и си казва: „Дали жена ми ще ме обича толкова умен, толкова по-умен от нея? Тя с толкова много коса, а аз с толкова малко.“ И някои казват: „Ами, мъжът ми оплешивя и аз го напуснах, не ми харесва вече.“ „Жена ми напълня и погрозня, и аз видях други, по-хубави. Напуснах я, защото чувствата ми ме влекат на друго място.“ Така ли? Това не е верност, това не е любов.

Бог е верен и остава верен докрай. Можем спокойно да стоим в Неговото присъствие, като знаем, че Той никога няма да ни изостави. Дори да извършим и най-големия грях, ако отидем при Него с покаяно сърце, Той ще ни приеме. Това не значи, че сме свободни да вършим греховете. Ако паднем, можем да се върнем при Него и да Му кажем: „Татко, прости ми! Съгреших против Тебе и против небето.“ И резултатът ще бъде прегръдка. Такива, каквито сме – мръсни, ще ни приеме, защото е верен. Такъв е нашият Отец. Такъв е Той и няма да се промени. Ние сме призвани с това съзнание да дойдем пред нашия Отец и да Му кажем: „Татко наш, Ти, Който си на небесата.“

И след това започва реалната молитва. Това е обръщение

на един разчупен човек. „Да се свети Твоето име. (Да бъде свято Твоето име.) Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля.” Това са три неща, които са много важни в обръщението ни към Господа. Преди, обаче, да продължим нататък, мисля, че е добре да завършим с идеята, че ние се обръщаме към Отец с „Отче наш,” а не „Отче мой.” Бог не е мое лично притежание. Той е нашият Отец.

Когато моите деца се скарат, идва единият при мене и казва: „Каж ми на другия.” Като че ли аз не съм и негов баща или неин баща. Аз съм баща на три деца и трите са мои. На всички по равно съм баща – не само на единия, не само на другия. Колко повече Отец е баща на всички нас. Колкото е мой – толкова е твой, Той е на всички. Когато идваме при Него, трябва да идваме със съзнанието, че сме едно общество, свързани. Харесва, не харесва, ние сме свързани в едно. Носим теготите си и е добре да ги носим с любов. Ние се радваме на общите си радости и това е, защото Отец ни е осиновил и ние сме едно тяло.

И така, казва се: „Отче наш, който си на небесата, да се свети Твоето име.” Да бъде свято Твоето име. Какво се крие зад всичко това? Да бъде свято Твоето име. Това е една прослава на Господа и същевременно е осъзнаване на това кой е Господ. Ние не отиваме към нещо, което е мъничко и невзрачно, което е нещо ежедневно, дребно като камъните. Въпреки че и камъните не са дребно нещо. Отец ни е свят. Когато отиваме в Неговото присъствие, ние трябва да осъзнаваме, че Той е свят! Може би един от прекрасните примери е слушател, описан в Исая 6 глава. Исая описва едно свое прежи-

вяване.

В годината, в която умира Озия, Исайя вижда Господ да седи на един престол. И когато Го съзира не си казва: „О–о, каква красива гледка! Колко съм любопитен сега да задам няколко въпроса на Господа.” Но, когато Го видя, той изпита огромен ужас, защото огледа себе си в Него. В светлината на Светия, видя себе си несвят. Представете си Исайя, който беше пророк, призван от Господа, живееше чист и свят живот, беше помазан от Святия Дух, изведнъж като видя себе си в присъствието на Светия Бог, каза: „Горко ми!” „Горко” е много интересна дума, която се употребява като вид прорицание, което пророците използват срещу съгрешилия народ Израел. По–късно Христос използва същата дума, когато се обръща към книжниците и фарисеите: „Горко вам, книжници и Фарисеи.” Това е дума, която обявява разруха, изливането на Божия гняв върху нечестивия човек. Исайя каза за себе си: „Горко ми! Аз съм свършен, аз съм напълно провален.” Реакцията беше, че той видя себе си грешен и се уплаши. Това е подходът на онзи, който искрено и жадно търси Господа. Когато идваме пред Бога и застанем в Неговото присъствие, първото нещо, което се случва с нас е да видим Неговото величие, Неговата святост и нашата нищожност. Когато дойдем в Божието присъствие ние не казваме: „И–и, горко му на този, колко е грешен! Горко и на тази, колко е грешна! Господи, Ти знаеш ли колко са грешни тия. Ами, за онзи, знаеш ли колко е грешен? Ау! Я, да го накажеш.” Когато влезем в Божието присъствие, ние виждаме себе си ужасно грешни и тогава няма време да си мислим колко грешни са другите.

Исайя каза: „Аз съм човек с нечисти устни.” Той не каза: „Аз съм човек с нечисти ръце, пипал съм това, пипал съм онова. Правих това, правих онова. Ох, аз съм човек с нечисти крака!” Или: „Аз съм човек с нечисто сърце.” Той каза: „Аз съм човек с нечисти устни.” Защото в сила е това, което Христос каза: „Онова, което изпълва сърцето, това е, което излиза през устата.” А сърцето се изпълва с блудства, нечистота, крамоли, завист, злоба и това излиза през устата. Ние сме хора с нечисти устни. Живеем сред хора с нечисти устни.

И колко интересно е, че серафимът се наведе, хвана един въглен с щипци и го допря до устните на Исайя (това бе горещ въглен, с който щеше да се опари дори самият серафим) и те бяха очистени.

Това е първата стъпка към нашето служение. Този, който не е видял себе си като най-големия грешник на света, не може да бъде ефективен служител. Този, който забелязва грешниците на другите и им се дразни, не може да бъде ефективен служител, защото не е видял себе си – колко е нищожен в присъствието на Господа! Мисля си, че това Слово, което казва: „Този, на когото много е простено, много обича, а този, на когото малко е простено, обича малко”, е велико. Моята любов зависи от това, доколко осъзнавам величието на Божията прошка. Ако го осъзнавам, тогава сърцето ми ще тупти с огромна любов. Иначе, ще бъда като един, който само се рови в грешките на другите. Само се сърди и се оплаква, и животът му е пълен със скръб и мизерия.

Когато Исайя огледа себе си в присъствието на светия Бог, се видя грешен и Господ го очисти. Господ каза: „Кого да

пратя?” Отговорът бе: „Изпрати мене.” И Бог го прати.

Това са етапите и това е начинът, по който Бог ни изпраща. Искаме ли да сме ефективни служители, трябва да се молим по този начин: „Отче наш, Който си на небесата.” Като кажем: „Отче наш” ние знаем какво значи Отец, какво значи истински татко – Един, Който ни обича и е близо до нас, Който е верен и силен, Който ни дисциплинира, но и Един Който е съвършено Свят, без петно и недостатък – съвършен! В Неговото присъствие ние сме нищожества. Имаме ли това съзнание, можем да станем добри служители. С любов да протегнем ръка към ония, които са по-малко грешни от нас. Как да помогнеш на един, който е толкова грешен, а ти си толкова свят? Ще се изцапаш. Когато протягаш ръка към един, който е по-малко грешен от тебе, няма опасност да се изцапаш.

Простени грешници! О–о, това е превъзходно!

Следващото е: Да дойде царството Ти.

Третото е: Да бъде волята Ти. Да бъде Твоята воля.

Всички тия три неща говорят за един разчупен човек, който първо е видял святостта на Бога и е разбрал своето нищожество! Такъв, който иска Божието царство, а не своето. Ние казваме: „Да дойде Твоето царство, Господи, как го чакам! Обаче, в същото време аз си имам план за седмицата и този план трябва да се изпълни, защото това е моето царство. Нищо, че е Твоето царство – това е моето царство. Тоя план аз го харесвам повече.”

Слушах един брат, който разказваше за своя живот и казваше, че когато бил млад и още не бил женен, се молел така:

„О, Господи, как искам да дойдеш и да ни грабнеш, обаче, моля Те, почакай само малко, докато се ожения! И тогава идвай. Тогава да дойде царството Ти.” И Господ го послушал, изчакал го да се ожени. После казал: „О, Господи, колко искам да дойдеш и да ни грабнеш, обаче, още нямаме деца. Чакай да имаме поне едно дете.” Родили едно дете.

И си казал: „Леле, ако Господ дойде... Господи, почакай, докато родим още едно.” И така, докато родили девет! И после казал: „О, Господи, почакай още малко, докато всичките ми деца родят по девет и да имам осемдесет и един внука.”

Мисля си, колко лесно ние казваме: „Господи, изчакай още малко, чакай само това да свърша, чакай да си свърша ремонта, чакай да докарат вратичките на шкафовете и да видя кухнята си завършена.” Понякога си казвам: „Идвай по-бързо, че не искам да виждам нито вратички, нито нещо друго. „Ама, пак не ме чува. Сигурно има друг, който се моли и казва: „Чакай, Господи, не идвай.”

„Да бъде твоего царство.” Искаме ли наистина да бъде Божието царство? В това царство Той е Цар, Той управлява живота ни. Това означава, че от днес нататък, Той е мой цар и ще правя това, което ми заповядва. Това означава, че сме разбрали, че Неговото царство е по-добро от нашето царство. Защо искаме нашето царство? Защо искаме ние да управляваме живота си? Защото си мислим, че сме по-добри от Него. Когато, обаче, Го видим такъв, какъвто е – свят, и когато видим нашето нищожество, естествено ще кажем: „Моля Те, да не бъде моето царство! Защото знам какво царство е моето – пълен провал! Аз съм човек с нечисти устни, с нечисти по-

мисли, с нечисти неща в сърцето, с нечисти неща по ръцете, ходещ в мръсотия. ” Осъзнаем ли това, ще искаме Божието царство.

„Да бъде твоята воля.” Снощи, като заспивах, кънтяха в мене думите: „Тук се слуша мойта воля, аз съм капитанът!” На кого ли са тия думи? На един наш герой, с когото не искам да се шегувам или да правя каквито и да е аналогии. Това, обаче, е логиката на света. Ние си мечтаем да бъдем капитанът и да кажем: „Тук се слуша мойта воля! Аз съм капитанът!”

Спомням си, че когато трябвало да напише съчинение за Христо Ботев и за пленения „Радецки,” един младеж написал: „Христо Ботев е терорист”, защото отвлякъл кораба. Бил много прав, но получил двойка. Този младеж не съм аз. Разбира се, Христо Ботев е олицетворение на човека, който копнее за свобода. Няма нищо лошо в това. Той е наш национален герой и ние го уважаваме и обичаме, независимо от слабостите, които можем да видим у него. Добро нещо е копнежът за свобода. Обаче, копнежът за свобода, който не е по Божиите начини и в Божия път, е неосъществим. Знаем, че нашият национален герой завършва своя път с куршум в главата или кой знае как. Защото свободата, за която се бори бедна илюзорна свобода.

Истинската свобода идва от Божието Слово. Исус Христос ни каза: „И ще познаете истината; и истината ще ви направи свободни.” Нека копнеем за тази свобода! Свободата да можем да не вършим онова, което е зло, а да вършим онова, което е угодно на Господа. Тя е истинската свобода, която

никой не може да ни отнеме. И тогава можем да пеем подобно на Павел и Сила, когато бяха в затвора, с оковани във вериги ръце и крака, понеже сме най свободните хора. И да кажем: „Евангелието не може да бъде вързано.” Амин! Това е нещо прекрасно.

И така, моята воля или Божията воля? Това, което аз съм си наумил или това, което Господ иска от мен? Искам ли аз да бъда господар на моя живот или искам да върша Божията воля в моя живот. Божията воля за мен е по-добра от моята воля. Ако аз го осъзнавам, с удоволствие ще я върша. Това е изповед на един разчупен човек. Тази молитва не бива да бъде казвана като народна песен от хора, които не разбират за какво става дума. Защото, това е една много сериозна молитва, която ако изречеш, задължаваш себе си. Отче наш, Който Си на небесата, да бъде свято името Ти, тъй че да бъда и аз свят, както е Твоето име. Да бъде Твоето царство, не моето царство, защото Ти царуваш по-добре и да бъде Твоята воля, понеже Твоята воля е най-доброто нещо за всички. И когато го изречем, да го живеем! Да съобразим живота си с това.

Иска ми се сега да се изправим заедно и да кажем заедно тази хубава молитва „Отче наш.”

*Отче наш, Който си на небесата,
да се свети Твоето име!
да дойде Твоето царство;
да бъде Твоята воля,
както на небето така и на земята;*

*Дай ни днес ежедневния хляб;
и прости ни дълговете,
както и ние простихме на нашите длъжници;
и не ни въвеждай в изкушение,
но избави ни от лукавия,
[защото царството е Твое,
и силата и славата, до вековете. Амин].*

Ако някой носи своите грехове днес, сега е моментът да ги изповяда пред Господа и да получи спасение.

Матей глава шеста, стихове от единадесети до дванадесети

Продължаваме все още да изучаваме Проповедта на планината. Христос се възкачи на един хълм. Не знам защо наричат тази проповед „Проповедта на планината.” Планината всъщност е един хълм, който съм виждал с очите си и не е никак висок.

Исус Христос е на този хълм и проповядва. Той седи, а учениците му стоят прави, според обичая. Там каза големи тайни – откри им, че те са най–блажените хора на този свят и им каза защо. „Блажени са нищите (бедните) духом... Блажени скърбящите...Блажени кротките...Блажени милостивите..” Защото на всички тях Господ е завещал Своего царство.

Неговото царство е различно от този свят, в който хората се хапят едни други, борят се да излъжат другия, за да бъдат малко по–добре. Борят се да бъдат по–богати, за да бъдат по–уважавани и всъщност са излъгани! Защото богатият не бива уважаван заради това, което е, но заради парите си. Бива презиран и му завиждат. И когато обеднее, всичките му приятели изчезват, тъй че се заблуждава, че е обичан.

Христос обърна тия представи наопаки. Той също ни учи как да се молим.

Знаем, че мнозина пишат книги с молитви и през вековете, някои църкви са съставили сборници с молитви, които човек, ако казва и повтаря, ще му бъде добре, независимо дали

вниква в съдържанието или не. Някои от тези молитви са чудесни. Други – не. Но, си мисля, как ние сме склонни да харесваме молитвите, които са ни препоръчани от някои хора, а така лесно подминаваме молитвата, която ни е завещана от Господаря на господарите, от Царя на царете, Бога на боговете – нашия Господ Исус Христос. Една простичка молитва, за която казваме: „О, тя е за първокласници” и я подминаваме. А тя е твърде дълбока.

Разгледахме някои от компонентите на тази молитва и ми се иска да я завършим днес. Да я прочетем още веднъж и да я кажем още веднъж. Да я казваме много пъти, със съзнанието какво казваме и с разбирането за това какво влагаме в тези думи.

„Отче наш...”

Много дълбочина има в тази простичка молитва и първо-то, което видяхме миналия път е, че нашето обръщение към Бога не е: „Ваше Превъзходителство,” не като към някаква много издигната личност в йерархията, чиновник, от който зависи нещо, пък той се инати, но „Отче наш”, „Татко.” Видяхме колко неща се крият зад това обръщение „Татко.” Бащата се грижи, бащата се интересува, бащата е близо, бащата е силен, той може, той знае всичко преди детето да го поиска. Той е, който търси децата си.

За съжаление в този свят образът на бащата е много опорочен. И много пъти, когато отиваме при Бога, ние си представяме някои земни бащи, които, когато си в нужда – ги няма, които са изоставили семейството си! Защото техният личен живот е бил по-важен, отколкото семейството и децата, кои-

то са създали. И когато се обърнем към тях, тях ги няма: „Татко!“ – няма татко! „Мамо“ – няма мама!

Обаче, не е така с Бога. Когато кажем: „Отче“ – Той е тук до нас и ни чува. Той не само ни чува, но е силен да ни помогне и да се погрижи за нас. О, колко велика е тази молитва, която ни казва, че ние, които сме приели Исус Христос за Господ, сме Божии синове! И като Божии синове, Господ ни е подарил всяко духовно благословение в небесни места заедно с нашия Господ. И е обещал да се грижи за нас до края.

Бащата дисциплинира. „О, защо има скърби, когато Баща ми ме обича?“

Има скърби, защото Баща ти те обича, затова има скърби. И затова има „пердах“ понякога, защото твоят Татко те обича. Ако има трудности, това е, защото те обича и иска да изгради твоя характер. Добре е да има скърби – това е признак на Божията дисциплина в живота ни. Трябва да знаем, че всичко съдейства за доброто на тези, които любяТ Бога! Често казваме: „О трудно ми е!“ Но псалмистът казва: „Добре ми стана, че бях наскърбен, защото преди това аз се заблуждавах.“

„О, скърбите са от дявола!“ Не са от дявола. Той не може да направи нищо, за което Бог не му е разрешил. Той е просто един инструмент. Но, тези, които Бог обича – тях наказва и бие всеки син, когото приема. „А! Бие сина Си?“

Бие го, разбира се! Моите деца – колко пердах са изяли от мене. Защо? Защото ги мразя? Защото ги обичам! Понеже ги обичам, ги наказвам. Сега, мнозина казват: „Децата ти са много възпитани.“ И е вярно. Е, не са точно това, което съм

искал да бъдат – има още какво да се желае. Но, са възпитани, защото са възпитавани, защото ги обичаме. Един грешен човек много трудно можеш да го възпитаеш, но все пак, има ефект. Май ще си повторя проповедта от миналия път, но тази истина е прекрасна.

„Да се свети Твоето име.” Бог е свят, но ние сме несвяти и Той иска ние да станем святи. В Неговото присъствие ние веднага виждаме греховете на ближния, така ли? Не, разбира се! В Неговото присъствие, ние виждаме себе си, колко сме недостатъчни! И изведнъж сърцата ни стават милостиви и си казваме: „Аз се ядосах на този, защото е голям грешник, а сега виждам колко голям грешник съм аз. Горко ми! Защото съм човек с нечисти устни! С нечисти ръце!” Когато човек осъзнае тази истина, може да стане един добър служител. Преди това сме кръгла нула. Преди това можем да бичуваме и да наказваме другите, защото са много грешни. След това разбираме каква е Божията милост и благодат.

„Да дойде Твоето царство.” О–о, как искаме да е нашето царство! Казваме: „Да бъде Божието царство, но, как искам, Господи, да изпълниш този списък, който съм Ти написал. Искам днес да дойдеш с мен и да направиш това, после оно-ва.” Точно обратното е! Божието царство означава, че Бог е Цар и Той е, Който прави плановете на твоя живот. О–о, трудничко е!

„Да бъде волята Ти.” „Тук се слуша мойта воля, аз съм капитанът.” И на нас много ни харесва това. „О, тук се слуша моята воля: ‘Жени, покорявайте се на мъжете си.’ Паднала ми е една жена вкъщи и ако нея не мога да управлявам, кого

ще управлявам? – Жено, слушай и се покорявай!” Това ли е козът на силния мъж? Не! Козът на силния мъж е: „Мъже, обичайте жените си така, както Христос възлюби църквата.” И ѝ отрязва главата? Не! Умря за нея! Изкупи я и я уми с водно умиване. Обичай!

Нека да бъде Божията воля – това е молитва на един съкрушен човек. Един човек, който е разбрал колко струва. „В кого вярваш?” – „В себе си!” Вярваш в себе си! Ще се разочароваш! Говоря за себе си, разбира се. Вярвал съм в себе си. Не може да вярваме в себе си, но в Господа! Това е молитвата на един разчупен човек.

Четем следващия пасаж и това е първата просба, която виждаме да е отправена към Бога. Досега имаше възвеличаване на Неговото име и признаване на нашето ниско състояние в сравнение с Неговото величие. И сега се явява първата простичка просба. И тя е: „Дай ни днес ежедневния хляб.” Колко просто: Дай ни хляба днес, от който се нуждаем. Това е първата просба, която Христос ни учи да принесем към Господа. Ние си казваме: „Толкова просто! Това е за елементарни хора!” Така ли? Прав си. Аз, съм елементарен човек. И ако си мисля, че съм много велик – сбъркал съм. Какво се крие зад тази молитва? „Дай ни днес ежедневния хляб.” Мислим си, че хлябът, едва ли не, ни се полага. Днес имам хляб. Не съм се молил за него – този хляб си идва. И тъй като хлябът си идва без да съм се молил за него, аз си мисля, че той ми се полага. Аз трябва да го получавам понеже така е наредено по света. Но, тази молитва ни казва, че хлябът не ни се полага, но идва от Бога. Този хляб, който получаваме, е по милост и по бла-

годат! Тази молитва ни казва: „Твоят хляб не ти се полага!“ Може да е много проста, но ни открива, че хлябът идва от Господа! О, такива съвременни технологии – може от камъните хляб да направим! Така ли? Не е вярно! Когато Господ рече да не ни даде хляб, просто може да не ни го даде – както пожелае.

Спомням си, че ние с вас, като изключим бебетата, които се родиха през последните няколко месеци и години, преминахме през няколко такива периода, през които видяхме, че Бог може да Си затвори ръката и да няма хляб и тогава да осъзнаем какво значи да се помолим: „Боже, дай ни днес ежедневния хляб.“ Имаше един период, в който аз ставах сутрин в 5 ч., за да се наредя на опашката за кисело мляко и да купя един хляб. Кисело мляко за дечицата, които се бяха родили и хляб за възрастните в къщата. И се молах: „Господи, дай ни хляб днес!“ Господ отговаряше и ми даваше хляб. На другия ден пак ставах и се молах: „Дай ми хляб за днес.“ И Той ми даваше. Обаче, тия времена отминаха и си казах: „Защо да се моля като Той така и така ми го дава.“ Не! Тия времена никога няма да отминат.

Първото, което можем да видим в тази проста молитва е, че си мислим, че ние си изкарваме хляба. И можем да бъдем излъгани да започнем да се трудим така, че да си изкарваме хляба. И да кажем: „Тези две мои ръце ми изкарват хляба. Аз ще се трудя, за да си изкарам хляба!“ Не, приятелю. Не са двете ти ръце, които изкарват хляба. Господ ти подарява хляба. Някой казва: „Моят ум ми изкарва хляба.“ Не е твоят ум, който ти изкарва хляба. Господ е, Който ти подарява хляба.

Затова не фокусирай своето внимание върху способностите си и върху това, че ти си изкарваш хляба, защото не си изкарваш ти хляба, но Господ ти го подарява.

Другата особеност е, че ние можем да си кажем, че всичко то ни време трябва да отиде за хляб, за да можем да имаме хляб. Но, този пасаж ни учи, че не е така. Спомняте ли си, че Христос беше изкушен с първото изкушение точно в тази област? Беше огладнял и около Него имаше хлябове? Не, имаше камъни. Дойде лукавият и Му каза: „Ако си Божият Син, защо не направиш тия камъни на хляб?” И вижте какъв отговор даде Исус Христос: *„Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста.”* Много пъти ние се фокусираме върху хляба. Някой може да каже: „Абе, стига с тоя хляб! Ние не мислим за хляб, мислим за други неща,” Но, под хляб се разбира всичко материално. Разбират се: хляб, пържоли, прасета, овце, кока кола; разбират се хладилници, перални, печки, перилни препарати, дрехи – всичко от материалния свят се разбира под думичката „хляб.” Не само с тия неща ще живее човек, ей, приятели! Това е изкушението, което лукавият иска да ни наложи! И казва: „Блъскай за тоя живот, защото, ако не работиш и ако не блъскаш, ще те изпреварят. Виж, купиха си нови хладилници.” Не! „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста.” Има един друг хляб, който е по-важен! Така че, нека да не забравяме, че от Бога идва нашият хляб, не сме ние, които си го изкарваме, той е по милост, чрез благодат. Ние не сме го заслужили. Затова трябва да се молим за него. Някой казва: „Това е много просто

нещо. Защо да занимаваме Бога с тия неща?”

Има един случай, който винаги много ме въодушевява. Един сирийски военачалник беше болен от някаква тежка кожна болест, тежка екзема. И тогава до него достигна вестта, че има Бог в Израил, Който изцелява. Той тръгна натам с надеждата, че ще бъде изцелен и отиде при царя, защото си мислеше, че царят е Бог. Това е идеята на човека в древния Изток, че царят е с божествен произход. Обаче се оказа, че не е там Бог и трябваше да отиде при един пророк. Пророкът му каза: „Иди и се измий седем пъти в река Йордан.” Дори не излезе при него да му каже: „Здравей, военачалнико велики!” И да последват няколко поклона. Не излезе да му обърне внимание. И Нееман, военачалникът се разгневи и каза: „Глупости, това е толкова просто. Аз си представях, че той ще излезе, ще направи няколко ритуала и тогава ще бъде изцелен.” „Иди и се измий в река Йордан седем пъти.” Разгневен, той си тръгна и неговите слуги му казаха: „Господарю, ако ти беше поискал нещо трудно, нямаше ли да го направиш? Какво ти струва да се измиеш седем пъти? Опитай!” И той беше изцелен. Поуката от историята е, че Бог иска едно просто послушание. Не външни ритуали, не външни блясъци, не сложни неща – просто послушание, което ни гарантира благословието и успеха в ежедневието ни.

Тази простичка молитва е богата и изисква от нас да се молим и да я помним.

Има още няколко неща, които ми се иска да видим. Тази молитва е насочена първо към хляба и второ към един конкретен момент от времето. „Дай ни **днес** ежедневния хляб.”

Зададох си въпрос, защо не се молим: „Господи, дай ни хляба за една година, дай ни хляба за две години.” Честно казано, ако си направя сметка на заплатата, която получавам, може би мога да си купя хляб за почти една година. и да си го сложа в хладилника и ще си имам хляб за една година. Тогава няма да има нужда да се моля за ежедневния си хляб. Това ни учи на няколко важни истини. И те са: първо – не трябва да живеем с миналото, не трябва да живеем с бъдещето, но трябва да живеем днес! „Дай ни **днес** ежедневния хляб.” Ние имаме живот, който да живеем днес.

Много пъти животът ни преминава в мечти по бъдещето и в спомени от миналото. Някои си казват: „Ех, добре ни беше по времето на Тодор Живков. О, как хубаво си живеехме!” Така ли?! Тогава си казвахме: „Ужас! Най-нещастните сме ние – не мога да мръдна от тая страна. Не мога да си купя, каквото искам!” Времената се промениха, но сега си казваме: „Ех, хубаво ми беше едно време с др. Тодор Живков (сега е г–н Тодор Живков)!” Някои живеят с бъдещето и казват: „Ние ще направим това, ще направим онова, трето, четвърто, пето!” И нямаме време да си живеем живота днес! „Нямам време за семейство, защото имам планове за бъдещето.” И не можем да се насладим на живота днес. Но, Господ иска да живеем живота си днес. Няма как да го живеем по друг начин. За да живеем живота си в бъдещето, то трябва да стане настояще и тогава да го живеем. Иначе е нереален живот. Това ни напомня да ценим момента и да имаме общение с Господа днес и да използваме момента, който ни е дал днес и да зависим от него днес.

Преди години моят тъст дойде къщи, седна на масата, имахме един прекрасен разговор, видя внуците си, говорихме си за Господа, просълзи се. След като имахме това хубаво време, което прекарахме заедно, той си отиде къщи. Няколко часа по-късно сестрата на жена ми дойде безкрайно разстроена и каза: „Татко си отиде. За няколко минути той си отиде.“ Това ни шокира. Голяма скръб! Знаете ли какво ме накара това да си помисля? Ние не знаем в кой ден ще си отидем. Имаме време и то е днес! Ако живея осемдесет години, имам точно определени дни в тези години и знаете ли колко дена има в тези осемдесет години? 29,200 дена, ако живея толкова. Идва един ден, в който аз живея последния си ден. Край! Господ не ни е дал да знаем кой е този ден. И за мен той може да е днес, може да е утре. За тебе може да е днес, може да е утре. Петдесет години? Не знаеш колко време ти остава, затова живеј днес! Общувай с Бога днес. Разчитай на Бога днес! Бъдещето е скрито в Бога, нека да го дадем на Него. Днес, ако чуеш гласа Му, „не закоравявай сърцето си“ казва Писанието. Днес, ако Бог те кани на покаяние – излей сърцето си пред Него и се покај, предај живота си на Него, защото не знаеш дали ще има утре. За нас, които сме повярвали в Него, това е вечен живот. Но, този живот, на тази земя, има своя край. Мисля, че тази молитва ни напомня именно за това – да внимаваме и да живеем днес. Да използваме всяко време, което ни е дал. Словото ни казва: „*Изкупувайте благовремето, защото дните са лоши.*“ Купувай всяка възможност, живеј днес. Прави си планове, но живеј днес. Обърни внимание на твоите приятели, на твоя съпруг, на твоята съпруга,

на твоите деца днес! Защото не знаеш дали утре ще те има тук, на тази земя. Така, че нека да използваме времето.

Другото, което виждаме е, че тази молитва ни прави зависими от Господа. Тази молитва ни казва: „Молете се за хляба си. Вие зависите от Господа.” Ние сме тясно зависими от Него.

Един човек си купил къща, която била построена по много специфичен начин. Стените били направени от автомобилни гуми. Някой може да каже: „Каква барака!” или „Каква паянтова постройка”, обаче, се оказва, че това е една от най-стабилните постройки. Гумите били нареждани една върху друга и натъпквани здраво с пясък. Колона до колона, така била изградена едната стена, после другата, леко вкопана в един хълм. Оказало се, че това е най-добрата изолация от студ и топлина. Самата къща била покрита със слънчеви батерии и много прозорци, които пропускали светлината. Този човек не ползвал никаква енергия от света – нямало кабели до там. Напълно изолиран, абсолютно независим. Изкарвал зимата с много малко енергия, с енергията, която идва от слънцето и се акумулирала чрез тези слънчеви батерии. Също имал приспособления, които акумулирали електричество от вятъра. Ако няма слънце, има вятър. Накрая, за всеки случай, ако било облачно и нямало ветрове, имал генератор, който работел с течно гориво. Така че, той се бил обезопасил напълно и живеел абсолютно независим от света. Това е нашата мечта. Преди време, когато в България електричеството спираше, си мислех така: „Ще си купя четири или пет бутилки с газ пропан бутан и ще ги напълня всичките.” Пълнех ги с газ, за да бъде независим. Като спрат тока – много им здраве, аз си

имам газ! Пускам си газта и тя ми пече яденето и съм много щастлив! Аз съм независим! Независим ли си, приятелю? Това е много наивно! В този свят искаме да бъдем независими и някои успяват донякъде. Трупаме пари, за да бъдем независими. Спомнете си, обаче, какво казва Божието Слово за този човек, който постъпваше така. На един човек нивите му родиха много жито! Той събори старите си хамбари и построи нови. И каза: „О, душо, яж и пий сега, защото имаш много блага за много години напред. Сега съм независим.” И Бог му каза: „Глупако, тази нощ ще умреш. На кого ще оставиш всичко това?” Независим ли си? Ти си толкова зависим! Можеш ли с тия неща да си купиш един ден от живота? Не можеш!

Тази проста молитва ни казва: „Ти си зависим от Бога. За всичко, което правиш – зависим си от Бога. Затова не търси независимост.” Исус Христос ни казва следното: „Аз съм лозата, вие сте пръчките, който пребъдва в мене, дава изобилен плод. Отец ми го очиства, за да дава още повече. Отделени от мене не може да сторите нищо.” Ние искаме да бъдем свободни, но Христос ни казва: „Познайте истината и истината ще ви направи свободни.” Не е това пътят, по който да бъдеш свободен. Когато станеш роб на Господа, ставаш свободен. Искаш ли да си свободен, познай истината, стани роб на Господа и тогава си най-свободният човек. „Искам да съм свободен, не искам да живея с тия нечестивци, които вечно ме обиждат, вечно не ме оценяват”. Познай истината и ще ги обичаш такива, каквото са и никой няма да може да те нарани. Амин!

Ние сме зависими. И тази молитва ни казва: Твоят хляб всеки ден зависи от Господа, което от друга страна ни казва, че трябва да се молим всеки ден. Ако аз трябва да се моля всеки ден за хляба си, това значи, че трябва да се моля всеки ден! Ако съм зависим от Бога за хляба си, значи трябва да се моля всеки ден. Някои казват: „Ще се моля петнадесет часа днес и после цяла седмица няма да се моля.” Моят въпрос е : Кой от нас казва: „Днес ще ям цял ден и след това цял месец няма да ям”? Безумие! Никой не изоставя ежедневната си храна.

Преди години бяхме на бригада в един консервен завод. Мисля, че една от причините да рухне нашата икономика съм бил аз или тези, които сме ходили на бригада, защото това, което работехме беше нищо, в сравнение с това, което рушахме. Като докарвах черешите си казвах: „Яж, душо и пий – сега ти е паднало, защото имаш блага за много дни напред.” Господ и да ми е говорил, не съм Го чувал тогава, кой ти е слушал? Толкова черешите изяждах през деня, че си казвах: „Намразих тези черешите, дали ще мога изобщо да ги погледна повече?” Когато се събуждах на другия ден си казвах: „Къде са черешите, искам пак!” И ядах черешите всеки ден, а те не ми втръсваха.

Питам се, кой е този човек, който може да каже: „Нахраних се със Слово, вече не мога да го погледна.” И не го пипа цял живот. Този, който се храни със Слово, огладнява повече! Още един извод: **Молитвата е толкова ценна, колкото хляба.** И молитвата е хлябът за нашата душа. Нека всеки ден да се молим. Така, простичко, като хора, които зависят от своя Гос-

под. Да не гледаме на хляба като нещо, което ние печелим сами, но нещо, което получаваме даром. Дори и да се трудим за него, пак го получаваме даром. Той зависи от Господа, на Него го дължим, защото не го заслужаваме. Да не се концентрираме върху материалните неща, защото Бог ни казва: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста.” Тази истина ни държи в зависимост от Господа – ние сме зависими от Него. Когато сме зависими от Него, ние сме свободни.

Преминаваме на следващото нещо, което е също така важно и ценно за нас.

„И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници.” Прости ни дълговете. Употребена е една дума, която е преведена правилно и означава дългове. Но е употребена в смисъл, че тези дългове са в резултат на грях, който ни е вкарал в дълг. Когато Лука говори за този случай, той употребява думата „греховете ни.” „Прости ни греховете.” Отново трябва да се замислим, че след като Христос ни учи как да се молим, това показва, че е нещо изключително важно. Има няколко аспекта, скрити тук, в тази простичка молитва да ни бъдат простени греховете. Първото нещо е да осъзнаем, че сме грешни. Има два начина, по които осъзнаваме, че сме грешни. Първият е чрез Божието Слово – Бог ни открива, че ние сме грешни. Вторият начин е чрез действието на Святия Дух.

Когато аз станах християнин, един роднина ми каза: „Сега ти трябва да си поискаш прошка за греховете.” Какви грехове! Ами, аз не съм грешен. Какво съм направил? Почнах да

си мисля: „Аз даже съм много примерен! Виж колко съм примерен. Какви грехове?“ Обаче, си казах така: „Щом като Словото ми казва: Покай се. Щом като Бог го иска, ще го направя.“ И започнах вечер, застанал срещу стената да казвам: „Господи, прости ми. Прости ми, Господи. Господи, прости ми.“ Пет минути. На другия ден – пак. Един ден, както си вървах по улицата и изведнъж нещо връхлетя върху мен. И започнах да виждам неща от живота си – безобразие след безобразие, грях след грях, беззаконие след беззаконие, мръсотия след мръсотия, най-малките подли, зловни, нечестиви постъпки. Обзе ме страшен срам от главата до петите! И си казах: „Господи, такъв изверг като мене, може ли изобщо да има място на този свят?“ Върнах се вкъщи, паднах по лице и казах: „Господи, от мене не става християнин, иди си от мене, Господи. Аз съм грешен човек. От мене нищо не става.“ Точно тогава чух един глас, не такъв странен, носещ се из стаята, но вътре в мене – един нежен глас, който каза: „Прощавам ти.“ Бях шокиран и се питах може ли това нещо да се случи с човек като мен. Станах с такава радост, че някой ми прощава, че има Един, Който прощава. Е, скъпи приятелю, първо трябва да осъзнаеш и аз да осъзная, че ние сме грешни и че се нуждаем от прошка.

Второто, което трябва да осъзнаем е, че не можем да си платим. Колко лесно, когато станем християни и сбъркаме, казваме: „Господи, чакай малко, извинявай, сбърках. Дай ми втори шанс. Виж, сега, как ще успея.“ Бог казва: „Добре, дай втори път.“ Плюем си на ръцете и пак се проваляме. „Пак не успях! Господи, искам да платя, искам да платя.“ – „Доб-

ре, плати.” И пак, и пак, и пак. И накрая разбираме, че не можем да платим. Тогава Бог ни казва: „Разбра ли, че не можеш да платиш? Аз плащам.” О—о, за това се иска смирение. И когато отидем и кажем: „Отче наш, прости ни греховете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници”, това означава, че осъзнаваме, че нищо не можем да направим.

Когато Павел дойде при Господа, той дойде със съзнание-то, че е фарисей на фарисеите. Мощен и силен, познаващ Закона, непорочен според правдата на Закона. Когато позна Исус, той каза: „От грешниците главният съм аз. И Бог ме избра за това, за да показва своето дълготърпение към нечестивите и грешните, главният, от които съм аз.” Грешен човек, слаб! Действието на Господа в нашето сърце ни довежда до съзнанието, че сме грешни, че не можем да платим и се нуждаем от това някой да плати за нас, някой да плати цената. Приятелю, Исус Христос плати за теб.

Третото нещо, което трябва да помним като се молим така е, че Христос плати за тебе и за мене. Той плати за мен и за теб тогава, когато бяхме нечестиви и като помним това, така трябва да се отнасяме към ближния. Днес, когато аз греша, ставам като тия, които викаха пред кръста на Христос: „Уха, ти си Божий син, ха сега слез да те видим, що висиш на кръста!” Всеки наш грях е гавра с Исус Христос. Моят грях е гавра с Бога. Може да изглежда много невинен – моят грях е пирон забит в ръцете на Христос. Как реагира Христос? Дали каза: „Отче, отрежи му главата, моля Ти се! Смачкай го, не мога да го гледам!” Не! – „Отче, прости им, защото не знаят какво правят.” И знаете ли, че тази молитва е много ефектив-

на– Бог я чу.

Аз и ти сме били пред кръста много пъти – в нашето незнание, в нашите бунтове, ние сме разпъвали Христос и сме го заплювали. А Той е казал и продължава да казва: „Отче, прости им, защото те не знаят какво правят.”

И Отец Го слуша. Иначе сега аз щях да съм с отрязана глава. Той прояви милост. Знаеш ли какво иска да проявиш ти и какво иска да проявя аз, когато пред нас има хора, които несправедливо ни обиждат, които живеят грешен живот, които ни мразят? Дали Бог иска от нас да разкажем на цялата църква, как тия нечестивци вършат грехове. Не! Клюката е мерзост пред Бога, скъпи приятели. Бог иска от нас да застанем пред Него в молитва и да кажем: „Отче, прости им, прости им, защото не знаят какво правят. Аз се моля за тях, аз им прощавам, не знаят какво правят.” „Ама, не трябва ли ние да ги унищожим?” Не! „Не трябва ли да кажем на всички за да внимават?” Не! Моли се за тях!

Това се крие в тази простичка молитва. По–нататък се казва: „Но, ако вие не простите на човеците съгрешенията им, нито Отец ще прости вашите съгрешения.” Приятелю, не се залъгвай, че ако ти пазиш огорчение в сърцето си, имаш прошка от Господа. Не! Ти сам осъждаш себе си. Божието Слово ни учи да прощаваме. „Ама, как да му простя, като той не се е покаял!” Прощавайте на вашите длъжници. Прощавайте и не дръжте огорчение в сърцето си. И се молете така, както Исус Христос се молеше: „Прости им, защото не знаят какво вършат.” Ето в това има огромна сила. Има огромна сила за моето сърце, защото го пази чисто от огорчение и злоба, така

мога да обичам и враговете си.

Днес искам да дам шанс на всеки един, който досега никога не е изповядал своите грехове пред Бога – да излезе пред църквата и да ги каже всичките. Не! Нямам такова намерение, нито Бог го иска. Вътре, дълбоко в себе си, можеш да изповядаш греха си пред Господа. И да Го поканиш да стане твой Господар, да помолиш за прошка и да Го направиш свой Отец. Тези, които вече сме го направили, можем да се помолим Бог да прости ежедневиия ни грях, с който грешим пред Него. Независимо, че сме се покаjali и сме станали Божии синове и дъщери, ние грешим. Именно за това тази молитва има ежедневна стойност – всеки ден да осъзнаваме греха си и да се покаяваме, така че да можем като имаме прошка, да живеем в хармония с Господа, в пълен мир и да функционираме нормално. Нека наведем глави в молитва.

Матей глава шеста, стихове от тринадесети до петнадесети

Миналата сряда пастирът на Шуменската църква, Боби, беше тук и ни проповядва. Едно нещо от проповедта се забодде в сърцето ми. Това е обръщението на апостол Павел към Коринтската църква. Замислих се за това, че Павел нарече църквата Божия – притежание на Господа. И в това обръщение има много смисъл. Понеже църквата е Божия, то тогава Бог е Този, Който пази църквата Си, Който се грижи за нея, Който я изгражда. В тези думи има голям смисъл, защото ги казва не кой да е, но този, който се беше опитал да смачка църквата на Бога, Божията църква. Той преследваше Божията църква, искаше да унищожи християните, защото ги мразеше. Мислеше, че те не познават Бога и хулят Всевишния. Вместо, обаче, да съсипе църквата и да я унищожи, като влачеше хора на смърт, самият той, наречен по-късно апостол Павел, стана част от тази Божия църква. И после започна да я гради. Казвам си: „Колко Си прекрасен, Господи! Мога да се доверя на Теб, че Ти си Този, Който градиш Своята църква.” Не ние, не аз. Ние биваме вграждани в тази църква, като живи камъни в ръцете на Един изкусен зидар. И понякога като не ни харесва това, което става, викаме към Него: „Защо, Господи? Защо става това в моя живот?” Той ни казва: „Защото си в Моята ръка и Аз с едно длето изкусно изглаждам ръбчетата в твоя характер, за да станеш един добре обрабо-

тен камък и да влезеш в Моята постройка.” Така че, ако има трудности и неприятности, те не са, защото Бог е изтървал църквата и тя се клати, а точно обратното – защото Той гради църквата Си и ни намества, за да се споим един с друг чрез Неговата любов! Амин!

Днес продължаваме и завършваме молитвата, с която Исус Христос научи Своите ученици да се молят. Видяхме, че тази молитва има богато съдържание, макар да е изречена с няколко прости изречения. Най–напред, тази молитва е насочена към нашия Отец, не към кой да е, не към чиновник, не към някой, който е безразличен, но към нашия Татко. И въпреки нашите изкривени представи за бащите в този свят, Бог ни рисува картината на един истински баща. Един баща, Който е винаги със Своето дете, винаги близо при Своите деца, които Той е родил. Винаги чува нашите молитви. Той е силен да направи това, което е решил – да ни опази. Същевременно е силен да ни дисциплинира. Така че, като Му кажем: „Татко!” да знаем, че Той е до нас, чува ни и е наш роднина.

Тази сутрин моите синове се увъртаха около мене и гледаха многозначително към шоколадите в една витрина и като видях техния поглед, веднага разбрах какво искат да ми кажат, защото ние с тях вече се разбираме с поглед. Само като хвърлят един поглед и аз знам какво искат. Казах им: „Добре, само един за двамата.” Още не беше дошла дъщеря ми, така че след служба сигурно ще купувам пак.

Така нашият Татко е близо и когато има нужда от нещо, можем само да Му направим знак и Той знае. Словото ни

казва, че преди още да сме си помислили нещо, Той го знае, даже и лошата мисъл! Това е нашият Татко, към Когото се обръщаме. Той може да ни дисциплинира и да каже: „Един месец – никакъв шоколад, защото зъбите ти могат да се развалят. И тогава няма да можеш да дъвчеш с тях.” Добър е нашият Господ, милостив и нежен. Такъв е нашият Татко. Той, обаче, е свят и когато ние видим Неговата святост, виждаме нашата не святост, виждаме нашата слабост. И когато видим това, тогава започва истинският живот с Него, тогава можем да бъдем истински служители. Когато виждаме слабостите на другите, ние не можем да им послужим, но когато видим нашата недостатъчност, тогава имаме едно истински състрадателно сърце и оценяваме това, което Бог е направил за нас. Защото Той е направил много за нас. И тогава можем да отидем и да занесем добрата новина на хората около нас. Той е свят и иска и ние да бъдем свети, като Него. Той иска да нямаме свое царство, но да бъде Неговото царство. Това означава Той да управлява живота ни. Той иска да бъде Неговата воля, а не нашата воля. Това означава, че ние сме осъзнали, че това, което Бог иска за нас, е най-доброто и е по-добро от това, което ние самите искаме за себе си. И тази молитва, скъпи братя и сестри, е една молитва на разчупен човек, който е разбрал кой е Бог, кой е самият той и е казал: „Господи, владей живота ми, нека да дойде Твоето царство и нека да бъде Твоята воля. Това да бъде в моя живот, както е горе в небето, така да бъде тук долу, на земята.” Когато се молим с тази молитва, не нашата воля се изпълнява горе на небето, но Божията воля започва да се изпълнява тук долу,

на земята и Неговото царство да се установява.

След това видяхме първата молба. Тя е за нашия ежедневен хляб, което отново означава една пълна зависимост от нашия Господ. Колко лесно можем да се впуснем в това да преследваме нашия ежедневен хляб и да се борим за него. И да забравим, че ежедневният ни хляб, всъщност, идва от Отца на висините. Аз получавам заплата, която може да ми стигне за хляб за една година, не е нужно да се моля повече за хляба си. Така ли? Каквито и пари да имаш в банката, ако Отец каже: „Не!“ – няма хляб, но ако Отец каже: „Да!“ – има хляб. Тази молитва ни учи на това, че нашето внимание не трябва да бъде фокусирано върху това какво ще ядем и какво ще прием, но върху Този, от Когото идва всяко материално благословение. И ни учи, че сме зависими от Него, да живеем живота си днес – не вчера или утре, но да го живеем днес, като знаем, че грижата за ежедневието ни е поета от нашия Господ. Амин!

Говорихме и за прощението на дълговете наши, както и ние простихме на нашите длъжници. Мисля, че тази фраза обгражда стиха, който искам да разгледаме днес. Другата фраза идва след като молитвата вече е завършена, това е четиринадесети стих, където се казва: *„Защото, ако вие простите на човеците прегрешенията, то и небесния ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и вашия Отец няма да прости вашите съгрешения.“*

Това, което ще видим днес е тринадесети стих, който ни казва: *„И не въвеждай ни в изкушение, но избави ни от лу-*

кавия.” Този стих е малко труден за разбиране и за тълкуване, защото е употребена една интересна дума в гръцкия за изкушение: „пейразмос” и означава „изпит.” Тази дума няма непременно негативно значение. Оттук идва трудността, защото се употребява и в положителен смисъл и освен това, трудността идва от още едно място в посланието на Яков, където се казва, че Бог не се изкушава и същевременно никога не изкушава. Освен това Яков ни казва, че ние трябва да се радваме, когато падаме в разни „пейразмос,” в разни изпити, защото влизането ни в тия изпити ни довежда до твърдост или до изграждане на характер. А сега, какво иска да каже Христос с това, което е записано тук? Аз мисля, че лесно можем да разберем какво иска да каже и то е следното: Бог никога няма да ни спре да влезем в тежки обстоятелства, но това, за което става въпрос тук е, че ние не можем сами да издържим в тези тежки изпитания. Затова ни е нужна Божи-ята помощ в нашия живот, за да можем да устоим срещу лукавия. Едно нещо е да влезем в разни обстоятелства, друго нещо е да бъдем провалени чрез тези обстоятелства. Може да се обърнем към Матей 4:1, където има още един парадокс и там се казва: „Тогавя Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола.” Как така Светият Дух заведе Исус Христос да бъде изкушаван?! Интересно е да знаем, че Исус Христос беше изкушен във всичко като нас. Тук се води един голям спор. Някои богослови казват, че Исус е играл един театър, защото Той не може да бъде изкушен, невъзможно е да бъде изкушен! Ако е невъзможно Исус Христос да бъде изкушен, значи Той не е бил човек или не е бил

Богочовек, защото, ако не е възможно Той да бъде изкушен, значи Той не е бил изкушаван като нас. Изкушавай един камък, показвай му кюфтета, колкото искаш, този камък остава студен и безразличен към тях. Нека, обаче, да ни ги покажат на нас, когато сме гладни.

Христос беше изкушаван като нас. Разликата между Него и нас е тази, че Той не падна в изкушение. Не е грешно ние да бъдем в обстоятелства, където сме изкушавани, защото всеки ден ходим в свят, който е пълен с изкушения. Пълен с предизвикателства! Грехът идва, когато тези неща около нас влязат в съзнанието ни, работят там и ни доведат до действие, което е противно на Господа. Христос беше изкушаван като всички нас и издържа. Той знае за какво става въпрос. И ни съветва да се молим с тази молитва, защото много добре знае, че в тези тежки обстоятелства, в нашата война против греха, ние не можем да се справим сами. Ето защо ни съветва да се молим на Отец да ни пази от лукавия, да не пропаднем в трудностите, в които живеем. Христос ни учи да се молим в тези изпитания, в които Бог допуска да влезем, да устоим с помощта на Святия Дух и да не съгрешим. Бог не се изкушава и никого не изкушава. Бог допуска нашия характер да бъде изграждан чрез тези трудности като ни дава сила и способност да издържим и да се съпротивим на греха.

Като четем за изпит, който е свързан със злия или лукавия, добре е да знаем, че има зъл (лукав), който воюва срещу нас. Първият извод е, че сме в духовна война и в тази молитва е включено духовно воюване. Вижте колко простичко – духовно воюване. Това духовно воюване трябва да бъде всеки един

Божий ден. Но, за да можем да бъдем ефективни, трябва да си напомняме как да воюваме. Първото, което можем да видим тук е, че нашата война не е срещу човеци. Тази чудесна тема е развита от апостол Павел и от Новозаветните писатели. Като че ли венецът на това е поставен от самия Господ чрез апостол Павел.

Първото, което можем да открием е, че тази война не е срещу плът и кръв.

Във 2 Коринтяни 10 гл. апостол Павел ни казва, че нашата борба не е срещу плът и кръв; нашите оръжия, ако и да не са плътски, са силни за събаряне на крепости – крепости, които се издигат високо против познаването на Исус Христос, нашия Господ.

В Ефесяни 6 гл. ни се казва отново, че нашата война не е срещу плът и кръв, но е срещу духовните началства в небесни места, като апостолът изрежда няколко вида. Първото, което трябва да открием и да разберем е, срещу кого е нашата война. Преди това, трябва да разберем, че има такава война. И тя е много сериозна! Тази война е срещу духовни личности и целта на тази война, която се води против нас, не е да бъдем болни, да бъдем гладни, да бъдем зле физически или материално, но тя е да бъдем скарани с нашия Създател! Целта е да бъдем вкарани в грях. И ако ние бъдем вкарани в грях, тогава сме загубили битката.

За съжаление много пъти насочваме очите си в погрешна посока като мислим, че трябва да спечелим войната в една физическа област. О, да, разбира е, Бог иска да ни благослава със здраве. Бог иска да ни дава нужното, за да можем да

живеем един нормален живот. Но, войната не е там. Ако сме добре материално и сме добре физически, и няма никаква болест в нас, това не е белег, че сме спечелили битката. Белегът за спечелена битка е да живеем свят живот. Това е истинският белег. Защото ние се борим с духовен враг и се борим срещу греха, който лесно ни сплита. Когато бъдем излъгани да съгрешим против Създателя си, ние сме загубили битката. Може да сме добре, може да се чувстваме задоволени от-всякъде, но сме загубили битката!

Преди известно време четохме с моите деца от книгата „Нарния” на К. С. Луис. Стигнахме до един момент, в който главните герои пътуваха, за да извършат мисия в непозната земя и попаднаха в града на великаните, заблудени от една вещица. Великаните ги посрещнаха с отворени обятия и много им се зарадваха и им казаха: „Добре дошли, сладурчета!” Започнаха да ги хранят и им дадоха хубави дрехи, слагаха ги да се наспят, искаха да се чувстват много добре. Опитваха мускулчетата им, бузките им. Децата бяха много щастливи до момента, когато едно от момиченцата прочете няколко пасажа от готварската книга на великаните, която съдържа-ше няколко рецепти с човешко месо! Оказа се, че тези великани приготвяха малката дружина от хлапета, за да ги хапнат (със зеле или с картофи). А младите си мислеха, че те много ги обичат и искат да се погрижат за тях, да ги направят много щастливи.

Нека да не бъдем наивни, скъпи братя и сестри, това е войната с нашия враг. „О, ама аз се чувствам много добре, нищо че съгреших и тук се провалих малко. Щом съм добре, значи

Бог ме благославя.” Това не е белег за победа. Истинският белег е свят живот, осветен характер, послушание към Господа. Това са плодовете на Святия Дух. Дали ще живеем в любов един с друг. Много лесно можем да се заблудим от външните белези и да си кажем: „Щом това е така, значи Бог е с мен.” Не е така! Ако ти не живееш угоден живот на Господа, ти враждуваш с Господа и си загубил битката!

Срещу кого е борбата ни? Против ближния, така ли? Не, борбата ни е против греха. Една от целите на лукавия е да ни приспи, да каже: „Не бой се, всичко е наред, още малко остава и си в моите прегръдки завинаги.” Не! „Не сте се съпротивили докрай в борбата си против греха.” Кое е по-важно за нас? Да бъдем материално добре тук, или да имаме мир с Бога и да го опазим докрай като живеем свят живот?

Авторът на Посланието към евреите в 12 глава ни съветва да търсим онова осветение, без което никои няма да види Бога. Той рисува картината, в която Исав, когато беше прегладнял, си каза: „За какво ми е това първородство? Нито мирише, нито се пипа, нито се вижда, нито се чува, не дрънка със звън на монети. А аз умирам от глад сега! По-добре е една паница леща пред едно невидимо първородство.” И си продаде първородството. После плака. Но, беше късно.

Много пъти и ние изпадаме в подобни ситуации, когато е трудно около нас. Хората ни казват: „Върни се, животът ти ще се оправи! Откакто повярва животът ти стана по-тежък! Ето, всичко е против тебе! По-добре направи един компромис и нещата ще се успокоят.” Така ли? Аз мисля, че това е голяма грешка. Този, който те учи да направиш компромис,

знае какъв е краят. Много по-тежък, отколкото да бъдеш 3–4 дена гладен, или да те набият с камшици, или да си по-беден от другите, или да си презиран. Краят е много по-тежък, отколкото да предадеш душата си на Господа и да издържиш. Както ни казва това Слово, че още дори не сме се съпротивили до кръв в борбата си против греха. Струва си да се борим, защото победата, която имаме в Христос ни е осигурила много повече от това, което ще загубим. Именно затова се изисква вяра – да знаем, че врагът е реален. Врагът воюва против нас всеки ден, това не са хората около нас, но лукавият. Нека не забравяме това и да помним, че сме в една непрекъсната битка.

И сега ми се иска да видим някои конкретни неща относно тази битка – отново и отново да си ги напомняме. Да отворим заедно на Посланието към ефесяните.

Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите...

Ефесяни 6:10–13.

Отново Павел ни напомня, че нашите оръжия не са плътски и войната ни не е срещу плът и кръв, но срещу управите-

лите на тая тъмнота в небесни места. Оръжията изглеждат много простички, но са ефикасни и са силни. Можем да бъдем победители, когато ги използваме.

„*Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си.*” Нека да си припомним какво стана при първата среща на лукавия с Ева. Първата атака, която имаше, беше срещу истината. И там Ева загуби битката. Лукавият каза: „Наистина ли Бог каза? Наистина ли това, което Бог каза, е истина?” Една въпросителна върху истината и върху Божието Слово. Когато сметем за малко нещо истината, всъщност изваждаме изпод краката си основата Христос и започваме да губим битката. Дали стоим твърдо за истината. Ако стоим за истината, печелим битката. Позволяваме ли си да излъжем. Ние казваме: „Не, ние никога не лъжем, защото сме християни.” В казармата аз не лъжех и си навличах много неприятности върху главата. Обаче, мисля, че правим грешка, когато не лъжем, но говорим зад гърба си един за друг и се обсъждаме, и се одумваме. Даваме ухо, когато някой одумва и говори нещо против ближния. И тогава ни става, като че ли, много приятно да чуем нещо по-особено.

Вчера се зачетох в „Под игото” на Иван Вазов. Стигнах до глава, в която се говореше за един женски манастир. В него ставали страшни неща, цял живот. Начело с главната игуменка там се създавали всякакъв вид сплетни и клюки, за да държат малкото селце будно и така този манастир кипял от живот, разнасяйки клюки наляво и надясно.

Знаете ли, че когато правим така, махаме колана на истината от кръста си, защото все едно казваме: „Това, което Исус

Христос направи не е вярно.” Защото какво направи Исус Христос? Умря за мене и за тебе и ни направи **светии**. Кой си ти, приятелю, и кой съм аз, да говоря против Божиите светии? Изкупени с кръвта на Исус Христос! Когато аз направя това, аз се обявявам против истината в Исус Христос, че в Него ние сме изкупени и сме осветени, очистени и опростени. О, това е велика истина.

Така че, искаме ли да воюваме, нека да сложим юзди на устите си и да внимаваме какво говорим. Да говорим всеки с ближния си истината. Да говорим Божието Слово и да Го приемем за истина в нашия живот. То е критерият в нашия живот. И така сме спечелили първата част от битката. Започнем ли да говорим неща, които не са истина, свалили сме колана си, а в Римската армия всички оръжия на военнослужещия са се крепили на колана, като изключим щита и шлема на главата. Ако си свалим коланите, има опасност дрехите да ни паднат. Така че, да говорим истината, не нашата истина, но Божията. Лъжата е тази, която заробва, а истината е тази, която освобождава. *„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“*

Второто нещо, което виждаме тук е: *„облечени в правдата за бронен нагръдник.“* Отново това се отнася за нашите взаимоотношения, в които ние много често си позволяваме да се бодем едни други и един с друг да спорим, и един друг да се обвиняваме. Защо? Защото забравяме каква е правдата, с която ние сме облечени. Когато ти обвиняваш брата си за нещо, всъщност го сравняваш със себе си. Когато споря с някой, му казвам: „Не си прав.“ Което значи: „Аз съм прав!“ И

това означава, че аз съм прав с моите разбирания и с моята правда, а той не е прав с неговите разбирания и неговата правда. Точно в този момент аз слагам за бронен нагръдник моята правда и забравям, че моята правда е пълен боклук пред Господа. Моята правда не ме защитава. Всъщност отивам на война с един „непробиваем” вестник на гърдите си. Но, Словото ни заръчва да сложим Неговата правда и да знаем, че сме праведни заради Христос. Когато осъзнаем собствената си нищета, тогава няма да си позволяваме да слагаме нашата правда пред другите. Няма да си позволим дори да си го помислим, но смирено ще носим Христовата правда, като помним кои сме ние и от какво ни е извадил Господ. Вижте, това са силни оръжия, може да изглеждат простички, но те ни осигуряват победа в Исус Христос, ако живеем в истина, Божията истина. А Неговата истина е богата. Той ни възлюби толкова, че не ни отмъсти, но даде живота Си за нас, когато ние не заслужавахме. Той иска същото от нас. Направи ни Свои деца и иска ние да направим същото един за друг – да живеем в тази истина, в Неговата истина, да приемем Неговото Слово за истина, то да е водач, Неговата правда – тя да бъде нашата правда. Не да се големеем и да се сравняваме един с друг, но да Му позволим Той да владее нашия живот и да ни обгърне – тогава идва мир в сърцето ни! Защото знаем, че не ние сме прави, а Той! Неговата праведност е безпогрешна.

Павел продължава: „*И с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира.*” Огромна сила има в благовестието! Защо? Защото благовестието, всъщност е добрата новина, че нашият враг е разбит! Знаете ли, че ако ние задържаме

благовестието – губим битката! Ако ние не споделяме това, което Исус Христос е направил за нас – губим битката, защото остават огромни територии, в които властва тъмнината. Някой би казал: „О, важното е да прекараме някак живота си и да издържим.“ Така ли? Ти не можеш да издържиш, ако не си облякъл всички тези всеоръжия до едно. Ако аз и ти не споделяме благовестието, вдигаме бялото знаме. Споделяй благовестието, защото добрата новина разпръсква тъмнината. Божиите думи, Божието дело, което Той е извършил за нас, унищожават делата на лукавия!

Искам да кажа няколко думи за молитвата и това да бъде едно предизвикателство за нас. Нека да размишляваме и изследваме този предмет, и да живеем съобразно тези истини, които са записани, за да имаме успешен и победоносен живот. Накрая се казва, че трябва да бъдем: *„...молещи се в Духа на всяко време, с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии...“* ден след ден, неуморно и с постоянство.

Съществува сатанинска църква. Тя функционира по целия свят. Една от задачите ѝ, е да се моли на своя господар да бъдат разрушени семействата на пастирите в християнските църкви. Тази молитва е принасяна с неуморно постоянство, ден след ден. Казва се, че сатанистите се будят нощем между 1.00 и 3.00 часа. Тогава е най-интензивната им молитва. Тези хора, отиващи право в ада, са неуморни и се молят с постоянство. И знаете ли, има резултати. Мога да изброя пастирски семейства в България, които са разбити, разведени поради незначителни причини. Не са хора, които седят на ска-

мейката и си тръгват незабелязани след служба, така че ако се разведат, може никой да не разбере. Това е пастирът, който води църквата и всички го гледат. И знаете ли защо е толкова важен този провал? Защото, ако пастирът рухне, ще повлече цялата църква. Води се жестока война, скъпи приятели! А тук ни се казва да бъдем в молитва, във всякакъв вид моление и прошение, „*бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии.*” Огромна сила има молитвата. Ние сме призвани да се молим за хората, да се молим един за друг, да се молим за всички светии, за тия, които са високопоставени, за да преминем един тих и спокоен живот в пълно благочестие. Призовани сме да се молим за тия, които водят църквата да не се развеждат. Да се молим неуморно и непрестанно. Да не бъркаме срещу кого воюваме, да помним тези простички истини, че нашата война срещу лукавия е ежедневна – тя е война на живот и смърт.

„*Не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия.*” Нашата сила не е достатъчна. Христовата сила е достатъчна. Нека искаме от Него помощ и да воюваме в тази битка. Минавайки през изкушенията да издържаме и да се радваме, че влизаме в тях, защото знаем с коя сила ще излезем – чрез Божията сила, като победители! Да не заспиваме, но да постоянстваме. Да не бъркаме, че войната е срещу човеци. Нека си прощаваме. Вижте, не случайно е заградена тази идея от тези два стиха: „*И прости ни дълговете, както и ние простихме...*” И след това: „*Ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и небесния ви Отец ще прости на вас.*” Ако вие не простите – и Той няма да ви прости. Мисля, че

това е най–сериозната битка, която водим – да живеем в хармония един с друг. Да не воюваме един с друг, но да воюваме с реалния враг.

Снощи, като си четяхме с моите деца, малкият ми син се беше облегал на коляното ми, блажен. Няма да ви показвам каква поза бяха заели и тримата. Двамата ми сина се бяха прегърнали и четяхме. По едно време го засърбя гърба и започна да се чеше. Вместо да почеше себе си, ощипа мен, без да разбере. Напуши ме смях. И си казах: „Колко пъти и ние бъркаме така.” Колко пъти лукавият действа точно така – да ни настрои един срещу друг, да си мислим, че ближният е този, който ни напада. Да си мисля, че удрям себе си или врага, когато всъщност удрям ближния. В училище сме правили много подобни неща. Бръкна под ръката на един приятел и ощипя другия. Той се обърне и си върне на този, който е пред мене. Така прави лукавият.

Да не забравяме срещу кого е нашата война!

Да не се хапем един друг, да не би да се изтребим.

Да сложим юзда на устата си.

Да живеем в истината.

Да живеем в Божията правда, а не нашата праведност.

Да не слагаме себе си над другите, но напротив, както казва Павел: „*Да считаме ближния по–горен от себе си.*”

И така да побеждаваме, водейки войната по правилата, живеейки кротко и смирено в съвършена чистота.

Нека помним, че нашата война е срещу греха и да живеем в чистота.

Тези оръжия ще ни помогнат да живеем в пълна чистота и

святост, и да бъдем победители. Амин!

Не ни остава нищо друго, освен да се помолим на нашия Господ да ни пази от лукавия. Да ни дава сили да устояваме в тази битка и да вървим напред и да не забравяме, че воюваме!

Очаквайте част 2